AZ ATHENAEUM

14.993
6/8

OLVASÓ TÁRA

Rider Haggard

Az ősök kincse

II

Ára 12 korona

Rider Haggard. Az ősök titka. II.

VI. 8

Az Athenaeum Olvasótára

hazai és külföldi jeles **szép-irodalmi termékeket**, regényeket és **elbeszéléseket** közöl **kéthetenként megjelenő** díszes és tartós kiállítású kötetekben, szép vászonkötésben **felülmulhatatlan olcsó áron.**

Az Athenaeum Olvasótárában megjelent kötetek szerzők szerinti betürendben:

Abonyi Árpád. Bosnyák képek. Novellák. Kötve (I. 6.) ... 1 kor.
— Novellák. Két kötet. Kötve (II. 17. 18.) ... 2 kor.
— A Mammuth. Regény. Kötve (III. 2.) ... 1 kor.
— A második férj. Regény. 2 köt. Kötve (III. 20. 21.) ... 2 kor.
— Jön a hajnal. Regény. Kötve (V. 20.) ... 1 kor.
Abonyi Lajos. A fejetlen barát. Regény. Kötve (VIII. 3.) ... 1 kor.
Ifj. Ábrányi Kornél. Edmund párbaja. 2 köt. Kötve (IV. 5. 6.) ... 2 kor.
— Dicsőség bolondja. Regény. 2 kötet. Kötve (IV. 16. 17.) ... 2 kor.
Acsády Ignácz. Fridényi bankja. Reg. 2 kötet. Kötve (III. 14. 15.) ... 2 kor.
Alarcon. Különös történetek. Kötve (III. 17.) ... 1 kor.
Alexander Mrs. Az ő legkedvesebb ellensége. Reg. 2 k. (IV. 21. 22.) ... 2 kor.
Ambrus Zoltán. Ninive pusztulása és egyéb elb. Köt. (III. 5.) ... 1 kor.
— Szeptember. Regény. Kötve (VI. 18.) ... 1 kor.
Annunzio. A gyermek. Regény. 2 kötet. Kötve (III. 6. 7.) ... 2 kor.
Anthony F. Courteil János. Regény. Kötve (II. 4.) ... 1 kor.
Auerbach B. Waldfried. Reg. 3 köt. Kötve (IV. 10—12.) ... 3 kor.
Balzac. 30 éves asszony. Regény. 2 kötet. Kötve (VIII. 1. 2.) ... 2 kor.
Bartók Lajos. A szemfényvesztők. Reg. 2 k. Kötve (IV. 23. 24.) ... 2 kor.
Bellamy. Ida. Regény. Kötve (VI. 24.) ... 1 kor.
Bell R. Az arany hágcsó. Regény. 2 kötet. Kötve. (V. 18. 19.) ... 2 kor.
Benedek Elek. Huszár Anna. Regény. Kötve (II. 16.) ... 1 kor.
— A sziv könyve. Elbesz. 2 köt. Kötve (VII. 7. 8.) ... 2 kor.
Beniczkyné-Bajza Lenke. Két sziv harcza. R. 2 k. Köt. (I. 4. 5.) ... 2 kor.
— Itt és a jövő életben. Regény. 2 kötet. Kötve (II. 5. 6.) ... 2 kor.
— Kiközösitve. Regény. 3 kötet. Kötve. (VI. 12—14.) ... 3 kor.
Björnson Björnsterne. Isten nyomai. Reg. 2 k. Köt. (III. 11. 12.) ... 2 kor.
Bogdánovics György. (Beksics G.-né.) A bukottak. Reg. K. (I. 7.) ... 1 kor.
Bourget Pál. Asszonyi sziv. Regény 2 k. Köt. (I. 15. 16.) ... 2 kor.
— Hazugságok. Regény. 3 kötet. Kötve (II. 1—3.) ... 3 kor.
— Bünös szerelem. Regény 2 kötet. Kötve (IV. 19. 20.) ... 2 kor.
— Végzetes idyll. Regény 3 kötet. Kötve (V. 1—3.) ... 3 kor.
— A kék herczegnő. Regény. 2 kötet. Kötve (VII. 11. 12.) ... 2 kor.
Bréte, de la, Jean. Csak játék volt. Regény. Kötve. (I. 3.) ... 1 kor.
Catulle Mendés. Tavaszi románcz. Elbeszélés. Kötve (IV. 4.) ... 1 kor.
Cherbuliez V. Saint Maur kisasszony jegyese. Reg. Köt. (II. 13.) ... 1 kor.
Coppée. Nyolcz beszély. Kötve (II. 7.) ... 1 kor.
Cortambert R. A tenger fenekén. Regény Kötve (II. 8.) ... 1 kor.
Daudet Alphonse. A Kápolna. Reg. 3 köt. Köt. (IV. 1—3.) ... 3 kor.
— A család támasza. Reg. 3 kötet. Kötve (VII. 1—3.) ... 3 kor.
De Marchi. Pianelli Demetrio. Reg. 2 köt. Kötve (VII. 4. 5.) ... 2 kor.
Detleff. Feloldhatatlan kötelékek. Reg. Kettős köt. K. (V. 22. 23.) ... 2 kor.
— Apa és fiu. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 5. 6.) ... 2 kor.
Donászy Ferencz. Anarkalli. Reg. 2 kötet. Kötve (IV. 7. 8.) ... 2 kor.
Dosztojevszky. Egy halottas ház emlékiratai. Regény. 3 kötet. Kötve. (VII. 17—19.) ... 3 kor.
Edwards. Kalandorné. Regény. Kötve (V. 10.) ... 1 kor.
Erdélyi. Szegény Dezső. Regény. Kötve (V. 9.) ... 1 kor.
Gaál Mózes. Apró történetek. Kötve (III. 19.) ... 1 kor.
Gyarmathyné. Régi urak, uj parasztok. Elbesz. Kötve (V. 4.) ... 1 kor.
Gyp. Pipiske házassága. Regény. 2 kötet. Kötve (VI. 4. 5.) ... 2 kor.
Halévy. A herczegné. Regény. Kötve (I. 22.) ... 1 kor.
Hawthorne. Malmaison Arkibáld. Regény. Kötve (III. 16.) ... 1 kor.
— A nászutazás és egyéb elbeszélések. Kötve (I. 17.) ... 1 kor.
Helmburg W., Tollen Lóri. Reg. 2 kötet. Kötve. (VI. 16. 17) ... 2 kor.
— Egy jelentéktelen asszony. Reg. 2 köt. Kötve (VII. 15. 16.) ... 2 kor.
Hermann Ottóné. Kisvárosiak. Regény. Kötve. (VIII. 8.) ... 1 kor.
Houssaye A. Éva Leányai. Regény. Kötve. (II. 11.) ... 1 kor.
James H. Unokatestvérek és egyéb elb. Kötve (II. 19.) ... 1 kor.
Jókai Mór. Két menyegző és egyéb elbeszélések. Kötve (I. 1.) ... 1 kor.
— Az egyhuszasos leány és egyéb elbesz. Kötve (II. 20.) ... 1 kor.
— Ne hagyd magad és egyéb elbeszélések. Kötve (V. 11.) ... 1 kor.

Jókai Mór. Az apja fia és egyéb elbeszélések. Kötve. (VII. 6.) 1 kor.
Justh Zsigmond. Delelő és egyéb elbesz. Kötve (II. 22.) 1 kor.
Kabos Ede. Koldusok. Elbeszélések. Kötve (I. 12.) 1 kor.
Kazár Emil. Össze-vissza. 29. elbesz. 2 köt. Kötve (V. 16. 17.) 2 kor.
Kipling Rudyard. Elborult világ. Reg. 2 köt. Köt. (I. 20. 21.) 2 kor.
Kóbor Tamás. Fagy. Novellák. Kötve (II. 23.) 1 kor.
— A tisztesség nevében. Regény. Kötve. (VI. 23.) 1 kor.
Korolenko. A vak zenész. Regény. Kötve (I. 19.) 1 kor.
Kozma Andor. Humoros históriák. Kötve. (VI. 11.) 1 kor.
Kövér Ilma. Bárányfelhők. Elbeszélések. Kötve (VII. 10.) 1 kor.
Kupcsayné Molnár Julia. Van Isten! Reg. 2 köt. Köt. (VII. 20. 21.) 2 kor.
Malonyay Dezső. Vergődés. Elbeszélések. Kötve (II. 24.) 1 kor.
— Az utolsó. Regény. 3. kötet. Kötve. (VIII. 9—11.) 3 kor.
Margitay Dezső. A hivatal. Regény. Kötve. (II. 14.) 1 kor.
Márkus József. Hamis bálványok. Elbesz. Kötve (II. 21.) 1 kor.
Maupassant. A mi szivünk. Regény. Kötve (VII. 9.) 1 kor.
Ouida. Santa Barbara és egyéb elbeszélések. Kötve (III. 9.) 1 kor.
— A Massarene Család. Regény. 3 kötet. Kötve (VI. 1—3.) 3 kor.
Ottolengui R. A század bűne. Reg. 2 köt. Kötve. (VIII. 15. 16.) 2 kor.
Palotás Fausztin. Salve Regina. Regény. Kötve. (VI. 15.) 1 kor.
Pecserszki. Erdők világa. Regény. 3 kötet. Kötve (VIII. 22—24.) 3 kor.
Pekár Gyula. Homályban. Elbeszélések. Kötve (III. 24.) 1 kor.
— A szoborszép asszony. Elbeszélések. Kötve. (VIII. 17.) 1 kor.
Petelei István. Vidéki emberek. Kötve (VI. 10.) 1 kor.
Piros, mint a rózsa. Regény. 2 kötet. Kötve (V. 14. 15.) 2 kor.
Potapenko. A kiválasztott. Regény. 2 kötet. Kötve (VIII. 4. 5.) 2 kor.
Prém József. Félvér. Regény. Kötve (I. 14.) 1 kor.
— Édith története. Regény kötve (I. 8.) 1 kor.
Prévost Marcell. Lemondás. Reg. 2 köt. Kötve (IV. 14. 15.) 2 kor.
Rider Haggard. Ősök kincse. Reg. 3 köt. Köt. (VI. 7—9.) 3 kor.
— Nada, a liljom. Regény. 2 kötet. Kötve (VII. 13. 14.) 2 kor.
Ruffiny. Paragreenék a párisi világtárlaton. Hum. elb. K. (I. 11.) 1 kor.
Savage. Az alaszkai herczegnő. Regény. Kötve. (VIII. 21.) 1 kor.
» Az ősi kastély. Reg. 3 köt. Kötve. (VI. 20—22.) 3 kor.
Schubin Ossip. A lángész. Regény. Kötve (V. 24.) 1 kor.
— Egy fáradt szív. Elbeszélések. Kötve. (VIII. 14.) 1 kor.
Sebők Zsigmond. Elbeszélések. Kötve (I. 24.) 1 kor.
Serao Matild. Riccardo Joanna élményei. Reg. 2 k. Köt. (II. 9. 10.) 2 kor.
— Harmincz perczent kamat. Regény. Kötve (V. 21.) 1 kor.
Stinde. A Buchholz Familia. Regény. Kötve. (I. 10.) 1 kor.
Sudermann. Homályban. Elbeszélések. Kötve. (VIII. 7.) 1 kor.
Surville. Róbert házassága. Regény. Kötve (VI. 6.) 1 kor.
Szabóné Nogáll Janka. Elbeszélések. Kötve (III. 1.) 1 kor.
Szikiay János. A szerelem apostolai. Regény. Kötve (IV. 9.) 1 kor.
Ten Brink. Jeanette és Juanita. Regény. Kötve (V. 12.) 1 kor.
Theuriet. Apaság. Regény kötve. (VI. 19.) 1 kor.
— Raymonde. Regény. Kötve (I. 18.) 1 kor.
Thury Zoltán. Regénymesék. Elbeszélések. Kötve (II. 12.) 1 kor.
Tolnai Lajos. Csak egy asszony. Regény. Kötve (I. 2.) 1 kor.
— Az urak. Regény. Kötve (III. 8.) 1 kor.
— A grófné ura. Regény. Kötve (V. 13.) 1 kor.
— Beszélyek. 2 köt. Kötve (III. 3. 4.) 2 kor.
Tóth Béla. Boldogasszony dervise és egyéb históriák. Elbeszélések. Kettős kötet. Kötve. (VIII. 12. 13.) 2 kor.
Verga Giovanni. Elena férje. Regény. Kötve (II. 15.) 1 kor.
— Éva. Regény. Kötve (III. 22.) 1 kor.
— A királytigris. Regény. Kötve (IV. 13.) 1 kor.
Vértesi Arnold Fürdőn. Regény. Kötve (III. 10.) 1 kor.
— Mézeshetek. Regény. Kötve (III. 13.) 1 kor.
— Mindhiába. Regény. Kötve (IV. 18.) 1 kor.
— Előre. Regény. Kötve (VIII. 6.) 1 kor.
— Az ugaros-karádi közbirtokosság. Reg. 2 köt. Köt. (V. 7. 8.) 2 kor.
— Fényes házasság. Regény. Kötve (I. 13.) 1 kor.
— Eltévesztett utak. Regény. Kötve. (I. 23.) 1 kor.
Vértesi Gyula. Elbeszélések. Kötve (III. 18.) 1 kor.
Vincent Jakab. Trevannes Jakab. Regény. Kötve (I. 9.) 1 kor.
Werner E. Szabad Pálya. Reg. 3 köt. Kötve (VII. 22—24.) 3 kor.
Werner Gy. Megvirrad még valaha. Reg. 3 k. Köt. (VIII. 18. 19. 20.) 3 kor.
Williamson. Egy vidéki hölgy. Regény. Kötve. (III. 23.) 1 kor.

Minden kötet ára kötve 1 kor.

Az Athenaeum irod. és nyomdai r. társulat kiadása Budapesten.

Századunk Magyar Irodalma Képekben.

Széchenyi föllépésétől a kiegyezésig.

. . . Irta . . .

Endrődi Sándor.

Ára diszes vászonkötésben 6 korona.

Régóta nehezen várt könyv ez az Endrődy Sándoré, amely az ihletett poéta édes szózatával regél; cseveg a magyar irodalom, a mi irodalmunk nagyjairól, akiket idáig talán tudósok szemüvegén keresztül néztünk és most egyszerre, mintegy varázsütésre, meglepetve látjuk az ő csodálatosan lebilincselő egyéniségüket. A ragyogó nyelvü, tüzes érzésü poéta, életet, szint varázsol a tudomány szürke vásznára és irodalmunk történetének vezéralakjait mindenek számára érdekessé teszi; bemutatja mint irókat, művészeket és embereket.

AZ

ŐSÖK KINCSE.

REGÉNY.

ANGOLBÓL FORDITOTTA

CSERHALMI H. IRÉN.

MÁSODIK KÖTET.

(EGYEDÜL JOGOSITOTT KIADÁS.)

BUDAPEST.
AZ ATHENAEUM R. TÁRSULAT KIADÁSA.
1896.

Kautzbenning

OSZK
14.993/6/8
SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
2012

Budapest, 1896. Az Athenaeum r. társ. könyvnyomdája.

ELSŐ FEJEZET.

A napok multak, Quest már tiz nap óta Boisinghamban időzött ujra és oly derült hangulatban volt, a minőnek Bella még nem látta.

Tényleg meg is fiatalodott testben és lélekben, mióta nagy horderejü tervének kivitelére határozta magát és oly alaposan ráijesztett gonosz szellemére, hogy egy jó időre lerázta azt a nyakáról.

De közte és neje közt minden a régiben maradt. Bella persze nem sejtette, hogy férjét mily nagy bün sulya terheli, ő neki fogalma se volt arról, miszerint Quest nem a törvényes férje, csak annyit tudott, hogy az egész hozományát egy más nőre pazarolta és hogy az a másik, mint ahogy egy kezébe került leveléből kitünt, valami olyas némber lehetett, kivel Questnek már legénykorában szerelmi viszonya volt, a melynek nős ember korában sem szakadt vége.

E titok birtoka Bella kezében hathatós fegyverré vált, a melylyel férjét csendes megadásra kényszerithette, ha annak netán eszébe jutott volna, hogy ellenvetést tegyen neje szerelmi viszonya ellen.

Igy mindketten passiv semlegességre voltak kárhoztatva, és harczkészen álltak egymással szemben, mint két egyenlő jó poziczióban lévő ellenfél, kik a kellő alkalomra várnak csupán, hogy megkezdjék az ostromot. Csakhogy nem törtek egy és ugyanazon czél felé. Mert Bella egyetlen óhaja az volt, hogy férjétől szabadulhasson, a kit azzal a megmagyarázhatlan, engesztelhetlen szenvedélylyel gyülölt, a mely néha a nő szivében ama férfival szemben ébred, kihez örök kötelékek füzik, holott ők elég szerencsétlenek vagy elég könnyelmüek voltak a szivüket másnak adni cserébe.

Quest lelkében pedig izzott a boszuvágy, mely néha a legjobb férfi lelkében is fellobog, midőn ama nőről van szó, kit lángoló szenvedélylyel szeret és a ki szerelmét megvetéssel és hütlenséggel fizeti vissza és a szerető férfit naponta, minden perczben ujra meg ujra visszautasitja.

Quest pedig valóban szerette azt az asszonyt, szerette egész lelkével, és Bella volt az egyetlen lény e földön, ki iránt fásult rideg szive egy hosszu magányos életen át melegen érzett. Igaz, hogy némi kényszert gyakorolt rá, vagyis, a mi ugyan egyre megy — részeg vén apja révén birta rá az akkor tizenhatéves gyermeket, hogy nőül menjen hozzá, de mindamellett szerette őt szenvedélyesen, daczára annak, hogy a lakodalom után más nőre vesztegette ifju felesége vagyonát. Cselekvése okait azonban sohse magyarázhatta meg nejének, ha-

csak egyuttal nem akarta beösmerni azt a bünt is, mely vesztét okozta volna. Mivel bizonyithatta volna hát fiatal nejének égő szerelmét, a midőn a látszat ellene volt és azt meg nem czáfolhatta?

Mély keserüség fogta el lelkét annak tudatára, hogy élte egyetlen örömétől önhibája fosztotta meg, azért törekedett oly lázas buzgalommal vagyonra, tekintélyre, hogy elnémitsa szenvedélyének hangját, és hogy elüzze a folyton előtte lebegő kinos látományokat, melyek életének két végzetes nőalakját: saját csodaszép nejét és multja gonosz megrontóját varázsolták lelke elé.

De még a szerelemnél is lángolóbb volt Cossey elleni szenvedélyes gyülölete, ki őt hetyke könnyelmüséggel megrabolta attól, a mi után legforróbban epedt. Majd megörjitette az a gondolat, hogy annak a férfiunak, ki minden tekintetben mélyen alatta áll, kinek szép külsején és óriási vagyonán kivül nincs semmi kiváló tulajdona, ölébe esett egy kincs, a melyet hiu önhittségében méltányolni sem tud, sőt a melyet tán unni is kezd és melytől mint felesleges tehertől szabadulni óhajt, holott neki, a férjnek, szomjan kell epednie neje egy csókja után. Minden érzelme abban az égő vágyban összpontosult, vajh fizethetné egyszer vissza a kölcsönt, vajh büntethetné meg gyülölt vetélytársát szive szerelmében, a hogy az őt megsebezte.

Igaz, hogy Quest gonoszlelkü ember volt

és egész élete a csalások hosszu lánczolatát alkotta; önző és lelkiismeretlen volt terveiben és kiméletlen azok kivitelében, de bármily sokat vétkezett, meg is bünhödött érte napról napra.

Edithávali viharos értekezése után némileg megkönnyebbült a lelke és kissé nyugodtabban szőhette tovább azt a hálót, melyet Cossey Edwardnak szánt.

Honham Castleban ezalatt örvendetes fordulatot vettek a dolgok. Az öreg földbirtokos olyan ifjui hévvel fogott a Moatpuszta vezetésével járó munkálatokhoz, és a zálogkölcsönök átiratásával járó teendőkhöz, mintha nem kapott kölcsönről, hanem tőkebefektetésről lett volna szó, és György gyönyörben uszott a szokatlan pénzbőség lélekemelő hatása alatt, a mely lehetővé tette, hogy gőgös lenézéssel bánjék Janterrel. Ez pedig balzsam volt mélyen megsértett lelkének.

Ida is boldognak érezte magát, boldogabbnak mint valaha, minek fő oka az volt, hogy Cossey letünt a cselekvés szinteréről, a minek annál jobban örült, mert tudatában volt annak, minő nagy horderejü kötelezettséget vállalt magára, hogy apját és családja nevét megmentse a bukás gyalázatától.

Quaritch ezredes boldogsága pedig igen furcsán nyilatkozott meg. Jobsonné ugyanis, az ő gazdasszonya, ki egy fiatal parasztlányka és a kertész segédkezése mellett gondoskodott a kis háztartás szükségleteiről, néhány jó ismerősének mély titok-

tartás alatt elpanaszolta, hogy szegény gazdája közel van a megbolonduláshoz. Ha kérdezték, miből következteti ezt, azt válaszolta, hogy gazdája néha órahosszáig jár izgatottan fel és alá az ebédlőben, ugy hogy át is lyukasztotta már az uj perzsa szőnyeget és aztán ha megunja a járkálást, elővesz egy kis szinehagyott képet, maga elé helyezi egy székre és merőn rábámulva érthetetlen szavakat mormog.

Aztán pedig megesik az is — ami az elmezavarodás kétségtelen bizonyitéka, hogy elővesz valami telefirkált kispapirlapot, amit a kandallóra tesz és jobbra-balra forgat. Majd meg a visszájáról nézi, a tükör elé tartja és belebámul a tükörbe stb. Ha erősen a sarokba szoritják a derék aszzonyt, bevallja, hogy mindent az unokahugától tudott meg, ki néha be-bekukkant a kulcslyukon át ura szobájába.

Persze ezek a részletek szájról-szájra szállingózva utjukban mit sem veszitettek terjedelemben, ugy hogy mire György közbenjárása révén, — ki sok egyébb teendője mellett még a falu és a környék pletykáit is közvetitette, — Ida fülébe kerültek, az ezredes már megbizható kutforrások szerint teljesen megtébolyodott.

Tiz perczczel ez érdekes hir után ért maga az őrültnek hiresztelt ezredes ép esze teljes birtokában Honham Castleba, hol Ida ajkáról értesült az őt ért iszonyatos csapásról. Hogy mikép bizonyi-

totta be otthon Jobsonnénak e mende-monda alaptalan voltát, arról hallgat a krónika.

Annyi bizonyos, hogy Harold meglepő hideg vérrel viselte el a váratlan tudtára jutott csapást, mely egy cseppet sem zavarta meg nyugalmát. Sőt ép ma különös derült kedélyhangulatba hozta az a kellemes kilátás, hogy Idával fogja tölteni az estét, ámbár távolról sem sejtette, hogy éltének egy forduló pontja előtt áll, és hogy szerelme halomra fogja dönteni összes bölcs elhatározásait.

Szerelme az érett férfi higgadt érzelme volt, amely annyira különbözik a heves ifju féktelen indulatától, mint a hajózható hatalmas folyam a hegyszakadékból alázuhanó zúgó sziklaforrástól. Csakhogy a hajózható folyam utjába is állhatnak sziklazátonyok, a melyeken áthömpölyögve a folyam áttöri a gátjait.

Harold ugyanis kitünően ebédelt de la Molle asztalánál és bárhogy gunyolódjék is az ifjuság az ilyen rideg prózai felfogáson, annyi bizonyos, hogy az ember, ha már ebéd előtt szerelmes, ebéd után még huszonöt százalékkal szerelmesebb. De la Molle, ki az utóbbi időben oly vig volt mint a hal a vizben, legelőnyösebb oldaláról mutatta be magát vendégének és hosszu történetekkel mulattatta őt, amelyeknek rendesen hiányzott a pointje és a melyek bármely más ember előadásában rendkivül unalmasakká váltak volna. De az öreg földbirtokos oly eredetien és jóizüen adta elő azo-

kat, hogy a legelőkelőbb társaságban se vallott volna szégyent velük. Maga az ezredes is a szokottnál közlékenyebb volt és szabad folyást engedett kaustikus nyers humorának, mely ritkán nyilvánult meg, de aztán valósággal üditőleg hatott. Ebéd után Ida visszavonult, Harold pedig de la Molle urral tovább poharozott még, és az öreg ur hatodszor mondta el részletesen azt a komikus történetet, miként birta rá Harold nénjét az a furfangos vén régiségtudós, hogy restauráltassa a Halotthalmot ősrégi britt lakóháznak és minő arczot vágott aztán, midőn megpillantotta a borsos számlát.

Midőn aztán a szolgáló benyitott, hogy de la Molle urat kiszólitsa valami sürgős ügyben, a mit György gazdájával közölni óhajtott, az öreg ur egy ideig zsörtölődött a háborgatás miatt, de aztán teketória nélkül a faképnél hagyta a vendéget és egy álló óra hosszát konferált Györgygyel, Haroldra bizva, hogy másutt keressen kárpótlást.

Quaritch meg is találta az utat a lakószobába, hol Ida a zongora előtt ült. A közeledő léptek neszére Ida megfordult és néma fejhajtással üdvözölve őt tovább énekelt.

Harold közelebb jött és tőle néhány lépésnyire egy alacsony zsöllyére ült, a honnan tisztán kivehette szép arczának klasszikus körvonalait. Ida kotta nélkül játszott, mert a tágas termet csupán egy piros ernyővel boritott lámpa rózsás fénye

világitotta meg. A halvány rózsás világitás mondhatlan bübájt kölcsönzött Ida vonásainak, oly lágyszelid átszellemült kifejezést varázsolva arczára, hogy a jó bortól kissé mámoros Harold poetikus felhevülésében előbb Szt. Cäciliával hasonlitotta össze, aztán pedig az alkonyat angyalának megtestesülését látta benne. Még sohase tünt fel neki oly szépnek. Mert Ida legszebb napjaiban sem volt se több se kevesebb, mint egy előkelő megjelenésü csinos lány, hanem ma a szobára boruló esti árnyak, valamint a bu árnya, mely Harold tudta nélkül a lány lelkén borongott, a zene andalitó hangjához járulva meglágyitották arczának erélyes kifejezését és angyalszeliddé varázsolták.

Ida távolról sem sejtette, hogy mi megy végbe Harold lelkében és nem szakitotta félbe a játékát. Egyszerre aztán valami elbüvölő lágyságu dallam hangzott fel ujjai alatt és ajkairól elröppent Tennyson legszebb dala.

„Ne szólits el e földi létből,
Mig lelkem meg nem részegül
A föld legégibb gyönyörétől.
Szerelmi kéjek kelyhébül.“

Harold érezte, mint olvad el e dal és a szép énekesnő varázsa alatt egész előbbi élete mint az észak jégmezői a nyári nap heve előtt. Elolvadt, szertefoszlott és alámerült a szerelem ama fenséges mérhetetlen mélységeibe, a melyek minden ember szivében hullámzanak, mint a hogy a tó

morajlik jégtakarója alatt; multja eltünt, a jég megtört és uj ifjui életerő pezsdült fel szivében. Egész valója repesett valami mondhatatlan örömtől.

Remegve, dobogó szivvel hallgatta a fel-felzokogó dallamot, mig végre az utolsó akkordok elhangzottak. Ida bágyadt mosolylyal ajkain fordult feléje, ő is mélyen meg volt hatva és Harold érezte, hogy szólnia kell, most vagy soha.

— Minő szép! suttogta, oh kérem énekelje el még egyszer.

Ida nem válaszolt, de ajkain ujra felcsendült a dal:

„Ne szólits el e földi létből
Mig lelkem meg nem részegül
E föld legégibb gyönyörétől
Szerelmi kéjek kelyhébül."

Aztán hirtelen elhallgatott:

— Miért néz rám oly furcsán? kérdé. Nem látom, de érzem, hogy rám szegzi a szemét és ez idegessé tesz.

Harold előrehajolt és mélyen a szemébe tekintett.

— Szeretem Ida, suttogta, egész szivemből szeretem.

Aztán megakadt a hang ajkán.

Ida elhalványult és Harold még a rossz világitás daczára is észrevette elsápadását; ujjai lehanyatlottak a billentyükre és a felzengő hangok visszhangja átrezdült a termen, de Ida nem válaszolt.

MÁSODIK FEJEZET.

Végre szóra nyilt az ajka, de csak nagy nehezen tört fel a hang torkából.

— Fullasztó itt a levegő, szólt halkan, menjünk ki a szabadba.

És a mellette levő székre vetett kendőbe burkolózva felemelkedett és a kertre nyiló üveg ajtón át kilépett a szabadba.

Gyönyörü holdvilágos őszi est volt; szellő se rezdült és Ida szótlanul haladt Harold mellett a sötét fasorokon végig, mig az árok egy kanyarulatánál kinálkozó kerti padhoz értek. Ida leült és szemét a holdfényben fehérlő tornyokra szegezte.

Harold érezte, hogy itt a kellő percz a midőn szólnia kell és hogy Ida csak ezért vezette őt e helyre, hogy háboritatlanul hallgathassa meg mondókáját.

És ékes szavakkal kezdett beszélni szerelméről.

— Ida, mondá, tizenkét évvel idősebb vagyok önnél és ugy hiszem éltem legtevékenyebb fele rég mögöttem fekszik már. Azt se tudom, vajjon ön, eltekintve minden mástól nőül menne-e egy magam forma vén emberhez, a ki még vagyon felett se rendelkezik; tisztában vagyok azzal, hogy nagy merészség részemről, önnek szerelemről szólani és mégis hiszem, hogy ha Isten ugy akarja,

nagyon boldogok lehetnénk egymással, ha ön szeretni tudna engem. Magányos életet éltem mindeddig és nagyon kevés alkalmam volt hölgyekkel érintkezhetni. Évek előtt jegyben jártam egyszer, de a dolognak kinos kimenele volt. És azóta kerültem a nőket. Midőn öt év előtt először pillantottam meg édes arczát, sohse tudtam azt többé elüzni lelkemből, emléke kisért a távolba, hogy soha el ne hagyjon. Aztán ide jöttem ujra és megszerettem önt; hogy mennyire, annak csupán Isten a megmondhatója. Nem merem szavakba foglalni, mert az én koromban nevetségessé válhatnék ez a végtelen nagy szerelem. Csak annyit mondok, hogy egész valóm felolvadt e szerelemben, hogy nem tudnék tovább élni, ha nem láthatnám kedves vonásait.

— Ezredes ur, rebegte Ida a szeretet gyöngéd hangján, én—én nem felelhetek igennel.

A hang, a melyen e szavakat kimondta, oly kevéssé illett félig tagadó válaszához, hogy Quaritch meglepetten tekintett fel.

— Ön tehát nem szeret? suttogta Harold. Persze nem volt jogom arra, hogy az ellenkezőt várjam.

— Nem volna-e helyesebb, ha nem feszegetnők ezt a kérdést, miután kijelentem, hogy nem válaszolhatok igennel? kérdé Ida ugyanazon a szivhez szóló szerelmes hangon.

— Nem értem önt. Miért?

— Miért? — felelt Ida keserü kaczajjal, megmondjam miért. Mert el vagyok zálogositva. Látja ön ezt a birtokot. Én magam egész személyemmel vagyok ennek a biztositéka. Ha én nem, árverésre került volna ősi birtokunk, apámat elüzték volna otthonából, hogy idegenben haljon meg mert ő tul nem élte volna a gyalázatot. Igy hát megtettem azt, a mit előttem sok más szerencsétlen asszony kénytelen volt megtenni Eladtam magamat lelkestül-testestül — és szép árt fizettek értem, harminczezer fontot, harminczezer fontot.

Hangja elcsuklott és görcsös zokogásra fakadva, ugy sirt, mintha szive megszakadna.

Harold egy perczig némán bámult rá, mert sejtelme sem volt arról, hogy Ida mire czéloz, aztán önkénytelenül benső sugallatától ösztönözve, karjaiba zárta a siró lányt. Ida pedig nem látszott ezt rossz néven venni, sőt mintha észre sem vette volna Harold hirtelen mozdulatát, kebléhez simulva sirta el egy darabig fájdalmát, aztán összeszedte erejét, és gyorsan kibontakozva karjaiból felszáritotta könyeit.

— Ha már annyit mondtam, jobb lesz, ha megmondok mindent. Tudom, hogy önben megbizhatom, hogy ön soha, semmi körülmények között még akkor sem, ha azzal használni vélne nekem, el nem fogja mondani másnak, de legkevésbé apámnak azt, amit én tettem a pillanat hatása alatt, de — tette hozzá nemes elszántsággal, ugy hiszem hogy a jelen körülmények között ujra meg-

tenném most is, mert az én nézetem szerint a nőnek nincs joga arra, hogy a saját jóléte kedveért, tönkre tegye a családját. Ha már egyiknek tönkre kell mennie, legyen az a nő. De kérem, szólt könyörgő hangon, ne itéljen el, ne törjön pálczát felettem.

— Önt elitélni? Önt? Önt nagyra becsülöm e tetteért, bár nem vagyok önnel egy nézeten, de beismerem, hogy nemesen cselekedett. Hanem arra a férfira gondolok, ki ilyen gyalázatos alkut kötött egy nővel. Ön azt mondta, hogy megigérte, miként nőül megy hozzá, ha ő ugyan valamikor abba a helyzetbe jut, hogy igérete beváltására emlékeztesse. Mit értett ön ezzel? Ha már ennyit mondott, megmondhatja a többit is.

Harold parancsoló hangon beszélt, de magaviselete nem ingerelte Idát haragra, hanem alázatosan válaszolt.

— Azt értettem ezalatt, hogy — ugy hiszem — nem tudom, vajjon igaz-e amit vélek, — ugy hiszem Cossey urnak valami viszonya van egy nővel — de minek titkoljam. — Önnek most meggyónok.

Ida elhallgatott egy perczig és könytelt szemekkel nézett aggódva Harold arczába.

— Megbizhat bennem.

— Jól van, tudom, hogy sohsem leszek kénytelen önt emlékeztetni ez igéretére. Tudja meg hát. Én megigértem ünnepélyesen, hogy nőül megyek Cossey Edwardhoz, ha ő valamikor abba a hely-

zetbe jut, hogy ez igéretem teljesitését kivánja, azon feltétel alatt, ha ő magához váltja a Honham Castlere betáblázott kölcsönöket; és Cossey erre ráállt.

Harold megdöbbenve hátrált egy lépéssel és szótlan meglepetéssel bámult Idára.

— Mit mond?

— Igen, igen, folytatta Ida, két kezét kinyujtva, mintha ütlegelés elől akart volna védekezni. Tudom, hogy mit akar mondani, de oh kérem, ne gondoljon rosszat felőlem, ha teheti. Nem magamért tettem. Én szivesebben dolgoznám, mig csak a vér ki nem csordul az ujjamból, semhogy pénzért eladjam magamat. De én az apámért és a családom becsületeért tettem. Nem tudtam elviselni azt a gondolatot, hogy ősi birtokunk árverés alá kerüljön, és most Questnétől függ tulajdonképen, vajjon beállithat-e Cossey mint kérő vagy nem.

— Szavamra mondom, kiáltott fel Quaritch dühösen, a dolog mindig rosszabbá fejlődik. Soha még ilyen undok alkut nem láttam — még pedig pénzért. Őrjitő dolog, ezt észszel nem tudom felfogni.

— Pedig ugy van. És most még egyet ezredes ur, mielőtt bemennénk. Nehéz feladat szavakba foglalni azt, a mit mondani akarok, anélkül hogy egy szóval kevesebbet vagy többet ne mondjak mint a mennyit szabad, de szeretném önt meggyőződtetni arról, mennyire hálás vagyok önnek

azért, a mit nekem ma este megvallott és mily nagy megtiszteltetésnek tekintem szavait. Hisz oly kevéssé érdemlem meg azt, amivel ön megajándékozott és — bocsásson meg, — de nem is tudok azon sajnálkozni, hanem örvendek annak, ami érdememen kivül osztályrészemül esett. Női hiuság! Remélem, nem kell többet mondanom és ön nem fog több kérdéssel zaklatni.

— Bocsásson meg, Ida, bár tisztában vagyok most már a helyzettel, egy kérdést kell még önhöz intéznem. Ha a körülmények meg találnának változni, amire fogom kérni az Istent, vagy ha Cossey másnemü kötelezettségei hatalmasabbaknak bizonyulnának, nőül jön aztán hozzám, Ida?

Ida egy perczig szótlanul gondolkodott, aztán kezet nyujtott neki és azt válaszolta.

— Az öné leszek.

Harold nem felelt, hanem gyöngéden ajkához vonva Ida kezét, forró csókot lehelt rá.

— Addig is, folytatta Ida, nemde birom a szavát és azt nem fogja megszegni, bármi is történjék.

— Megbizhatik bennem, nem szegem meg soha.

Aztán visszatértek a lakószobába, hol de la Molle egy előtte fekvő fehér papirlapra bámulva hiába törekedett, azon hogy a rajta feketéllő egyptomi hyerogliphekhez hasonlitó számok labyrinthusában eligazodjék.

— Hála Istennek. Itt vagytok végre. Hol voltatok?

— Megnéztük a kastélyt holdvilágitásban, felelt Ida nyugodtan. Gyönyörü szép látvány.

— Igen, jegyezte meg de la Molle szárazan, nem kételkedem benne, hogy nagyon szép, de ugy hiszem nedves volt a pázsit, nem? És most nézz ide kérlek, tán össze tudod te számlálni ezt: én nem tudok vele boldogulni. György bevásárolt ma vetőmagot és takarmányt és ez az ő számadása. Hanem szerinte háromszázhetvenkét fontot tesz ki az összeg és én akárhogy forgatom is a dolgot, mindig százhuszat hozok ki, ugy hogy nem tudok eligazodni, vajjon kinek van igaza. Pedig felette fontos dolog, hogy rendesen elkönyveltessék minden, azt pedig nem tudom beleverni abba a tökfejébe.

Ida beletekintett a papirlapra, összeadta a számokat és arra az eredményre jutott, hogy mindketten tévedtek. Harold pedig, a ki őt az egész idő alatt megfigyelte, bámulta hősies önmegtagadását és lelki erejét, mely őt arra képesiti, hogy az imént lefolyt jelenet után kusza számok hosszu sorát összeadja.

Pedig ez a pénz, mely felett apja oly vigan rendelkezik, ama vételár egy része, melyért ő feláldozni kész élete boldogságát.

Quaritch sohajtva kelt fel és szomoru gondolatokba merülve indult hazafelé. Éltének mai legfontosabb lépését a látszólagos kudarcz daczára erkölcsi siker koszoruzta ugyan, mert Ida vála-

szából meggyőződhetett arról, hogy a szeretett nő iránta való érzelmei ép oly mélyek és őszinték mint Harold szerelme. Ez pedig több volt mint a mennyit hinni és remélni mert volna. Hanem ez az érem egyik oldala volt csak; ez a káprázató fény sötét árnyékot vetett. Mit ért ő azzal, hogy az imádott nő szerelmét kivivta, mit ért azzal, hogy ajka megizlelte a legtisztább gyönyör kéjteli kelyhét, ha a zord való könyörtelenül eltiltja azt szomjazó ajkaitól?

Előtte szinte érthetetlen volt ez az alku, melynek értelmében Ida elzálogositotta önön személyét, mint a hogy a megszorult egyptomiak néha zálogba szokták adni apáik mumiáit.

Egy magafajtáju egyszerü, talpig becsületes jellemre nézve hallatlan dolog volt az, hogy valódi gentleman kiaknázhassa egy nemeslelkü lány kényszerhelyzetét arra, hogy házassági igéretet csikarjon ki tőle.

Minden személyes érdektől eltekintve felforrt a vére, ha ez a puszta lehetőség eszébe jutott. Ez pedig már nem lehetőség, hanem tény és Harold sokkal jobban ismerte Idát, sem hogy egy perczig is azt tehette volna fel, hogy vissza vonhatja a szavát. Nem, ha Cossey követelni fogja a neki igért biztositékokat, Ida meg fogja azt fizetni.

Harminczezer fontról volt szó, Ida boldogsága és az övé nyomorult pénztől függött csupán. Ha szert tehetnek erre az összegre, Cossey nem köve-

telheti Ida kezét. De honnan vegyék azt a sok pénzt? Harold egész vagyona legfeljebb tizenhétezer font sterlinget tett ki, ha beleszámitotta a nyugdijat is. Többet a legnagyobb erőfeszitéssel se tudott volna összeharácsolni.

Addig gondolkodott a dolgok folyásán, mig belefáradt a töprengésbe és nehéz szivvel meg sulyos bánattal lelkében, melyet azonban kinos helyzete daczára sugaras boldogság verőfénye aranyozott meg, tért nyugodni.

Álmában az a kinos vizió gyötörte, hogy Ida elhagyta és hogy ő ujra egyedül áll a világban.

Ida is nehéz szivvel tért nyugalomra. Szegény leány! Hideg külseje alatt szenvedélyes mélyen érző szív rejlett és ez a szív néhány hét óta sajátságos szivós erővel ragaszkodott Haroldhoz. Most pedig annak a tudatára jutott, hogy szereti őt és hogy legfőbb vágya Harold neje lehetni. És ime le van kötve, saját adott szava és a kölcsönvett pénz arra kényszeritik, hogy egy megvetett embernek rendelkezésére álljon, hogy első intésre felvegye az oda dobott zsebkendőt.

E felette lebegő Damokleskard tudata égette a lelkét már akkor is, midőn meglehetős közönyös volt még a szive a szerelem iránt és igy aránylag nyugodtabban tekintett a jövő elébe. De most, hogy a szerelem szent tüze gyult fel szivében, egész lénye fellázadt e rettenetes szentségtörés ellen.

És sehol, sehol nincs menekvés.

Sokkal nagyobb emberismerő volt, semhogy abban a reményben ringatta volna magát, hogy Cossey terveinek elősegitésére áldozva harminczezer font sterlinget, önkényt lemondjon az igy biztositott előnyökről. Az ilyen cselekedet homlokegyenest ellenkezett volna kereskedői hajlamaival és Ida sejtette és érezte, hogy már közel van az óra, midőn Cossey meg fogja követelni a jutalmat és ő kénytelen lesz — ha addig valami előre nem látható véletlen közbe nem jön — szerződése értelmében más férfi iránti szerelemmel lelkében Cosseyhoz nőül menni.

HARMADIK FEJEZET.

Egy nappal Harold szerelmi vallomása után Cossey visszatért Boisinghamba. Apja egészségi állapota annyira javult, hogy az végre beleegyezett fia elutazásába, persze csak azért, mert elhitette vele, hogy Londonban való időzése folytán szenved a boisinghami fióküzlet.

— No hát fiam, rikácsolta az öreg éles hangján, az üzlet mindenek előtt és ha szükséges a jelenléted ott, tán jobb lesz tényleg ha elutazol. Furcsa, az emberek mindig a dolgok örök változásáról beszélnek — pedig egy van a világon, ami állandó és sohsem változik, és ez a pénz. A pénz halhatatlan; emberek jönnek és mennek, de a pénz

örökké megmarad. Hihihi, a pénz a mézescsöbör, az emberek a legyek. Ne törődj te velem fiam, gondoskodjál a mézről. És, à propos, meg ne feledkezzél arról a kiszolgált ezredesről, arról a gazemberről, Quaritchről. Rossz szolgálatot tett a családunknak és szegény Julcsa néni a tébolydában még mai napig is nagy kiadások okozója.

Ez volt a beteg bankár bucsuja fiától.

A Quaritchot illető megbizás pedig jó kezekre bizatott. Felesleges is volt az apai biztatás, hogy adott alkalommal iparkodjék egyet ütni az ezredesen, mert Questné érthető okokból részletesen értesitette számos szerelmi levelében a Haroldról és Idáról keringő pletykákról és azt is megirta neki, hogy Ida jegyben jár Quaritchcsal.

Edward szerelme pedig távolléte alatt nem csökkent, sőt inkább féltékenységgel vegyes lángoló szenvedélylyé fejlődött, mert ámbár birta is Ida szavát, hogy hozzá megy nőül, mihelyt Cossey abban a helyzetben lesz, hogy megkérheti a kezét, ő nem nagyon bizott ez igéretben. Ezért sürgette ugy az elutazását.

A délutáni vonattal hagyta el Londont, és fél hétre Boisinghamba érve, előzetes megállapodása folytán Questékhez sietett ebédre. Oda érkezve egyedül találta Bellát a lakószóbában, mert férje későn jött haza az irodából és még öltözködött. Végtelen megkönnyebbülésére azonban nem nyilt alkalmuk bizalmas beszélgetésre, mert a szobalány benn sürgölődött.

Az ebéd zavartalanul folyt le, de Bella arczán vésztjosló felleg borongott és Cossey, ki jártas volt a viharok előjeleiben, előre borsódzott már tőle. Ebéd után Quest sürgős kötelességek ürügye alatt visszavonult és Edward magára maradt Questnével.

És most végre kitört a szegény asszony fékezett szenvedélye. Csókokkal boritotta Edwardot és elpanaszolta neki, hogy sivatag volt az élete az ő távolléte alatt, szemére lobbantotta gyéren érkező leveleinek hidegségét. Szóval eljátszotta ama ismeretes heves jelenetek egyikét, a melyeket Edward már rég megunt

Ingerült hangulatban lévén, különösen terhére volt ma ez a hosszu zivatar.

— Kérlek, Bella, szólt végre unottan, térj eszedre, az Istenért. Hisz már a mi korunkban, ugy hiszem, mégis csak kinőttünk ezekből a gyerekségekből.

Bella felpattant és villámló szemekkel, féltékenységtől s haragtól hevesen zihálókebellel állt meg előtte.

— Mit jelentsen ez? Meguntál talán?

— Azt nem mondtam, de ha te pendited meg a dolgot, ki kell jelentenem azt, hogy az én nézetem szerint, elég messze mentünk és ha véget nem vetünk ennek, mindketten tönkre megyünk. Meg vagyok győződve róla, hogy a férjed kezd gyanakodni és ha az apám megszimatol valamit, kitagad engem az örökségből.

Bella mozdulatlanul állt vele szemben, hátra kulcsolt kezekkel és bájos gyermekarcza holtsápadt volt, de nyugodt maradt.

— Mire való ez a sok kifogás és hazugság Edward? Egy férfi, a ki szeret, sohasem szól igy, az ész szava akkor hangzik csak fel, mikor a szerelemnek vége és a férfiak akkor kezdenek óvatossá lenni, ha már nincs mit veszteniök. Te meguntál, Rég észrevettem ezt, de vak bolondként struczmadár módjára behunytam a szememet a valóság előtt és igyekeztem azt el nem hinni. Nem méltó jutalom ez ugyan egy nőre nézve, a ki egész életét odaadta a szeretett férfinak, de tán igy van ez rendjén, tán nem szabad mást várnia. Nem akarok igaztalan lenni irányodban Hisz én vagyok a hibás, engem terhel a ballépés büne.

— Nos, mit akarsz ezzel a kenetteljes szónoklattal? kérdé Edward türelmetlenül.

— Csak egyet. Még van egy kis büszkeségem és ha meguntál, hát — menj!

Edward vonásain végtelen megkönnyebbülés sugara czikázott fel e szavak hallatára és bárhogy igyekezett is örömét elpalástolni, a szerelem éleslátása észrevette.

— Nem kellene oly nagyon örvendened ennek, Edward; először nem illik, és azután még nem hallgattad meg a mondanivalómat. Tudom mért örülsz oly nagyon. Mert szerelmes vagy de la Molle Idába. Hanem itt van béketürésem határa

Te elhagyhatsz, ha ugy akarod, nincs jogom téged visszatartani, azonban de la Molle Idát nőül nem veszed, a mig én élek. Az több volna, mint a mennyit én elviselhetnék, különben ő okos lány létére nem is akar tudni rólad, hanem Quaritch ezredeshez megy nőül, ki háromszor annyit ér mint te.

— Azt nem hiszem és különben minő jogon állitod te azt, hogy én de la Molle kisasszonyba szerelmes vagyok? Ha pedig tényleg szerelmes volnék beléje, hogy akadályozhatnál meg engem, hogy nőül vegyem, ha akarnám?

— Kisértsd meg és majd meglátod, felelt Bella kaczagva. És most, hogy a függöny legördült és köztünk mindennek vége, nem tehetünk okosabbat, minthogy kioltjuk a gyertyákat és lefekszünk aludni, tette hozzá erőltetett vigsággal meghajtva magát Cossey előtt. Jó éjt, uram, Isten önnel.

Cossey kezet nyujtott neki. — Ne váljunk igy el egymástól, Bella.

De Bella tagadólag rázta a fejét és ujra hátra kulcsolta a kezeit.

— Nem nyujtok neked kezet. Saját szabad akaratomból soha se fogom többé a te jobbodat érinteni. Mától fogva halott vagy számomra. Isten veled. Isten veled, Edward, Isten veled. Veled együtt eltünik életemből mindaz a boldogság, amelyben részem volt. Azt hittem, hogy életem szilárd alapon nyugszik szerelmedben és te gyönge üvegként széttöröd. Nem teszek neked szemrehányást, te

csak érzelmeidet követed; bele kell nyugodnom — eljön az idő, midőn minden jóvá lesz — a sirban. Nem fogok neked alkalmatlankodni soha — kivéve ha Idát veszed nőül — mert azt nem tudom elviselni. És most menj, fáradt vagyok.

Ezzel a csengetyüt nyomta meg és utasitást adott a belépő komornának, hogy kisérje Cossey urat a kapuig.

Bella hallgatózott, mig a kapu bezárult utána, aztán lerogyott, mert ő nemcsak a multakat siratta, hanem ama vigasztalan hosszu sivár jövőt is, mely előtte volt. Szegény asszony. Ha vétkezett is, de bünhődése sulyosabb volt mint a büne. Szerette ezt a férfit őrült szerelemmel és e szenvedélylyel együtt kezdődött az élet számára. — És most hogy Edward elhagyta őt, ugy érezte, hogy a szive örökre jéggé dermed benne. E rövid félórában többet szenvedett, mint sok nő egész életében.

De a roham elmult és Bella holthalványan és remegve, de görcsösen összeszoritott ajkakkal és villámló szemekkel emelkedett fel.

— Tanácslom neki, hogy óvatos legyen, szólt magában, mehet, elhagyhat, de jaj neki, ha megkisérti, hogy Idát nőül vegye. Beváltom a szavamat ugy az én érdekemben, mint az övében.

Midőn Cossey másnap reggel elgondolkodott a saját helyzetén, nem jutott kellemes eredményre. Nem lévén teljesen szivtelen ember, rémes benyomást tett az ő lelkére a tegnap esti jelenet. Ámbár

sohsem szerette Bellát szenvedélyesen, még is annyi vonzalmat érzett iránta, hogy szerette volna a barátí viszonyt tovább is fenntartani. Mély részvétet érzett iránta, ámbár szenvedélyes tragikus modora visszariasztotta, hanem tudta, hogy ez az asszony igaz szeretettel csügg rajta; noha fogalma se volt arról, mily nagy és fájdalmas Bella szenvedése. Hisz rendesen nincs arról sejtelmünk, hogy mily nagy fájdalmat okozunk azoknak, kiket szeretünk.

És ha maga a válás nem is érintette Cosseyt felette fájdalmasan, de a válás módja rosszul esett neki. Ehhez járult egy más tényező is. Igaz, hogy megszabadult Bellától, de ez csupán feltételes szabadság volt, mert Bella, határozottan fenyegette őt boszujával, ha valamikor eszébe jutna, hogy Idát nőül vegye. Valami megmagyarázhatatlan okból irtózni látszott Bella ettől a gondolattól, amelynek egyetlen magyarázatául az szolgálhatott, hogy Bella meg volt győződve róla, miként Ida iránti szerelme oka a véle való szakitásnak. Cosseyra nézve az volt most a kérdés, vajjon valóvá fogja e Bella váltani a fenyegetését vagy nem. Szive mélyében kételkedett benne, hogy Bella tényleg akadályokat gördítene utjába; ugyanis nem tartotta lehetségesnek, hogy oly lépéseket tegyen, a melyek egyuttal a saját hirnevét is veszélyeztetik, midőn semmi reménye nincs őt ezzel visszahóditani magának.

Mert más dolog az, a szenvedély fellobbanásában ilyen fenyegetéseket kiszalasztani az ajkain, mint azokat aztán hidegvérrel megvalósitani. És a férfi szempontjából tekintve a dolgot, nagyon valószinütlennek látszott, hogy ez a gyenge nő megkoczkáztasson ilyen veszélyes merényletet. Cossey nem számolt még azzal, hogy a szenvedély vihara hatalmasabban dul a nő szivében, ha egyszer felzajlott benne és hogy közönyössé teszi a netáni következmények iránt.

Vannak nők, kiknek a szenvedély olvasztó hevében minden: becsület, kötelesség, vallás, lelkiismeret viaszként elolvad.

És Quest Bella ilyen asszony volt.

Cosseynak, az ő vélt emberismerete daczára sejtelme sem volt erről és ő nem találta Bella féltékenységét elegendő oknak arra, hogy lemondjon arról az égő szenvedélyről, mely Ida iránt ébredt a lelkében és mely napról napra növekedve elepesztette őt. Ez a szerelem régóta szunnyadt már a szivében, hanem az a hir, hogy Quaritch ezredesben vetélytársa akadt, lángra lobbantotta.

Ida álmában és ébren állt előtte és gyönyörü termete, bájos arcza folyton előtte lebegett. Ő volt a menyországa, és ebbe föl akart jutni, bármi is szolgáljon neki létrául. Igy hát feltette magában, hogy Bellával mitsem törődve szerencsét próbál.

Amint igy mély gondolatokba merülve az ablakánál ült, megpillantotta Idát, ki ponnyfoga-

tán robogott végig a kis város piaczán. Esős, szeles nap volt és apró esőcseppek permeteztek rózsás arczára, mig a szél szerte kuszálta a homlokát koszoruzó fürtöket,

Soha még ily szépnek nem látta őt Edward; és ha kétely bántotta volna a lelkét, e percz eloszlatta volna. Igen, nőül veszi, jöjjön aminek jönnie kell.

Egyszerre csak egyet fordult a kis vadászkocsi és Cossey házának kapuja előtt állt meg. A bakon ülő inasgyerek leszökött üléséről és meghuzta a csengetyűt.

Edward visszavonult az ablaktól és kiváncsian várt, hogy mi történik.

— Kérem, adják át ezt a levelet Cossey urnak, hallotta Idát megszólalni, miután lenn kinyilt a kapu és mondják meg, hogy választ várunk.

Ezzel elhajtatott.

A levél de la Molle ur egy meghivása volt, mely következőképen végződött.

»György azt akarja, hogy menjek kissé vadászni és járjak be egynehány vadászterületet. Önön kivül csupán György és az ezredes vesznek részt benne és remélem, hogy jó vadászatunk lesz. Ha ön nem válaszol, akkor ugy tekintem, hogy elfogadta az ajánlatomat.«

— Elmegyek, szólt Edward magában. Elmegyek már azért is, hogy annak az embernek megmutassam, mi az a jó lövő és azonkivül elintézzem a nénémet illető becsületbeli ügyet is.

NEGYEDIK FEJEZET.

A következő reggel ama bájos, verőfényes őszi reggelek egyike volt, amilyenek minden esztendőben négy ötször szoktak csupán felvirradni.

Tiz óra tájt az ezredes puskájával és töltényeivel felfegyverkezve a kastély udvarára érkezett, hol György nehány más szolga, inas, hajtó, stb. kiséretében várakozott.

— Kérem ezredes ur, de la Molle ur nagyon örvendene, ha lehetne szerencséje indulás előtt egy kis sziverősitővel szolgálni.

Quaritch ezredes az öreg földbirtokos ez óhaját teljesitendő a csarnok felé sietett, nem annyira a kilátásba helyezett sziverősitő kedveért, hanem hogy Idával találkozzék.

A csarnokban de la Mollet iróasztala előtt találta, amint ép egy órási levél irásában buzgólkodott.

— Jó reggelt, ezredes ur, kiáltott az öreg földesur, meg sem mozdulva a helyéről, örvendek a szerencsének. Bocsánatot kérek egy perczre, hanem ezt le akarom rázni a nyakamról. Ida, Ida, itt az ezredes ur!

— Az Istenért apám, beomlik a ház, szólt Ida gyorsan besietve, aztán oda fordult az ezredeshez és szivélyesen üdvözölte. Ez volt első találko-

zásuk ama végzetes est óta és Haroldon némi elfogultság vett erőt.

— Jó napot, ezredes ur, szólt Ida egyszerüen, kezét nyujtva vendégének és a kevés szóból Harold mégis érezte azt, hogy itt szivesen látott vendég, mert ha a nők igazán szeretnek, egész lényüket oly kézzelfoghatóan árasztja el a gyöngédség és szelidség, hogy minden félreértés ki van zárva; néha ugyan csak az illető veszi azt észre, de rendszerint minden értelmes ember érzi.

— Nagy barátja ön a vadászatnak?

— Igen, a mióta csak emlékszem.

— És jó czéllövő is egyuttal?

— Hisz ez valóságos fenyitő kihallgattatás, felelt Harold mosolyogva.

— Körülbelül, de azért mégis ismétlem a kérdést. Szeretném tudni, hogy jó lövő e?

— Ugy hiszem, hogy az vagyok, legalább a mi a nagyobb vadat illeti. Szárnyasvadászatban azonban nincs nagy gyakorlottságom.

— Ennek örvendek.

— Igazán? Mért? Hisz az ember csupa kedvtelésből jár csak vadászni.

— Igen, ámde ma Cossey ur is itt lesz és ő nagyon jó lövő s erre nagyon büszke. Nagyon szeretném, ha ön tultenne rajta. Meg akarja ezt kisérteni?

— Nem, felelt Harold, nem szeretek versenyt lőni valakivel. Ez nem vadászhoz méltó sport, és azonkivül Cossey ur kitünő lövő, én pedig nem

vagyok az. De megigérem, hogy olyan jól fogok lőni, ahogy csak tőlem kitelik.

— Lehet, hogy nagyon nevetséges kívánság, de én sokért nem adnám, ha ön tultenne rajta, felelt Ida nevetve. És Harold szive mélyében megfogadta, hogy mindent el fog követni, csakhogy Ida ne csalódjék benne.

Nem sokára Cossey is belépett. Szép termetéhez egy ujdonatuj, kifogástalan szabásu vadászöltöny simult, elegáns magas vadászcsizmák és puha nemezkalap egészitették ki kiválóan szép megjelenését, melynek elegancziáját egy pár vadonatuj ragyogó vadászpuska tette még tökéletesebbé. Van a vadászoknak egy bizonyos neme, akik mindig azt a benyomást teszik, mintha most kerülnének ki tetőtől talpig kiöltözve a szabóműteremből. És Cossey ezek közé tartozott. Öltönyének minden darabján meglátszott, hogy az a legjobb és legujabb, ami e téren kapható. Fegyverei ép most érkeztek meg a leghiresebb vadászfegyvergyárból és a párjukat ritkitották.

Furcsa ellentét Harold kopott megjelenésével, ki ócska vadászkabátban és ehhez illő nemez kalapban, szörnyü módon megkopott vadásztarisznyával és régi megviselt csövü puskájával, mely ujkorában is csak tizenhét fontba került, indult vadászatra. És mégsem lehetett abban kételkedni, hogy kettőjök közül ki a tulajdonképeni gentleman és szenvedélyes sportkedvelő.

Cossey kezet nyujtott Idának, de midőn az ezredes szintén üdvözölni akarta őt, hirtelen megfordult, hogy de la Molle urral kezet szoritson, ki ép a levele végére jutott már; ugy hogy Harold nem volt tisztában vele, vajjon ez a mozdulat készakarva történt-e vagy véletlen műve volt?

Midőn elindultak, Cossey inasával vitette maga után a második fegyvert.

— Felesleges óvatosság, kiáltotta utána de la Molle, ehhez a vadászathoz két fegyvert vinni. Nem tartok én már itt sok vadat. Legfeljebb egy tuczat fáczánt meg egy pár foglyot fog lőhetni.

— Nem baj, felelt Cossey, én szeretek magammal vinni egy tartalék fegyvert minden eshetőségre, hisz nem kerül olyan nagy fáradságba.

— Kérem, a mint tetszik, felelt de la Molle. Én Idával lejövök az erdőbe, oda levitetjük a reggelit.

Midőn az árkon átgázoltak, Cossey előre sietett az inasával és egy kitünően betanitott vizslával és az ezredes lassan követte őt Györgygyel beszélgetve, ki elmesélte neki, hogy Cossey jó lövő, de rémmód büszke is rá.

Igy jutottak el az első répaföldhöz.

— Igy ezt a répaföldet fogjuk bejárni. Ez a föld egy néhány huzás fogolynak a buvóhelye. Azért ugy hiszem, jó lesz, ha megkisértjük, vajjon ledurranthatjuk-e őket.

Bejárták hát a szántóföldet, Cossey balra, az ezredes jobbra és György a középen.

Alig tettek tiz méternyi hosszu utat, midőn egy vén anyamadár felrebbent előttük, a melyet Cossey egy kitünő lövéssel le is durrantott.

Ez egy lövésből látta Harold, hogy Cossey mily ügyes, gyorskezü lövő. De közvetlen ezután egy egész sor fogoly emelkedett föl körülbelül negyven lépésnyire tőle kissé alkalmatlan lőtávolban és Harold észrevette, hogy Cossey rájuk se czélzott. Ő ugyanis azon vadászok közé tartozott, kik ha elkerülhetik, soha olyant czélba nem vesznek, a mit esetleg elhibázhatnának, abbeli félelmükben, hogy ez csorbitja csalhatatlanságuk nimbuszát.

Harold csak az utolsó körvadászat alkalmával jutott lövéshez. Mert egyszerre, mintha ágyuból pattantak volna ki, két nagy madár rebbent fel előtte és balra jobbra vette röptét. Harold először a balfelé elszárnyaló madarat durrantotta le, aztán gyors fordulattal lepuskázta a jobb felé tovalebbent madarat is ötven méternyi távolságból. Harold megelégedetten tekintett a zsákmányra, mert tudta, hogy ez jó lövés volt.

Cossey tágra meresztett szemekkel bámult rá és azon tünődött, vajjon véletlen-e ez csupán, György pedig örömmel kiáltott fel:

— Ez mesteri lövés volt.

E lövéstől fogva Harold minden golyója talált, ugy hogy magában mondotta, miként soha

életében még ilyen jól nem lőtt. Legnagyobb diadalát aratta egy szalonkával, a mely György mellett röppent fel, ki a hajtók közelében bandukolt és kétszer lőtt rá, de egyszer se találta, aztán Cossey lőtávolába került a madár, ki szintén kétszer lőtt a levegőbe, mire a szalonka nyilsebesen surrant el az ezredes feje fölött, a lövésre legalkalmatlanabb irányban. De ő azért elsütötte a fegyverét s mondhatlan örömére, — mert misem fogható a vadász öröméhez, ha egy szalonkát ledurrant, és pedig olyant, a melyet a többi sorban elhibázott — ép a lábához bukott.

Ez volt az utolsó körvadászat a reggeli előtt, mert az erdő tisztásán felbukkant az élelmiszerekkel megrakott szamár, melyet Ida és az apja követtek. Cossey rögtön átadta a puskáját az inasának és elibök sietett, mig Harold igazi vadász létére a zsákmánya után járva, két meglőtt foglyot nyomozott.

Nagynehezen rá is akadtak az egyik kakasra, de a másikat minden kutatásuk daczára sem találták, ugy, hogy végre abbahagyták a fáradságot. Midőn a tisztásra értek, fel volt már hordva a reggeli és a hajtók szemlére teritették ki a lelőtt madarakat.

Tizennégy fáczán, öt pár fogoly, egy nyul, hét tengeri nyul, és egy szalonka volt a mai reggel eredménye.

— Halló, kiáltott de la Molle, ki lőtte a szalonkát?

— Mindnyájan lőttünk rá, felelt György, de az ezredes uré a diadal.

— Valóban, kérdé Ida tettetett meglepetéssel, azt hittem, hogy ön sohse téveszt czélt?

— Az megesik mindenkivel, felelt Cossey bosszusan, no majd kiköszörülöm ezt a csorbát délután a foglyokkal.

— Nem hiszem, felelt Ida malicziosusan. Fogadok önnel egy pár keztyübe, hogy Quaritch ezredes többet fog lőni mint ön.

— Tartom a fogadást.

— Hallotta ezredes ur? Én Cossey urral egy pár keztyübe fogadtam, hogy ön ma több madarat fog lőni, mint ő és remélem, ön fog róla gondoskodni, hogy el ne veszitsem a fogadásomat.

— Édes Istenem, szólt az ezredes, ki egy kicsit kényelmetlenül érezte magát ennek hallatára, ugy hiszem utolsó vadászatom alkalmával nem lőttem semmit. Különben, tette hozzá kissé ingerülten, nem is szeretek versenyt lőni.

— Oh kérem, szólt Cossey könnyedén, ha az ezredes ur nem tartja a fogadást, én elállok tőle.

— Kérem, ha ön igy értelmezi a dolgot, szivesen kisértem meg, hanem önnek két puskája van és nekem csak egy.

— Oh az nem határoz, felelt Ida, Ön György fegyverét megkaphatja, mert ő nem szokott *felvert* szárnyasra vadászni, mivel sohasem talál semmit, ő a hajtókkal megy. Jó kis puska, megbizhatik benne.

Az ezredes megvizsgálta a felajánlott fegyvert, mely körülbelül olyan fajtáju volt, mint az övé.

— A fegyver megvolna, de nincs fegyverhordóm.

— Ob, annak beállhatok magam is. Gyakran tartottam én a fivérem második puskáját ilyen körvadászatok alkalmával, mert szegény James mindig azt szokta mondani, hogy én ügyesebb vagyok az embereinknél. Lássa, szólt féltérdre ereszkedve, első tempo, második tempo, harmadik tempo. Jól gyakorolt be, tette hozzá sohajtva.

Harold nevetett, mert furcsa látvány volt hogy kezeli ez a nyulánk sudár lány gyakorlott lövész ügyességével és gyorsaságával a nehéz fegyvert.

Minthogy ez az ötlet pedig egész délutánra biztositotta neki Ida társaságát, Harold nem volt hajlandó ezt az ajánlatot visszautasitani.

Cossey azonban nem nevetett, őt a bosszuság és féltékenység bántotta és ép valami megjegyzést akart koczkáztatni, midőn Ida ujjával intett hallgatást.

— Csitt, közelg az apám, és ő esküdt ellensége a fogadásoknak, ne szóljanak hát semmit.

Midőn a reggeli véget ért, az öreg földbirtokos kijelentette, hogy a birtok másik végében van egy kis dolga, Ida pedig ott maradt, hogy a mint mondta, a vadászatban gyönyörködjék.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A délután néhány kisebb körvadászattal kezdődött, de a szárnyas vad nagyon gyéren jelentkezett és ha puska elé kerültek is, a foglyok majd jobbra, majd balra, majd hátrafelé szerterebbentek és egyáltalán nagyon illetlenül viselték magukat; ugy hogy Cossey és Harold az első hajtás alkalmával egy-egy madarat löttek csak, a másodiknál Edward öt lövéssel három foglyot lőtt, mig az ezredes csupán egy nyulat meg egy fáczánt puskázott le, a melyek a tilosból előbukkantak és nem is számitottak. Csupán két fogoly került a lőtávolába, de az igazat megvallva, Harold ép akkor beszélgetett Idával és csak akkor vette őket észre, mikor késő volt már.

Aztán hosszabb hajtóvadászat következett, melynél az ezredes egy anyamadarat lőtt csupán több semmit. Minden vadász ember tudja, mit tesz az, mikor az ember elkezd félre lőni és izgatott lesz. Messziről felhangzott a kiáltás: vigyázz! vigyázz! Előtte, fölötte, mögötte surrantak el a madarak, egy fél tuczat hosszu tollgomoly éles körvonalokban rajzolódott a szürke égen, piff, paff puff, még egyszer a másik puskával — és eltüntek — oda vannak — szerte rebbentek — csak az emléküket hagyva maguk után.

Az ezredes hangosan átkozódott és Ida mel-

lette térdelve, hallhatón sohajtott, de az sem használt semmit, egyetlen egy anyamadár volt eddig az egész zsákmánya.

Ida nem szólt egy szót sem, hanem az arcza és a szeme kötetszámra menő szemrehányással volt tele és ha valaha férfi megalázva érezte magát, ugy az Harold volt. Ida egész lelkéből óhajtotta, megnyerni ezt a fogadást és ő most ugy blamirozza magát, hogy egy iskolás fiu is pirult volna szégyenében.

Csak Cossey mosolygott gunyosan, midőn átadta a hajcsároknak a lelőtt öt foglyot.

Na, most következik az utolsó hajtó vadászat, szólt György és szomoru pillantást vetve az ezredes egyetlen anyamadarára és a halomszámra a földet boritó kilőtt tölteny ekre, most lásson hozzá ezredes ur, ha meg akarja nyerni Ida kisasszonynak a keztyűket. Cossey urnak már öt foglya van, önnek csak egy. Nosza ezredes ur, tette hozzá suttogva csak előre a fegyverrel és lőjjön gyorsan, aztán maguktól fognak lebukni azok a madarak. Hisz ön jobb lövő mint Cossey, adhatna neki még egy pár fogoly előnyt és mégis megnyerhetné a fogadást.

Harold nem felelt, szeretett volna mentegetőzni azzal, hogy neki nincs gyakorlata a foglyászatban és hogy az egyik puskához nincs hozzá szokva, de lovagiasan ellentállt és nem szólt egy szót sem.

György felállitotta a két vadászt a legalkalmasabb helyeken és aztán a hajtókhoz csatlakozott.

Mivel most nagy teret fogtak körül a hajtók, hosszabb ideig kellett várniok és egyik sem szólt, mig hirtelen két nagy madár röppent el mellettük, melyek nyilsebesen repültek tova. Az egyik balra röppent el Cossey feje fölött, de a másik, mely Harold kalapját észre vette az alacsony sövényen, nyolczvan méternyi távolságban tőle, irányt változtatott. Majd, nem lehetetlen volt azt lelőni.

— No most, szólt Ida. Harold czélzott és mondhatatlan örömére átlőtt fejjel fordult le a madár.

— Bravo, szólt Ida, oda nyujtva a másik puskát.

Egy perczczel később egy egész sor fogoly szállt a magasba és Harold két lövéssel kettőt ejtett meg, a harmadikat pedig megsebezte.

E váratlan fordulat némi lelkesedést ébresztett benne és azt a biztos tudatot, hogy ezentul minden lövése talál és tényleg minden lövéssel ledurrantott egy-egy foglyot, mig örömére nyolcz foglyot ejtett zsákmányul tizenegy lövéssel.

De a legnagyobb diadal hátra volt még.

A hajcsárok a tarló legszélső végében körülbelül kétszázméternyi távolságban közeledtek feléjük.

— Ugy hiszem, szólt Harold, vége van, és ön mégis elvesztette a keztyüit, Ida.

De alig mondta ki e szót, midőn egy éles kiáltás hangzott fel: vigyázz! és egy sürü fogolyhuzás vonult el nehány méternyi távolságban.

Egyenkint és lassan közeledtek. Harold mélyen fellélegzett és erősen markolta meg a fegyverét, mig Ida mellette térdelt és tágra nyilt szemekkel figyelte közeledésüket a sövény egy nyilásán át.

Most elérkezett a pillanat. Az első fogolypár ötven méternyire volt tőle és Harold tudta, hogy lőnie kell, mielőtt közelebb kerülnek, ha még a második puskával is lövéshez akar jutni.

Piff! paff! A kakas lebukott, piff, paff! a jércze is lefordult.

Ida nyilsebességgel nyult az egyik kezével a kilőtt fegyver után és másik kezével oda nyujtotta a megtöltött puskát.

Piff, paff. Még egy madár hull ki a gyérülő csapatból. Most negyven méternyi távolságba kerültek. Piff, paff, még egy lövés. Oh csoda, az utolsó madár is felfordul és a levegőben kereket hányva lezuhan a földre.

Egyetlen egy huzásból lelőtt négy madarat, ami a legjobb vadászszal is csak ritkán esik meg.

— Bravó, ujongott Ida; tudtam, hogy maga jól tud lőni, ha akar.

— Igen, meglehetősen sikerült a mai vadászat, felelt Harold és összeszedte a zsákmányát.

Tizenkét foglyot lőtt és amint ép az utolsót vette fel, hozzájuk csatlakoztak Cossey és György is.

— Igy nem láttam még lőni, szólt György kárörvendő mosolylyal, tehát az ezredes ur mégis megnyerte Ida kisasszony számára a keztyüt. Ő tizenkét madarat lőtt, ön csak tizenegyet, hát eggyel többet.

— Cossey ur, szólalt meg most Ida is nyájas mosolylyal, megnyertem a keztyüket, ne felejtse el megfizetni a fogadását.

— Oh, nem, nem felejtem el, felelt Cossey oly gunyos mosolylyal, hogy Harold ereiben felforrt a vér.

Cossey ugyanis inkább vesztett volna ezer fontot, mint ezt a fogadást, mert nemcsupán szenvedélyes vadász volt, hanem azt is sejtette, hogy Ida ohajtotta, miként ő legyen a vesztes és szántszándékkal akarta őt megalázni. Hogy ez a kudarcza nemsokára köztudomásra jusson — arról pedig Györgynek bizonyára lesz gondja.

Fékezhetlen haragjában előre sietett, mitsem törődve a többiekkel, mig Ida mosolyogva nézett utána.

— Minő önhitt, nem tudja elviselni, ha valaki tultesz rajta.

Midőn közönyös dolgokról beszélgetve, lassu lépésekkel a kastélyhoz értek, Harold bucsut akart venni, de Ida felszólitotta, hogy jöjjön be és teázzék velük, mert apja bizonyára örvendeni fog, ha a nap hősének szerencsét kivánhat sikeréhez.

Harold belépett a csarnokba, hol az öreg Cosseyval társalgott, ki rögtön felkelt, mihelyt meg-

pillantotta az érkezőket és bucsut véve a házigazdától és Idától az ajtó felé közeledett, melynek küszöbén Harold porolta le a vadászattól porlepett csizmáit.

Harold jólelkü szive restelte, hogy megszégyenitette azt az embert, ki oly nagy sulyt fektet sportban való jártasságára, kezet nyujtott hát neki, és szinte kérlelő hangon szólt.

— Jó éjt, Cossey ur. Ha legközelebb vadászni megyünk, bizonyára messze fogok elmaradni ön mögött, mert csupán szerencsés véletlen volt az, hogy ma azt a négy foglyot sikerült lelőnöm.

De Cossey sem a feléje nyujtott kézről, sem a barátságos megszólitásról nem vett tudomást, hanem egyenest az ajtónak tartott.

Mialatt az ezredes, ki most tisztán fölismerte Cossey ama nyilt szándékát, hogy őt megsértse, azon tanakodott, hogy mit tegyen, az öreg földesur oda szólt neki:

— Cossey ur, Quaritch ezredes kezet nyujtott önnek.

— Látom, felelt Cossey, de én nem kivánok vele kezet szoritani.

Néma csend követte e szavakat, amelyet de la Molle bontott meg.

— Ha az én házamban az egyik vendégem vonakodik a másikkal kezet szoritani; ugy hiszem jogom van arra, hogy magaviselete okát tudni kivánjam, mert ha ez ok nem elég nyomós, ugy a sértés engemet ép ugy ér, mint a vendégemet.

— Ugy hiszem, az ezredes ur ismeri az okát, és nem fog magyarázatot kérni.

— Nem ismerem az okot, válaszolt Harold szigoruan, hacsak nem az, hogy én ma oly szerencsés voltam egy kis fogadást megnyerni ellenében.

— Quaritch ezredes ur fogja tudni azt, hogy nem ez az ok, amire én céloztam. Ha lelkiismeretét kérdőre vonja, jobb okára fog akadni magaviseletemnek.

Ida és apja meglepetten néztek össze, mig az ezredes a haragtól halálsáppadtan állta el Cossey utját.

— On komoly vádat emelt ellenem, Cossey ur, szólt hangosan. Mielőtt e szobát elhagyná, ön lesz oly szives, e vádját azok jelenlétében megmagyarázni, a kik előtt emelte.

— Oh kérem, ha ön kivánja szivesen, felelt Cossey gunyosan. Azért vonakodtam elfogadni a felém nyujtott kezét, mert ön olyan magaviseletet tanusitott, amiből kitünik, hogy ön nem gentleman és hogy az önnel való érintkezés nem nagyon megtisztelő. Folytassam?

— Parancsolom!

— Szivesen. Ön jegyben járt nénémmel Heston Juliával és három nappal a lakodalom előtt, durván és nemtelenül a faképnél hagyta őt ugy, hogy szegény néném megőrült és még most is tébolydában sinylődik.

Ida meglepetten kiáltott fel és de la Molle kiváncsian tekintett az ezredesre és várta a válaszát.

— Beösmerem, felelt az nyugodtan, hogy én husz évvel ezelőtt jegyben jártam Heston Juliával, ámbár ma hallom először, hogy ő nénje volt önnek. Az is igaz, hogy három nappal a lakodalom előtt bontottam fel eljegyzésünket a legkinosabb körülmények mellett, melyeket azonban bővebben nem fejtegethetek, mert becsületszavamat adtam, hogy titokban fogom azokat tartani. De mint hogy ön a családhoz tartozik, önnel szemben fel vagyok oldva az igéret alól és lesz szerencsém önnél holnap tiszteletemet tenni, hogy önnek a kivánt felvilágositásokkal szolgáljak. Hanem aztán, — tette hozzá nyomatékkal, arra fogom kérni, hogy ép oly nyilvánosan kérjen tőlem bocsánatot, mint a mily nyilvánosan megsértett.

— Ön kérhet, de vajjon megteszem e, az más kérdés, felelt Cossey és elhagyta a termet.

— Mondhatlanul sajnálom, fordult Harold de la Mollehoz Cossey távozása után, — hogy én adtam alkalmat erre a kellemetlen jelenetre. Érzem azt is, hogy ferde helyzetbe jutottam, a melyből csak Cossey ur irásbeli nyilatkozata szabadithat ki, a mi egy ideig fog tartani. Ha ő nem lesz hajlandó arra, hogy bocsánatot kérjen tőlem, ugy fogom tudni, mi a kötelességem. — Addig is kérem, el ne itéljenek.

HATODIK FEJEZET.

Másnap reggel tiz óra felé, midőn Edward reggelinél ült még, egy könnyü kis vadászkocsi robogott a kapu elé, a melyből Quaritch ezredes szállott ki.

— No most lesz hadd el hadd, mondogatta Cossey magában. Csak adná az uristen, hogy az öregemnek igaza lett legyen abban, a mit nekem elbeszélt. Tán okosabb lett volna hallgatnom, a mig meg nem győződtem róla.

És Edward izgatottan öntötte be a theáját, mert tudta, hogy Quaritch nem megvetendő ellenfél.

E perczben kinyilt az ajtó és a szolga bejelentette az ezredest. Cossey felkelt és udvariasan hajtotta meg magát, de Harold nem viszonozta a köszöntést, hanem szótlanul, haragos sötét arczczal állt meg előtte.

— Nem parancsol helyet foglalni szólt? Cossey, miután a szolga távozott, mire Harold válasz nélkül leült és bevezetés nélkül megszólalt.

— Cossey uram, ön tegnap jónak tartotta, hogy ellenem nyilvánosan oly vádat emeljen, mely ha valónak bizonyulna, elegendő ok volna annak a beösmerésére, miként én nem vagyok méltó arra, hogy azokkal érintkezzem, kik előtt ön e vádat emelte.

— Ugy van, felelt Edward hidegen.

— Mielőtt tehát véleményt mondanék az ön magaviseletéről, meg akarom önnek mutatni, hogy az a vád, melynek igazvoltáról ön — a mint hinni akarom — meg van győződve, teljesen alaptalan. Az egész történet nagyon egyszerü, de oly szomoru és gyalázatos, hogy csak kikerülhetlen kényszerüség birhat rá annak elbeszélésére. Husz éves fiatal ember koromban jegyben jártam az ön nénjével, Heston Juliával, ki akkor egész szivemet birta. Bár katonai rangomon kivül ugy szólván semmi vagyonom nem volt, mégis azon a ponton voltunk már, hogy legközelebb egybekelünk, mert Julia gazdag volt. Idáig valóságon alapulnak az ön állitásai. Hanem ama rettenetes körülményekről, melyek között eljegyzésünk felbontatott, csak ez az okmány tud felvilágositást adni. Arra kérem hát, olvassa azt el.

Cossey átvette az oda nyujtott papirt és midőn végére jutott, meglepetten felkiáltott és ujra olvasta, mialatt az ezredes haragosan szegezte rá a tekintetét. Végre odavágta az okmányt az asztalra és felpattant üléséből.

— Nem hiszek belőle egy szót sem, nem hiszek. Ön hagyta el őt, ön vitte az őrülésre és most hazugságok hálózatával akarja magát tisztázni a vád alól.

— Ismeri ön nagyatyja kezeirását? kérdé Harold nyugodtan.

— Igen.

— Ez az? kérdé eléje terjesztve egy megsárgult fakó irásu levelet.

— Ugy hiszem, legalább annak látszik.

— Olvassa el hát ezt a levelet.

Edward engedelmeskedett. A levél Heston ur válasza volt Harold levelére, melyben ez utóbbi arról értesitette jövendőbeli ipját, hogy felbontja az eljegyzést. Heston e soraiban meleg szavakban méltányolta Quaritch lépésének jogosultságát és beösmerte cselekedetének helyes voltát arra kérve őt csupán, hogy családja kedvéért ne tegyen említést e lépés okairól.

— Meg van elégedve, Cossey ur? Van még több levelem, ha tán óhajtja azokat is elolvasni.

Edward nem válaszolt és az ezredes folytatta:

— Az imént értésére esett okokból felbontottam a nénjével való eljegyzésemet és remélem ön be fogja ösmerni, hogy az okok elegendők tettem igazolására. De mindamellett kötelező igéretet tettem arra nézve, hogy elhallgatom az okokat a világ előtt. És meg is tartottam adott szavamat, mindama többé-kevésbé gunyos vagy sértő megjegyzések daczára, melyekkel eljárásomat illették. Ön, Cossey ur, az első ember, kinek elmondtam a történteket. Azt reméltem, hogy sohse leszek kénytelen a dolgot megbolygatni. Ön kényszeritett arra, ime meg van a jutalma. De minthogy ön

helyénvalónak találta, hogy ellenem alaptalan vádakat emeljen, kénytelen vagyok önt azoknak a visszavonására kényszeriteni. El is hoztam egy erre vonatkozó levelet, melyet lesz szives aláirni.

Ezzel egy de la Molle urnak czimzett levelet nyujtott át neki, mely igy hangzott:

»Kedves de la Molle ur!

Van szerencsém ezennel ünnepélyesen visszavonni ama vádat, melyet tegnap az ön jelenlétében, valamint Ida kisasszony hallatára emeltem Quaritch ezredes ellen. Meggyőződtem annak alaptalanságáról és ezennel bocsánatot kérek az ezredes urtól gyanusitásomért.«

— És ha vonakodom ezt aláirni? kérdé Edward makacsul.

— Nem hiszem, hogy vonakodnék.

Egy pár perczig szótlanul néztek egymással szembe, aztán Harold megszólalt.

— Kérem vegye tudomásul, hogy én kivánom e levél aláirását és remélem ön igaztalan és jogtalan gyanusitása tudatában egy perczig se fog habozni.

Edward lassan és kelletlenül nyult a tollhoz, aláirta a levelet és aztán haragosan félretolta azt.

Quaritch nyugodtan összehajtotta és boritékba tette.

— És most Cossey uram azt az egyet tanácslom, hogy máskor óvatosabb legyen ugy a vádjait illetőleg, valamint a gyanusitásainak hogy és miként-jére nézve. Ajánlom magamat.

És könnyed főhajtással üdvözölve Cosseyt elhagyta a szobát.

— Átkozott egy ficzkó, dörmögte magában Edward, midőn az ajtó bezárult alkalmatlankodó vendége mögött. Csapdába kerültem, nem tehettem mást, alá kellett irnom azt a levelet. Brr, de csuf egy eset. Bár sohse hallottam volna róla. Ez az eredménye annak, ha az ember rég elfeledett bünöket elevenit fel. Nem csoda, ha szegény néném beleőrült. No de visszafizetem én ennek a kiállhatatlan embernek ma a kölcsönt. Még ma kérem meg Ida kezét, vigye a manó Bellát, és ha Ida nem mond igent, rögtön felmondom a kölcsönt és romba döntöm az egész pereputtyát.

Szép arcza démoni kifejezést öltött e szavaknál, a melynek megvalósitása iránt rögtön intézkedett is.

Ugyanazon délután utnak indult Honham Castle felé, melynek urát nem találta honn. Helyette Ida fogadta őt. Könnyü kézimunkája fölé hajolva ült a fiatal lány lakószobájában, hová borus esős idő számüzte. Midőn Cosseyt bejelentették, Ida hideg udvariassággal üdvözölte és üléssel kinálta meg. Kinos szünet állt be néhány perczig, és Ida nem látszott hajlandónak arra, hogy megbontsa a csendet.

Végre Cossey megszólalt.

— Megkapta az édes atyja a levelemet?

— Igen, felelt Ida fagyosan, Quaritch ur beküldte neki.

— Nagyon sajnálom, folytatta Edward zavarodottan, hogy magam is ebbe a ferde helyzetbe kerültem. Remélem, ön meg van győződve arról, hogy hittem ama vádak indokoltságában, midőn azoknak kifejezést adtam. A körülmények, melyek alapul szolgáltak tévedésemnek, oly rettenetes természetüek, hogy mentségemül elő sem adhatom.

— Az ilyen vádakat ám nem volna szabad oly könnyelmüen emelni, volt Ida válasza és mintha más felé akarná terelni a beszélgetést, felkelt és becsengette az inast, hogy felhozassa a theát.

Az ezzel járó sürgés forgás egy időre lehetetlenné tette a társalgást, végre annak is vége szakadt és Cossey egyedül maradt Idával. Ránézett és megijedt a fiatal lány vonásain borongó mély komolyságtól. Most a döntő pillanatban érezte legjobban, hogy nem érti ezt a lányt, bárhogy is szereti és most villant legmeggyőzőbben a lelkébe az a tudat, hogy de le Molle Ida más anyagból van gyurva, mint ő. De ugyan akkor érezte azt is, hogy most itt az alkalom és hogy ha tettre akarja váltani elhatározását, most kell annak megtörténnie.

Kétségbeesett erőködéssel hát megpenditette a dolgot.

— De la Molle kisasszony, szólalt meg halkan. És Ida a ki tudta hogy mi vár reá, ugy érezte, mintha szivverése elállna.

— De la Molle kisasszony, ismétlé Edward ha-

bozva, emlékszik ön még arra a párbeszédre, melyet néhány hét előtt a melegházban folytattunk?

— Emlékszem határozottan, pénzről volt szó.

— Pénzről és más egyébről, tette hozzá Edward neki bátorodva. Én akkor nehány szóval bátorkodtam önnel megértetni azt, miként remélem, hogy bizonyos körülmények között szabad lesz a kezeért esengenem. Azt hiszem, hogy ön megértette akkor a szavamat.

— Teljesen megértettem, felelt Ida és halvány arcza fagyos merev kifejezést öltött, és én rögtön értésére is adtam önnek, miként én arra kötelezem magamat, hogy meghallgassam a mondanivalóját, ha ön a szükséges összeget előlegezi apámnak.

— Oh hagyjuk a pénzkérdést, szakitá őt félbe Edward, rám nézve ez nem pénzkérdés, szavamra, nem. Én szeretem önt teljes szivemből és szeretem önt, mióta először megpillantottam; az volt az egyedüli ok arra is, hogy tegnap igy kompromittáltam magamat az ezredessel szemben. Már régóta kértem volna meg a kezét, ha nehéz akadályok nem állták volna el az utamat. Szeretem önt, Ida, mert soha nem létezett még nő, a ki önhöz hozzáfogható lenne.

Ida mozdulatlanul, mereven hallgatta szenvedélyes kifakadását, de bár Edward szavaiban megható komolyság rezgett, ez nem inditotta meg a lelkét, sőt nem is hizelgett büszkeségének. Ha-

tározott ellenszenvet érzett ellene és bármit mondhatott vagy tett volna is, az nem hogy csökkentette volna, hanem növelte ez érzést.

Edward mély megindultságtól feldult vonásokkal és lázasan dobogó kebellel hallgatott el és Ida keze után nyult, de a fiatal lány hideg elutasitó mozdulattal vonta azt vissza.

— Ugy hiszem, ez felesleges, szólt fagyosan. Én megadtam önnek a föltételekhez kötött igéretet. Ön pontosan teljesitette a szerződésben megállapitott kötelességeket, most rajtam a sor és én kész vagyok a rám háramló feladat teljesitésére.

E kifogástalan udvariassággal és bámulatos önmérséklettel tett nyilatkozat hideg zuhanyként hatott a szerelmes Edwardra és bár megkapta bennök a rég sovárgott választ, ugy érezte magát, mintha végleges kosarat kapott volna.

Szótlan nézett Ida arczába, a ki nyugodtan folytatta:

— Kötelességemnek tartom azonban, hogy önnek megmondjam, miként csupán kötelességtudásból megyek önhöz nőül és nem szerelemből. Szerelmet nem adhatok önnek, de az ön részéről sem reflektálok erre az érzésre. Nem tudom, vajjon meg lesz-e ön ezzel elégedve. Ha nem, ugy tanácsosabb lesz, ha lemond erről a szándékáról, tette hozzá és Cossey most tekintett először arczába, melyen oly kinos aggodalom tükröződött, hogy minden

kevésbé elvakult ember visszalépett volna a tervezett házasságtól.

De Edward mit se látott, vagy mitse akart látni és ha Ida remélte, hogy fagyos közönye el fogja riasztani imádóját, csak hamar az ellenkezőjéről győződhetett meg.

— A szerelem megjön majd, Ida, szólt gyöngéden és ujra meg akarta fogni Ida hótehér kezét.

— Kérem, Cossey ur, szólt Ida, másodszor is visszavonva a kezét, sajnálom, hogy ilyen világosan kell beszélnem, de a lakodalmam napjáig saját magam ura vagyok — remélem, megértett.

— Megértettem, legyen ugy a hogy akarja, felelt Cossey rosszkedvüen. Én önt annyira szeretem, Ida, hogy minden föltételbe beleegyezem. Csak egyre kérem önt Ida, tartsa titokban eljegyzésünket és én kedves atyja urát, kivel még ma fogok ez ügyben beszélni, szintén fel fogom kérni, hogy ne hozza egyelőre nyilvánosságra. Fontos okaim vannak, a melyek ez óhajtás nyilvánitására kényszeritenek.

— Nem látom be ugyan, hogy miért kellene az eljegyzésünket titokban tartani, de részemről teljesen mindegy az nekem.

— A dolog ugyanis ugy áll, magyarázta meg Cossey, hogy apám nagyon sajátságos ember, a ki tán nem szivesen látná eljegyzésemet, mert azt akarja, hogy pénzházasságot kössek.

— Ah ugy, felelt Ida, ki azt hitte — mintahogy tényleg is volt — hogy Cossey ez óhajának Questnével összefüggésben lévő okai vannak. Nem szeretek ugyan üzleti ügyeket bolygatni, de hát a mi házasságunk ugye bár üzleti dolog, hogy ha ez a házasság végbemegy, az apám terhére irt zálogkölcsönt nem fogják felmondani?

— Természetes. Én móringul adom önnek a zálogleveleket és ön tüzbe dobhatja azokat, azonkivül pedig nagyon szép évjáradékot fogok önnek kivetni.

— Köszönöm, szólt, a mi engem illet, én nem vágyódom semmiféle anyagi előny után, de én csak azon határozott feltétel alatt állok rá az eljegyzésünkre, ha a zálogleveleket a lakodalom előtt semmisittetnek meg, az pedig nem szerénytelen kivánság, minthogy a birtok ugy is ránk száll idővel. És most még egyet, Cossey ur, szeretném tudni, mikorra óhajtja a lakodalmat, remélem nem rögtön.

— Legjobban szeretném, ha most mindjárt volna a lakodalmunk, szólt Edward nevetve, de én ugy hiszem, az sok okból nem járja. Mondjuk tán mától egy félévre, tán májusban.

— Nagyon jól van, felelt Ida, mától egy félévre kész vagyok önhöz nőül menni, Cossey ur. Ugy hiszem, tette hozzá keserü gunynyal, ez a rendes zálogkölcsön felmondási határidő.

— Ön kegyetlen, felelt Cossey összerezzenve.

— Igazán? Lehet, ilyen a természetem. Csodálom is, hogy ön nőül óhajt engem venni.

— Ez legfőbb ohajtásom, felelt Cossey komolyan, ön nem is sejti, mennyire óhajtom, jobban mint bármi mást a világon. És még egyet Ida, én tudom azt, hogy badarul viselkedtem Quaritch ezredessel szemben, de nem tudom őt az ön közelében látni. Remélem, hogy ön mától fogva a mennyire lehet, kerülni fogja ezt az ismeretségét.

Ida arcza ujra kővé meredt.

— Még nem vagyok a felesége, Cossey ur és csak ha az leszek már, fog önnek jogában állani rám parancsolni, hogy kivel érintkezzem, kivel nem. Egyelőre magam határozok a felett és ha kedvem lesz Quaritch ezredessel érintkezni, akkor ön nem fog abban akadályozni. Ha ön rosszalja ez eljárásomat, nagyon egyszerü a baj orvoslása. Ön visszalép a velem való eljegyzéstől.

Cossey megtörten emelkedett fel, belátta, hogy egyenetlen küzdelmökben Ida az erősebb, mert őt magát szenvedélye lefegyverzi. Szónélkül kezet nyujtott hát menyasszonyának, jó éjt kivánt neki és azzal a megjegyzéssel bucsuzott, hogy holnap reggel keresi fel az apját, hogy értesitse a köztük történt megállapodásról. Gyöngédebb szerelmi megnyilatkozást nem mert koczkáztatni.

Ida ujjaival futólagosan érintette a feléje nyujtott kezet és aztán gyorsan csengette be az inast, mert attól félt, hogy Cossey esetleg másra határozhatná magát.

A következő perczben az ajtó bezárult Cossey mögött és Ida magára maradt.

HETEDIK FEJEZET.

Midőn Cossey léptei elhangzottak, Ida felkelt és ujjaival végig simitotta redőkbe vont homlokát. A koczka el van vetve, megtörtént és ő e percztől fogva Edward Cossey menyasszonya. És Harold Quaritsch? Vége — vége örökre! Nehéz feladat, — a szerető női sziv érezheti csak — minő nehéz az ilyen önmegtagadás. Ida ifjusága nem volt szerelmi kalandok hosszu lánczolata, egy kérője volt huszéves korában, azt is kikosarazta és ennyi volt az egész. Mióta Haroldot megszerette, jutott csak — kicsit későn ugyan — annak tudatára, hogy neki is van szive.

Annál mélyebb volt most szerelme, annál fájdalmasabb volt az a tudat, hogy le kell róla mondania, és egy gyűlölt, ellenszenves férfihez nőül kell mennie. Ida higgadt okos leány volt, ki megszámolt a körülményekkel és bátran szembe állt a sorssal, de nem látott maga előtt menekvést. E házasságnak meg kellett történnie. Legyen hát!

Arra határozta magát, hogy bele fog törődni a változhatlanba, de azért keserű érzet vett erőt rajta amidőn igy kellett örökre bucsut mondani a boldogságnak, — mert tudta azt, hogy Harold oldalán, nagyon — nagyon boldog élet várna rá. — Igaz, hogy atyját és netáni utódjait megmenti az anyagi bukástól, ennyi az egész.

Hosszasan tünődött, mig gondolatai zürzavarosan kóválygotak eltompult agyában. A szobalevegő megfulasztotta, és a vihar daczára kisietett a szabadba.

Nagy gummiköpönyegébe beburkolózva haladt előre a zuhogó esőben, a dühöngő szélben, czéltalanul bolyongott egy ideig, mig végre a honhami templomhoz vezető ösvény felé irányitotta lépteit. Gyönyörű ódon templom volt ez, melynek tornya épitészeti remekmű számba ment. Egy de la Molle özvegye épitette csatában elhalt férje emlékére. És azóta e név viselői évszázadról évszázadra itt éltek és e szentelt helyen tértek örök nyugalomra.

Ida is szerette ezt a hüs csendes hajlékot, a hol megkeresztelték és a hová őt is majd egyszer eltemetik. Ifju életének minden emléke elválaszthatlanul össze volt forrva ez ódon szentegyházzal, hol minden bánata enyhülést talált.

A temetőbe érve, megállt a szélben zokogó és sivitó fenyők alatt és a lombtalan fák egyikéhez támaszkodva körül tekintett. A zuhogó eső szünte-

lenül szakadt le az átázott sirdombokra, a hulló száraz levelek zizegve kerekedtek forgó tánczra a sivitó szélben és a lemenő nap a sötét felhők mögül kikandikálva vérpiros komor tüznyilakat szórt a szürke vidékre. Ida mozdulatlanul bámult az ódon templomra, mely sok-sok az övénél is kinosabb földi bajt tulélt; a földre hulló esti árnyak mint siri lepel borultak rája és a zokogó vihar reményeinek requiemét énekelte. Ida nem volt csüggedő pessimista, de e nehéz órában egyetlen ohaja az volt, bár vége lenne e földi tragédiának, bár legördülne már a függöny, hogy ő is ott feküdhetnék nyugodtan a nedves gyeptakaró alatt, ahol nincs remény, de nincs is rettegés. Aztán elgondolta, mily hosszu évek sora választja el az ohajtott nyugalomtól és zokogva hajtotta le fejét a templom ajtó egyik pilléréhez.

De hirtelenül felrezzent és ijedten tekintett maga köré, mert érezte, hogy nincs egyedül. Nem is csalódott, mert alig két lépésnyire tőle egy férfialak bontakozott ki a fenyők homályából. Ida szivverése elállt — midőn ráismert arra, kinek vesztét keserves zokogással siratta.

— Sajátságos, mormogta Harold magában, megesküdtem volna rá, hogy valaki itt zokogott, de ugy látszik, hogy a szél zugása volt csupán.

Ida menekülni akart, de alig mozdult meg, midőn már is egy kiálló fagyökérben megbotlott és a következő perczben Harold mellette állt.

— Ki az? Mi történik itt? kiáltott az ezredes gyorsan rágyujtva bengal gyufáinak egyikére, melynek halványkék fénye Ida könytől ázó szép arczát és sugár termetét világitotta meg.

— Ida, mit keres ön itt? Miért sir?

— Nem sirok, suttogta elfojtott zokogással, arczom nedves az esőtől.

E perczben a gyufa kialudt.

— Ida, kedves Ida, könyörgött Harold, mi történt?

Ida válaszolni akart, de vonagló ajkairól egy hang sem röppent el. A következő perczben már Harold keblén pihent és könyei ujra megeredtek.

A szeretett nő fájdalma mélyen meginditotta az ezredest, és magához ölelve karcsu alakját, csókokkal boritotta könyes orczáit.

— Mi történt, kedvesem, mondja meg mi történt?

— Bocsásson el, akkor megmondom.

Harold nagy nehezen engedelmeskedett és Ida könyeit felszáritva, rekedt hangon suttogta.

— Jegyet váltottam Cosseyval!

Vad szitok tört fel az ezredes ajkán e vallomásra, először életében átkozódott Harold Quaritch nő jelenlétében, de Ida ezt észre sem vette.

— Ugy van, tudtam, hogy igy kell ennek jönnie. Az a mitől rettegünk, az rendesen bekövetkezik, de nem az én hibám, rá kényszeritettek. Ő csak ezen feltétel alatt kölcsönözte nekünk a

pénzt és ugy hiszem, még ha vissza is tudnám neki azt fizetni, kötelességem volna ezt a szerződést beartani. Ő nem a pénzt akarja, hanem a szerződést.

— Átkozott legyen az a Shylock! kiáltott fel Harold; aztán rekedt hangon tette hozzá:

— Nincs hát semmi menekvés? Semmi?

— Nincs, válaszolt Ida szomorun. Számunkra nincs segitség, hacsak az az ember hirtelen meg nem halna, ami pedig nem nagyon valószinü. Harold, meg kell nyugodnunk sorsunkban. Én megtettem a kötelességemet, mert szerintem a nőnek nincs joga arra, hogy saját boldogságát családja jóléte árán vásárolja. Csak az fáj, tette hozzá akadozva, hogy önnek okoztam fájdalmat e tettemmel.

Harold elnyomta az ajkán feltörő zokogó sohajt és hallgatott.

— Igyekezni fogunk, hogy felejtsük a multat. De nem, nem. Érzem, hogy nem tudok feledni. És ön se fog elfelejteni soha, ugy-e Harold soha? És bár köztünk ezentul mindennek vége van, bár soha-soha sem szabad többé ezt a tárgyat szóba hozni, ön azért fogja tudni azt, hogy mindig önre gondolok, hogy nem felejtem el soha — a mig csak élek.

— Elég önző vagyok, hogy azt reméljem miként néha eszébe jutok majd.

— Eszembe fog jutni? Oh Istenem, minden embernek viselni kell a rárótt terhet — nehéz —

nagyon, — de bele kell nyugodnunk. És egy pár rövid év mulva mindegy lesz az egész igy is ugy is. Ezek a halottak itt lenn ép ugy éreztek mint mi és lám most milyen csendesek és nyugodtak. És ön nem fog innen elköltözni, ugy-e Harold? Legalább addig nem, mig én férjhez mentem, azután tán jobb is lesz, ha megy. De igérje meg, hogy nem megy el innen előbb és hogy néha ellátogat hozzánk. Vigaszt és erőt fogok meriteni közellétéből.

— Ha kivánja, maradok.

— Köszönöm. És most Isten veled, szerelmem, Isten veled. Nem, ne kisérj el, egyedül akarok haza menni. Isten veled, Harold, örökre. És — nos mért habozol? Igen, csókolj meg és fogadd meg szentül, hogy sohse felejtesz el. Nősülj meg, végy el bárkit, de ne felejts el. Bocsáss meg, hogy igy szólok hozzád, de hisz olyan vagyok, mint a ki halálos ágyán fekszik, hisz mától fogva meghaltam számodra.

— Nem fogok megnősülni soha és nem foglak elfelejteni, Isten veled, szerelmem, Isten veled.

Egy perczczel később Ida már eltünt az éj sötétjében, eltünt szemei elől, eltünt az ő életéből örökre — ugy hitte.

És ő is neki indult a zivataros sötét éjnek.

Egy órával később Ida szokott nyugodtságával lejött az ebédlőbe; arcza a rendesnél halványabb volt ugyan, de nem árulta el lelki felindulását. Rövid idő mulva belépett az atyja is.

— Hol voltál Ida? Kerestelek. Georgeal találkoztam az uton, és ő mondta, hogy a parkban látott, de nem találtalak sehol.

— Ugy? felelt Ida közönyösen, künn sétáltam. Nagyon füledt volt a levegő idebenn. Különben mondok neked egy jó ujságot, apám, eljegyeztem magamat.

Az öreg kiváncsian szegezte vizsga szemét ányára, aztán tényekkel szemben tanusitni szokott higgadtságával válaszolt:

— Valóban, gyermekem? Ez fontos ügy, de az én nézetem szerint a korkülönbségtől eltekintve, Quaritch ezredes csakugyan . . .

— Nem, nem, szakitotta félbe Ida, megrezzenve, nem Quaritch ezredes ur az, kivel eljegyeztem magamat, hanem Cossey Edward.

— Ah, Cossey! Igazán? Ejnye, ejnye, furcsa! Azok után, a miket láttam, azt hittem volna inkább, hogy . . .

A belépő szolga jelentette, hogy tálalva van.

— Hagyjuk ezt apám, fáradt és éhes vagyok. Cossey ur holnap tiszteletét fogja tenni nálad és akkor aztán ráérünk a dolgot részletesebben megbeszélni.

De la Molle hallgatott és az egész est folyamán nem bolygatta többé ezt a kérdést, de lelke mélyén meg volt győződve róla, hogy a dolog nincs rendjén igy.

NYOLCZADIK FEJEZET.

Cossey nem valami diadalmas vagy vig hangulatban tért vissza eljegyzéséről. Ida keserű szavai ugy sujtották volt mint fájó ostorcsapás és ő világosan megértette belőle, hogy Ida éreztetni akarta vele, mi inditja őt egyesegyedül házassági ajánlatának elfogadására. Bármily kellemes lehet is az, ha az ember elég gazdag, hogy szive minden óhaját ily módon teljesithesse, oly kevéssé hizelgő az egy férfi büszkeségének, ha kénytelen azt mondani magának, hogy ő csupán gazdag vevő és semmi más . . Ép oly jól látta azt is, hogy Ida mindent elkövet abban a reményben, hogy elkedvtelenitse és igy megmeneküljön e gyülölt frigytől. De Cossey nem volt hajlandó oly könnyű szerrel lemondani róla, mert ez a szenvedély emésztette a lelkét. Ez egy érzésben őszinte volt. Tapintatos, gyengédszivü férfi ugyan irtózott volna attól a gondolattól is, hogy szerelmét és kezét ily galádul feloktroyálja nőre, de Cossey azt remélte, hogy idővel legyőzi Ida ellenszenvét.

Ő ugyanis azzal hizelgett magának, hogy kitünő nőismerő és tudni vélte azt, miként a nők hajlandók a megmásithatlanba belenyugodni, mihelyt ezt anyagi érdekük megkövetoli. Igy hát meg volt szentül győződve arról, hogy Ida szemmel látható

ellenszenve idővel szerelemmé fog átváltozni, ha majd tapasztalni fogja mindama előnyöket, melyeket egy gazdag emberrel való házasság nyujt.

De Cossey számításából kifeledte azt az egyet, hogy vannak még oly nők is, kik felül állnak anyagi érdekeken és tisztában vannak azzal, hogy az ember egyszer él csak, és hogy a boldogság nem pénztől függ. Ilyen nő pedig, különösen ha más férfi iránti szerelem tölti el a szivét, nem békél meg oly gyorsan a sorsával.

Mihelyt Edward Boisinghamba ért, első dolga az volt, hogy de la Mollenak irt és arról értesitette miként másnap reggel üzleti dolgokban fog nála tisztelegni.

E bejelentéshez hiven megjelent másnap tizenegy órakor Honh. m Castleban, hol György bevezette a csarnokba, melynek hatalmas kandallójához támaszkodva ott várta őt az öreg de la Molle, mély gondolatokba merülve.

— Nem tudom de la Molle ur, szólt Edward izgatottan a szokásos frázisok után, vajjon Ida kisasszony szólt-e önnek arról, ami tegnap köztünk történt?

— Igen, felelt de la Molle, Ida azt mondta hogy elfogadta az ön házassági ajánlatát, természetesen azon feltevés mellett, hogy én beleegyezésemet adom e lépéshez. De a dolog oly hirtelenül jött és annyira meglepett, hogy még nem volt időm felette gondolkozni.

— A dolog igen egyszerü szólt Edward, én szeretem az ön leányát, és oly szerencsés voltam kinyerni a részéről a boldogitó igent. Engedje meg, kijelentenem, hogy én ha ön, amiben nem kételkedem, beleegyezését adja én a dolog pénzügyi oldalát a legbőkezübben fogom rendezni. Ida móringul kapja tőlem a zálogleveleket és tüzbe dobhatja azokat, azonkivül pedig apám rövid idő mulva bekövetkező halála után kétszázezer font sterlinget bocsátok szabad rendelkezésére. Sőt készznek nyilatkozom arra is, hogy ha fiam születik, megengedjem neki a de la Molle név viselését.

— Az ön ajánlatai igen hizelgő nagylelküségre vallanak, uram, felelt de la Molle, ki alig tudta elpalástolni benső megelégedését. Ida természetesen a birtok tulajdonába lép, a mely remélhetőleg idővel többet fog érni, mint jelenleg.

— Örvendek, hogy ön ráállt az én propositziómra. Most még csak egy pontot kell megbeszélnünk, a melyen ön remélem nem fog megütközni. Nem szeretném ugyanis nyilvánosságra hozni egyelőre az eljegyzésünket. A dolog ugy áll, sietett Edward hozzá tenni, hogy az apám furcsa egy ember, aki fejébe vette, hogy valami dúsgazdag lányt kell elvennem. Jelenleg pedig az egészségi állapota olyan, hogy az ember sohsem tudja biztosan megmondani azt, hogy előre mit hogyan fogad majd. Ő ugyanis a halálán van és az orvosok nyilatkozata szerint, minden nap meghalhat, és a leg-

jobb esetben sem élhet tovább három hónapnál. Ha most értesitjük az eljegyzésről, mindenesetre egy csomó kellemetlenségem lehet belőle és tán ha ellene találna lenni, még a végrendeletében is kárositana.

— Hüm, hüm, dörmögte de la Molle, az a gondolat, hogy eltitkoljuk az én lányom, Honham Castlei de la Molle Idának eljegyzését, mintha ez nem válnék becsületére, nem tetszik nekem, de ez esetben különös körülmények játszanak közbe, a melyek becsületemmel összeférhetővé teszik ezt a hallgatást. Önök mindketten elég idősek arra, hogy tudják, mit cselekesznek, és ez a házasság önre nézve ép oly előnyös, mint én rám, mert még a jelen anyagi időben is nagy értéke van a szépségnek és a családnak egy házasság megkötésénél. Különben van arra bizonyitékom, hogy az ön édes atyja furcsa, nagyon furcsa ember. Józan megfontolás után tehát, bár nem szeretem a titkolózást, nincs ellenvetésem az ellen, ha az eljegyzés egy-két hónapig titokban tartatik.

— Ön nagy hálára kötelez, uram, azzal, hogy ennyire megszámol az én helyzetemmel, felelt Edward, megkönnyebbülten felsohajtva. Ugy tekinthetem tehát, hogy ön megadta apai beleegyezését eljegyzésünkhöz.

De la Molle egy perczig habozott. Látszólag rendben volt minden és ő mégis attól félt, hogy a dolognak valami rejtett bibéje van. Cossey elleni

antipatiáját az ezredes elleni fellépése még növelte volt és ösztönszerü emberösmeretének intő hangja szólalt fel benne, noha nem látott kézzelfogható okot a habozásra.

— Nem tudom, mit mondjak, felelt végre. Az egész oly váratlanul lepett meg, és hogy az igazat megvalljam, én mind maig azt véltem, hogy lányom szive másé.

Edward arcza elborult.

— Magam is azt hittem, felelt, mig tegnap ily boldogitó megczáfolást nyert a véleményem. Be akarom vallani önnek, hogy végtelenül resteltem a tegnapi jelenetet, annál is inkább, mert az ezredes ur teljesen kielégitő magyarázatát adta az ellene emelt vádnak. A dolog ugy áll tulajdonképen, hogy én dőremódon haragudtam rá, mert ő tultett rajtam a vadászaton és — és mert féltékeny voltam rá.

— Igen, igen erősitgette de la Molle hidegen, kellemetlen eset volt. Persze nem ösmerem a részleteit e szerencsétlen történetnek és semmi közöm hozzá, de ugy általánosságban azt a baráti tanácsot adhatom önnek, hogy máskor óvakodjék valakit vádolni, ha ön nem biztos a dolgában. — De, hogy visszatérjünk az eljegyzésre, — Ida elég idős, hogy önmaga meg tudja itélni a dolgot és minthogy ő elhatározta magát erre a lépésre és én nem látok semmi plausibilis okot arra, hogy megtagadjam a beleegyezésemet, csak annyit mon-

dok még, hogy remélem, miként ön jó férje lesz a lányomnak és hogy önök boldog életet fognak élni. Ida büszke, sok tekintetben nagyon különös lány, de fölötte áll neme legtöbb képviselőinek és föltéve azt, hogy ön birja az ő szerelmét és hogy ön nem fogja megkisérteni, hogy az urat játszsza vele szemben, árkon bokron át fog menni önért. Ön valószinüleg látni óhajtja őt most? Ah igaz, most jut eszembe, hogy fáj a feje és lefeküdt. Ez nem szokása, de ugy látszik, ez a fontos lépés kissé fölizgatta mégis. Legyen tán szerencsénk önhöz ma ebédre.

Edward köszönettel fogadta el az öreg ur meghivását és távozott, mert tudta, hogy Ida fejfájása ürügy csupán, hogy ne légyen kénytelen őt ma viszontlátni.

Mihelyt Cossey távozott, Ida lejött.

— Édes gyermekem, szólt de la Molle vidáman, ép most volt szerencsém Cossey urhoz, és én azt mondtam neki, hogy miután te óhajtod . . .

Ida türelmetlen mozdulatot tett, de csakhamar visszanyerte az önuralmát.

— Minthogy te óhajtod, nincs okom arra, hogy ellenezzem a ti eljegyzésteket. Azonkivül pedig mondhatom, hogy a móringot illető ajánlata valóban meglepően nagylelkü.

— Igazán, szólt Ida közönyösen. Meghivtad őt tán ebédre?

— Igen, mert gondoltam, hogy te fogod akarni őt látni.

— Bár ne tetted volna, felelt Ida ingerülten, nincs ma egyébb mint hideg roastbeaf. Valóban, papa, ez nagy meggondolatlanság volt részedről, és haragosan toppantva lábával mint a forgószél sietett ki a szobából.

De la Molle megdöbbenve nézett utána.

— Szeretném tudni, hogy mit jelent ez, mégsem lehet szerelmes beléje, különben nem lobbanna olyan haragra, a mért ebédre hittam őt meg. De hát Ida csak nem az a nő, kit a pénz elvakit. No én nem tehetek róla, szabad folyást engedek a dolognak, majd megválik minden.

Nemsoká aztán más irányt vettek a gondolatai és kénytelen volt önmagának megvallani azt, hogy ez az egybekelés minden tekintetben nagyon kivánatos, már azért is, mert Cossey arra is ráállt, hogy a fia, ha ugyan születik, a de la Molle nevet viselheti. Az öreg ur nagy sulyt fektetett családja társadalmi állására és egész életén át fő vágya volt az, hogy a de la Molle családot megfelelő anyagi javak birtokában lássa, hogy méltó pozicziót foglalhasson el a társaságban. Eddig hiábavalónak bizonyult minden törekvése és alig mult néhány napja, hogy majd fejére szakadt a ház. És ime mintegy varázsütéssel változott meg minden, Ida férjhez menetelével eltünnek a zálogkölcsönök, a növekedő kiadások főkutforrása, és a

de la Molle család elfoglalhatja végre az őt megillető helyet.

Nem csoda hát, ha az öreg ur feje elszédült a kilátásban lévő jövő fényességétől.

A véletlen ugy akarta, hogy Quest ép e perczben beszóljon hozzá, hogy az öreg ur beleegyezését kérje egy boissinghami ódon ház bérbeadását illetőleg, mely több más épülettel együtt Honham Castlehez tartozott.

Az éles szemü ügyvéd rögtön észrevette, hogy de la Molle ur lelkét valami foglalkoztatja és hogy valami lebeg a nyelvén, amit kimondani szeretne, de nem mer.

Az öreg ur szónélkül irta alá a bérletszerződést, rá se hederitve Quest magyarázataira és aztán egyszerre azt kérdezte tőle, mikor esedékesek a kölcsön kamatjai.

Az ügyvéd megnevezte a határnapot.

— Ah, meg kell hát fizetni, de nem baj, utoljára történik.

Quest a fülét hegyezte és ránézett.

A dolog ugy áll, magyarázta neki de la Molle, hogy bizonyos családi események a legtermészetesebb módon vetnek véget minden anyagi kelemetlenségnek.

— Valóban, felelt Quest, annak örvendek.

— Igen, igen folytatta az öreg ur, de szerencsétlenségemre nem szabad a dologról egyelőre beszélni, különben kikérném az ön véleményét. Ön

tudja, minő nagy sulyt fektetek rá. Különben nem látom be, hogy mért ne kérném ki az ügyvédem tanácsát, ha meg is igértem, hogy nem fogom dobra ütni a dolgot.

— Az ügyvéd bizalmi férfi, jegyezte meg Quest nyugodtan.

— Persze hogy az és én megbizhatom az ön titoktartásában.

— Feltétlenül.

— Hát annyi az egész, hogy Cossey Edward eljegyezte a leányomat. Ep most volt itt, hogy az én beleegyezésemet kérje, a melyet nem tagadhattam meg, mert nem tudok semmit sem felhozni, ami ellene szól. Egyetlen feltétele az volt, hogy tartsuk a dolgot titokban apja egészségi állapota iránti kiméletből, a ki beszámithatlan ember létére, tán ellenezhetné ezt a házasságot.

Quest bámulatos nyugalommal hallgatta meg de la Molle e kijelentését, arcza az izgatottság nyomát sem árulta el, csupán szemében lobogott fel sajátságos tüz.

— Valóban, ez érdekes ujság.

— Igen, azért mondtam az elébb, hogy ezentul nem kell a kamatok lefizetéséről gondoskodnunk, mert Cossey megigérte, hogy még a lakodalom előtt elégeti a zálogleveleket.

— Kevesebbet nem tehetett volna, szólt Quest. Gratulálok önnek, nem mindennapi eset, hogy valaki ily könnyü szerrel megszabaduljon az őt terhelő

adósságoktól. De most bucsuznom kell, mert megigértem a nőmnek, hogy otthon leszek villásreggelire. Minthogy a dolog titokban tartatik, még korán volna most üdvözölni de la Molle kisasszonyt.

— Persze, persze, ne emlegesse előtte a dolgot. Isten önnel, kedves Quest.

KILENCZEDIK FEJEZET.

Quest kocsiba szállt és kimondhatatlan érzelmektől felkorbácsolt kedélylyel haza hajtatott.

Megjött a boszu percze és ő megnyerte a játszmát és vele együtt vagyonra tett szert, mert kezében volt az ellenfél. Hajdanta legforróbb vágya az volt, Honham Castle birtokába jutni, mert csak pénzt sovárgott. Ha ahhoz, a mit már megtakaritott magának, még harminczezer fontot szerezhet, akkor gazdag embernek mondható és erre alapitotta a jövőre vonatkozó terveket. Ámbár egy idő óta hirét sem hallotta Edithnek, akit egyelőre megszeliditett, mindamellett sokkal jobban ismerte ezt az asszonyt, semhogy remélhesse, miszerint tartós legyen a meghunyászkodása. Idővel a kapzsiság erőt veend ujra a félelmén és ujra megkezdi üldözését. E meggyőződése arra birta őt, hogy tudva azt, miként csak ugy szabadulhat ettől az asszonytól, ha egy világ választja el tőle, rászánta magát

uj országban uj életet kezdeni, mihelyt szert tett az erre szükséges összegre.

Nem volt még olyan öreg, hogy ezt a szándékát ki ne vihesse, azonkivül most már gazdag embernek vallhatja magát, meg akarta hát kisérteni, vajjon nem rázhatná-e le magáról ama kinos gondokat melyek eddigi életét keseritették.

Ha Bella vele megy, annál jobb, ha nem, ugy is jó lesz. De ha vele megy, ugy előbb ki kell békülniök, mert az ilyen élet, a minőt eddig éltek, soká nem türhető.

Midőn haza jött, Bellát már a villásreggelinél találta. A fiatal asszony, mint rendesen tetőtől talpig feketében volt, a mi emelte gyermeteg szépségü vonásainak báját, de a tüzes ibolyaszemeket fekete csikok szegélyezték és üde arcza szomoru és halvány volt.

— Nem tudtam, hogy visszajösz villásreggelire, szólt halkan, és félek, hogy nem fogsz jóllakni azzal, a mi van.

— Korábban végeztem el a dolgomat mint hittem volna és legokosabbnak tartottam, hogy rögtön visszatérjek. Különben van számodra egy érdekes ujságom.

— Mi legyen az? kérdé Bella szorongva, mert Quest hangján észrevette, hogy valami életbevágó dolog lehet.

— Cossey barátod jegyben jár de la Molle Idával.

Bella holthalvány lett és kezével szivéhez kapott, mintha tőrszurás érte volna.

— De la Molle maga mondotta nekem, folytatta Quest könyörtelenül merőn szegezve rá szemét. Bella előre hajolt és férje azt hitte, hogy a szegény fiatal asszony elájul az iszonyu csapás kinja alatt, de kétségbeesett erőmegfeszitéssel uralkodott magán és felhajtván egy előtte álló pohárka sherryt, halkan suttogta.

— Ezt vártam már rég.

— Ettől rettegtél, azt akarod mondani, javitotta ki Quest nyugodtan. Aztán felkelt, magukra zárta az ajtót és oda lépve a nejéhez a szokottnál gyengédebben szólott:

— Hallgass meg, Bella, én ismerem Cosseyhez való viszonyodat, elvitázhatlan bizonyitékaim vannak a kezeim között, csak nem akartam azokat fegyverül használni, mert biztosan tudtam, hogy valamikor csak meg fog téged unni és elhagy más nő kedveért és hogy ez lesz az én legfájóbb boszum. Te nem voltál több az egész idő alatt mint játékszer az ő kezében, mint könnyelmü nő, a kivel üres idejét elmulatta.

Bella ujra szivéhez szoritotta minda két kezét, de egy hang sem tört fel görcsösen összeszoritott ajkain és Quest folytatta:

— Lásd, Bella, én rosszul cselekedtem, midőn elvettelek saját akaratod ellen, de miután a nőmmé lettél, te is rosszul tetted, hogy megszegted

nekem a hüséget. Az én bűntetésem a te hütlenséged volt, a tied az elhagyatás. Most teszek ám neked egy ajánlatot és ha az az okos asszony vagy, a kinek ösmerlek, elfogadod. Mindaketten hibáztunk, kvittek vagyunk, felejtsük el hát a multat. Bocsáss meg nekem és én is megbocsátok és kössünk békét — ha nem is mindjárt, hát valamivel később, majd ha gyászod kissé enyhült és mikor nem leszesz többé ily szomoru — és menjünk el e vidékről, hogy más világrészben uj életet kezdjük és megfeledkezhessünk mindenről, a mi ezelőtt történt.

Bella ránézett és szomoruan rázta a fejét, kétszer háromszor akarta szóra nyitni az ajkát, de hangja elakadt, végre megszólalt:

— Te nem értesz. Nagyon jó vagy irántam, köszönöm, és hálás vagyok irántad e váratlan kiméletes gyöngédségért, de te nem értesz. Én nem tudom magamat oly gyorsan tultenni bizonyos dolgokon mint más nők. Ami volt, az sohsem válhatik meg nem történtté. Én nem teszek neki szemrehányást, mert én ép oly hibás vagyok mint ő, de mivel őt szerettem, soha többé sem a tied sem más férfié nem lehetek. Ha te akarod, megkisérlem, hogy veled tovább éljek ugy, mint most és hogy kényelmessé és kellemessé tegyem az életedet — de többet nem igérhetek.

— Gondold meg, Bella, szólt Quest könyörögve, tudom, hogy sohsem tartottál gyöngéd ér-

zelmű embernek és tudom, hogy ép oly nagy haragot tápláltál mindeddig irányomban, mint a mily harag töltötte el az én lelkemet, ha eszembe jutottál. De esküszöm rá, hogy szerettelek és szeretlek most is hiven és igazán, és jó férjed leszek, ha megengeded.

— Nagyon — nagyon lesujt a te jóságod, de nem lehet, felelt Bella szomoruan. Szabadulj meg tőlem és végy nőül más valakit. Nyugodtan fogom tűrni a büntetésemet, amiért ellened vétkeztem.

— Bella, még egyszer kérlek, gondold meg a dolgot. Tudod-e, ki az az ember akiért egész életedet akartad feláldozni? Nem csak hogy téged csalfán elhagyott, — hanem tudod-e, hogy nyerte el de la Molle Ida kezét. Megvásárolta őt — azt tudom határozottan, megvásárolta a szó legaljasabb értelmében. Röviddel azelőtt a »Cossey és fia« czég árverést akart kérni az öreg de la Molle ősi birtokára, ami természetesen tönkre tette volna őt. Mit tett a te drágalátos urfid? — Elment a lányhoz — aki mellesleg mondva szerelmes Quaritch ezredesbe és gyülöli Cosseyt, — és azt mondta neki: Ha ön megigéri, hogy nőül megy hozzám, szerzek harminczezer font sterlinget és magamhoz váltom a záloglevéleket« Ida e feltétel alatt oda igérte a kezét, Cossey beváltotta a szavát és követelte Idától az igérete teljesitését. Igy áll a dolog. Csodálom, hogy a te büszkeséged ez ellen fel nem lázad. Istenemre mondom, én megölném ezt az embert.

Bella sajátságos arczkifejezéssel bámult a férjére.

— Igazán megtennéd? Nem is rosz gondolat. Magam is hiszem, hogy a dolog ugy van, a hogy elmondtad. Cossey megvetendő ember. Mért is szeretünk mi megvetésre méltó embereket. No az egésznek vége van most vagy legalább itt van a végnek a kezdete. Amit vetettem, azt aratom most.

Ezzel felkelt és elhagyta a szobát.

— Ugy van, szólt Quest hangosan, midőn Bella távozott, itt állunk a végnek a kezdetén. Szavamra mondom, a milyen szerencsétlen ördög vagyok, még sem szeretnék Cossey bőrében lenni.

Bella ezalatt a szobájába vonult vissza és egy ideig némán merengett maga elé. Aztán felöltözködött és Honham Castle felé vette utját. Alig tett száz lépést, midőn Cossey Edwarddal állt szemközt, ki ép egy fegyvergyártó üzletéből jött.

— Hogy vagy, Bella? kérdé Cossey biborrá pirulva és udvariasan emelt kalapot előtte.

— Jó napot, Cossey ur, felelt Bella megállva és merőn az arczába nézve.

— Hová mész, kérdé Cossey szemlátható zavarodottsággal.

— A kastélyba megyek meglátogatni de la Molle kisasszonyt.

— Nem hiszem, hogy beszélhetnél vele, fekszik, fáj a feje.

— Ah, ön tehát ott volt már ma reggel?

— Igen, dolgom volt de la Molle urnál.

— Igazán, szólt Bella gunyosan; aztán ujra a szemébe nézett és nyugodtan kérdé:

— Jegyben jár ön Idával? Cossey ujra elpirult.

— Nem, hogy jutsz ilyen gondolatra?

— Nem tudom, felelt Bella kaczagva, csupa kiváncsiságból valószinüleg. Azt gondoltam, hogy lehetne rá eset. Jó napot.

És könnyü főhajtással tovább haladva faképnél hagyta Cosseyt, kinek lelkében a legváltakozóbb érzelmek dultak.

— A gyáva! Be sem meri nekem vallani az igazságot.

Egy órával később Honham Castleba ért, és Ida után kérdezősködve bevezették őt a lakószobába, melynek egyik fülkéjében a fiatal leány kézi munkájával ölében, merengett.

— Gyalog jött ide, Bella? szólt Ida meglepetten; nem hallottam kocsirobogást.

— Igen, gyalog jöttem, akartam Önnel beszélni, fontos mondani valóm van.

— Szolgálatára állok.

— Bocsásson meg egy indiskrét kérdést. Jegyben jár ön Cossey urral?

Ida meglepetten nézett rá, és tekintetéből olvasható volt az a kérdés, vajjon mi jogon kérdi ezt tőle váratlan látogatója és Bella meg is értette a ki nem mondott szót.

— Tudom, hogy nincs jogom e kérdést intézni önhöz, folytatta alázatosan, és ön nem köteles rá felelni, de van okom rá, hogy . . . .

— Cossey ur ugyan arra kért, hogy tartsam a dolgot titokban, de ugy látszik ő maga hirdeti. Igen, jegyben járok vele.

Bella szép arcza még egy árnyalattal halványabb lett és szemeiben vésztjósló kifejezés villant meg.

— Ön csodálkozva kérdi magában, hogy nekem mi közöm ehhez, ugyebár? Mindjárt meg fogja tudni; ámbár valószinüleg nem fog többé velem szóba állni a hallottak után. Én Cossey Edward obsitos kedvese vagyok, kaczagta keserü gunynyal.

Ida megrezzent és elpirult, a tiszta, mocsoktalan jellemü nő ama önkénytelen undorodásával, mely ellentállhatlanul elfogja, midőn legelőször érintkezik a bünnel és szenvedélylyel.

— Tudom, hogy ön nyomorult, elvetemedett teremtésnek tart, de imádkozzék Istenhez, kisasszony, hogy önt, a ki oly jó, oly büszke, oly hideg, soha kisértésbe ne vigye. Imádkozzék Istenhez, hogy soha ne legyen kényszeritve nőül menni olyan emberhez, a kit gyülöl és hogy aztán hirtelen annak tudatára jutva, hogy mi az a szerelem, más iránti szerelmet érezzen szivében ébredni.

— Oh, ne, ne szóljon, szakitá őt félbe Ida szeliden, mi jogon dobnék én követ önre?

— Én szerettem őt, folytatta Bella, szerettem őt szenvedélyesen és egy ideig ugy tünt fel előttem, mintha megnyiltak volna nekem a menyek kapui, mert ő is szeretett egy kicsit és ugy hiszem, akkor elvitt volna magával és tán nőül is vett volna később, de én nem akartam, mert attól féltem, hogy tönkre teszi a pályáját. Nem rég ujra ismételte ezt az ajánlatot és én ismét nem egyeztem bele. Nehány órával később önnel kötötte meg az alkut. Attól a percztől fogva napról-napra jobban szeretett bele önbe és nekem persze nincs jogom rá, hogy . . .

— De hát minek mondja ön el mind ezt nekem, kérdé Ida türelmetlenül, ez nagyon kinos beszélgetés és jobb szeretném, ha nem kellene meghallgatnom.

— Hogy mért mondom el önnek? Mert nem akarom, hogy ön nőül menjen Cossey Edwardhoz — nem akarom, hogy érezze azt, amit én éreztem és mert én megtiltottam neki, hogy nőül vegye önt.

— Bár megakadályozhatná! fakadt ki Ida szenvedélyesen. Miattam megtarthatja Cosseyt magának, mert én megvetem őt és fel sem foghatom, hogy tud iránta nő másképen érezni.

— Köszönöm, én Cossey urral végeztem — és ugy hiszem most már én is gyülölöm őt. Igen, tudom, hogy gyülölöm, mióta az elébb találkoztam vele és ő gyáván tagadta, hogy önnek a jegyese.

De ön azt mondotta az elébb, hogy megveti, mért megy hát nőül hozzá, hisz ön szabad?

— Tudni akarja, felelt Ida szemtől szembe állva Bellával. Ugyanabból az okból megyek nőül, a mely ok önt kényszeritette Questhez, mert hozzá kell mennem. Nőül megyek hozzá, mert pénzt kölcsönzött apámnak ama feltétel alatt, hogy az övé legyek és miután felvettem a pénzt, meg kell fizetni az árát, ha megszakad is a szivem bele. Ön azt hiszi, hogy ön boldogtalan, ki mondta önnek azt, hogy én nem vagyok ezerszer boldogtalanabb? Ön elveszti a szeretőjét, rám pedig kényszeritenek egyet, kit egész életemen át türnöm kell. Ön tul van a legrosszabbon, én még csak előtte állok.

— Miért, miért? szakitá őt félbe Bella. Ő nem kényszeritheti önt, hogy nőül menjen hozzá és ránk nőkre nézve jobb a halál, mint olyan férfival élni, kit nem szeretünk, különösen, ha elég szerencsétlenek vagyunk más iránt érezni. Fogadja az én intő szómat? én tudom, mit tesz ez.

— Igaz, felelt Ida, tán tényleg jobb volna a halál, de meghalni nem oly könnyü. Ami pedig az adott igéretet illeti, ön ugy látszik, nem tudja azt, hogy sem nő sem férfi nem szeghet meg oly igéretet, melynek alapján pénzt vett fel. Bár tett legyen ő, a mit akart, és legyen bármily jellemtelen is, én kénytelen vagyok nőül menni hozzá és azért hiszem, nem sok hasznát veszszük annak, ha tovább feszegetjük is a dolgot.

Bella egy perczig némán tekintett maga elé, aztán felkelt és kijelentette, hogy mennie kell.

— Én óva intettem önt, bár kénytelen voltam emiatt az ön kezébe letenni a jó hirnevemet. Ön tovább adhatja az én vallomásomat és tönkre tehet. Nem bánom, ha meg is teszi, a magamfajtáju nők minden iránt közönyösek.

— Ön félreismer, Questné.

Bella e név hallatára összerezzent, mert Ida eddig mindig a keresztnevén szólitotta.

— Ön félreismer, ha ilyenre képesnek tart. Tőlem nem kell félnie.

És ezzel kezet nyujtott Bellának, de ez gyalázata és fájó megalázkodása érzetében nem fogadta el a feléje nyujtott kezet, hanem szótlan távozott és lassan vette utját Boisingham felé. De vonásai oly kifejezést öltöttek, amint igy haladt némán tovább, hogy Cossey megijedt volna ennek láttára.

Quest az egész délutánt és a fél éjjelt arra használta fel, hogy okmányokat fogalmazzon, a melyeknek helyes kivitele czéljából gyakran kellett betekinteni egy nagy pléhdobozba, melyen ez a felirat feketélt »Honham Castle.« Éjjeli tizenegy órára befejezte a munkáját és haza ment.

Másnap reggel Cossey Edward nem valami rózsás hangulatban ült a reggelije mellett. Az előtte való estét a kastélyban töltötte ugyanis, ami nem bizonyult számára valami különös élvezetnek. Ida ugyan jelen volt és nagyon szépen

festett az asztalnál elegáns estélyi öltözetében, de hideg és megközelithetlen volt mint egy kőszobor. Alig szólt hozzá és az apjára is ragadt valami lánya tartózkodásából, mert ő is szokatlan hallgatag és nyomott kedélyü volt.

Edward néha észrevette, hogy Ida tekintete oly félreösmerhetlen megvetéssel és oly legyőzhetetlen ellenszenv kifejezésével nyugodott rajta, és egész magaviselete oly nyiltan mutatta érzelmeit, hogy lassanként arra a meggyőződésre jutott, miként Bella boszuból valószinüleg elmondta Idának az ő szerelmük történetét.

Egyszer-kétszer, midőn de la Molle véletlenül elfordult tőlük, néhány gyengéd megszólitást koczkáztatott, mint pl. kedvesem, drágám, de Ida ugy tett, mintha nem hallaná és teljesen ignorálta őt. Egy szóval, az egész ebéd oly kellemetlenül folyt, le hogy ő fél tizkor felkelt az asztaltól és azon ürügy alatt távozott, hogy sürgős leveleket kapott a banktól, a melyeket még ma el kell intéznie.

Más férfit az ilyen magaviselet jövendőbeli felesége részéről elriasztott volna, Cosseynél nem ugy volt. Szivós, makacs természetét lángra szitotta Ida hideg tartózkodása és meg volt győződve róla, hogy napsugaras boldogság vár reá, mihelyt az első jég elolvadt. Mindenesetre eltökélt szándéka volt, hogy koczkára tesz mindent a kisérlet kedveért, mert szerelme napról napra nőtt s oly erőt vett rajta, miként

feltette magában, hogy leküzd minden akadályt, ha meg is hal bele.

Mindez a gondolat átczikázott agyán, amint reggelijénél ülve szürcsölte a párolgó theát, midőn egyszerre legkellemetlenebb meglepetésére Quest lépett be a szobába, hidegen, nyugodtan, szokott gentlemanlike modorával.

— Szervusz, Quest, szólt Edward leereszkedőleg, azzal a fitymáló semmibevevéssel, amelyet alantasaival szemben tanusitani szokott. Üljön le. Mi az ujság?

— Üzleti ügyben jövök, felelt Quest rendes nyugalmával.

— Ahá, valószinüleg ujra a honhami zálogkölcsönök. Remélem, nem akar ujra pénzt kérni ez ügyből kifolyólag, mert bármily nagy is a hitelem, körülbelül kimeritettem már és egy fillérre sem tudok többé szert tenni, amig az öregem él.

— Eltalálta, tényleg a honhami záloglevelekkel kapcsolatos az én ügyem, felelt Quest bágyadt mosolylyal és beszélgetésünk hosszabb időt fog igényelni.

Ezzel leült, de el nem fogadta a kinált szivart. Ugy választotta meg a helyet, hogy a világosság teljesen Cossey arczára essék, aztán elővett egy iratcsomót és kezdett benne lapozgatni. Nem soká rá is akadt arra, amit keresett, egy levélmásolat volt ez, melyet az asztalon át oda nyujtott Cosseynak.

— Tessék ezt elolvasni, kérem.

Edward szivarra gyujtott és közönyösen tekintett bele a levélbe. De alig olvasta el az első sort, midőn kinos rettegés és aggodalom tükröződött holthalványra vált arczán. Hideg verejték ütött ki a homlokán és a szivar kihullott a kezéből.

Nem csoda, mert a levél Bella legszenvedélyesebb szerelmes episztolái egyikének a szószerinti másolata volt, ugyanannak a levélnek, a melyet Quest legutolsó londoni látogatása alkalmával kihuzott Cossey zsebéből.

Letette a levelet az asztalra, nem kellett tovább olvasni, az egész levél ugyanazon a hangon volt tartva.

— Ön valószinüleg észre veszi, hogy ez csak másolat, de ha tetszik, hát beletekinthet az eredetibe is.

Cossey nem válaszolt.

— Itt pedig van egy másik levél, folytatta Quest, egy más alaku papirt nyujtva át, a melynek eredetije az ön kezeirását mutatja.

Ezzel letette ezt a levelet is az asztalra a másik mellé és várta, hogy Edward szóljon.

— Van ezenkivül sok más bizonyitékom is, szólalt meg rövid vártatva, de ön valószinüleg eléggé jártas az effélékben, hogy tudja, miként e levelek teljesen megfelelnek az én czélomnak. Én ugyanis válópert inditok az én nőm ellen, a mely-

ben ön mint bűnrészes szerepel. Ime itt van a londoni ügyvédemnek szóló utasitás, a melyben felhatalmaztam őt az első lépések megtételére.

Ezzel egy harmadik okiratot tett le az asztalra.

És Cossey hátat forditott a kinzójának és elgondolkodott, végre rekedt hangon szólt:

— Quest uram, meg nem engedve semmit azokból, a miket ön itt ellenem felhoz, a jelen körülményeim olyanok, hogy egy most ellenem inditott ilyetén kereset tönkre tenne.

— Tudom, felelt Quest. Először nem tudom, hogy mit szólna az édes atyja ehhez az esethez, az ő ebbeli véleménye pedig fontos az ön jövőjére nézve, másodszor de la Molle kisasszony, a kibe ön belebolondult, bizonyára rögtön felbontaná az önnel való eljegyzését.

— Honnan tudja ön azt, hogy én jegyben járok vele? kérdé Cossey meglepetten.

— Hogy honnan tudom, az önt nem érdekelheti, elég az hozzá, hogy tudom és hogy hiába tagadná. Mint a hogy ön egész helyesen jegyezte meg, ez a per minden tekintetben tönkre tenné önt és a jelen pillanat kétségkivül a legalkalmasabb arra, hogy a boszura vágyó férj meginditsa ön ellen a keresetet.

— Meg nem engedve semmit, felelt Edward, egy kérdést akarok önhöz intézni. Nincs-e itt kiut? Föltéve, hogy én önt megbántottam, minden hibát jóvá lehet tenni. Minő árért volna ön haj-

landó egyszersmindenkorra elállni minden keresettől?

— Az ár, a melyért minden további lépésről lemondanék, se több se kevesebb mint a Honham Castlere betáblázott kölcsönök átiratása az én nevemre.

— Szent Isten! De hisz az harminczezer font sterling.

— Tudom, de tudom azt is, hogy önnek érdemes harminczezer fontot fizetni azért, hogy elejét vegye a nyilt botránynak, a kitagadtatásnak, meg a szeretett lány biztos elvesztésének. Oly annyira meg vagyok győződve arról, hogy magammal hoztam az erre vonatkozó okiratokat is. És most figyeljen ide, Cossey ur, ha ön vonakodik e föltételeket elfogadni, levelem még ma postára kerül. És azonkivül Cossey ur, az ön édes atyja is megkapja e két levélnek, valamint az ügyvédemnek adott utasitások másolatait. Válaszszon.

— Nem lehet, ha akarom sem lehet, jajgatott Cossey a kezeit tördelve. Mert Ida csak azon feltétel alatt egyezett bele az eljegyzésbe, ha a záloglevéleket a lakodalom előtt megsemmisitem. Nem fogadna el pénzt helyette?

— Igen, megteszem azt is.

Röviddel ezelőtt nem álltam volna rá az ajánlatra, mert a birtokot akartam, de most megváltoztattam a szándékomat. Csakhogy amint ön

maga mondja, hitele ki van merülve és én azt hiszem, hogy apja életében nem kerithet harminczezer fontot sehol. Az ügyünket pedig rögtön kell rendeznünk, mert nincs kedvem rá addig várni, mig ön valahol pénzre tesz szert.

— De a záloglevelek? Megigértem, hogy megtartom. Mit fog szólani a menyasszonyom? Mit mondjak neki?

— Semmit. Hisz ön beválthatja azokat apja halála után. Miattam visszautasithatja az ajánlatomat, de mondhatom, hogy ön nagy bolond ha ezt teszi. Nos, elhatározta magát? Igen vagy nem? Vagy fogadja el az ajánlatomat vagy utasitsa vissza kereken. Irja alá ezeket az okmányokat és én visszaadom az eredeti leveleket, ha nem; akkor rögtön intézkedem.

Cossey egy perczig gondolkodott, aztán határozott hangon szólt:

— Mutassa a leveleket, aláirom az okmányokat.

Quest elfordult, hogy Cossey elől elrejtse az arczán felvillanó diadalmas örömet és átadta neki az okmányokat, melyeknek tartalma az volt hogy a záloglevelek átiratnak Quest William nevére azon feltétel mellett, hogy az emlitett uri ember mindenkorra arra kötelezi magát, hogy eláll a neje iránt meginditandó válópörtől, mely perben fönemlitett Cossey Edward bünrészesként szerepel

— Ön be fogja látni, hogy minden kisérlet, a mely az iratok érvényességének megvitatását czélozná

az ön fejére háramló kellemetlenséget vonná maga után, mert ez esetben kiderülne az egész. Tanukra lesz szükségünk, becses engedelmével csengetni fogok tehát és beszólitom a gazdasszonyát, meg az inast. Nekik nem kell tudomással birniok az okmányok tartalmáról.

— Megálljon, hol vannak az eredeti levelek?

— Itt, felelt Quest elővonva az emlitett iratokat kabátja belső zsebéből és messziről mutatva azokat.

— Ha a gazdasszony ide jön, neki fogom oda adni és utasitást adok neki, hogy addig tartsa azokat magánál, mig az okiratok aláirva és hitelesitve lesznek. Ő azt hiszi majd, hogy az hozzá tartozik a szertartáshoz.

Mindez néhány percz műve volt és Quest harminczezer fonttal gazdagabb lett néhány tollvonás után.

Midőn a tanuk távoztak, Edward vad szitkozódással dobta tüzbe az átvett leveleket és nézte mint emészti azokat meg a tüz.

— Isten önnel, Cossey uram, ön tapasztalatokat szerzett most és drágán fizette meg azokat, de szavamra mondom, ha meggondolom, mivel adós ön nekem, magamon csodálkozom, hogy ily olcsó szerrel engedtem önt megmenekülni.

Midőn Quest elhagyta a szobát, Cossey nem a legválogatottabb kifejezésekkel könnyitett a lelkén,

mert eltekintve a vesztett pénztől és kinos helyzetétől, még egy ujabb nehézséggel állt szemben, vagy be kell vallania Idának a valót vagy ugy kell tennie, mintha a kezei között lennének még a záloglevelek. Az első esetben az a föltétel, a melynek alapján történt az eljegyzés, semmivé lesz, a második esetben csalást követ el, melynek előbb utóbb ki kell derülnie. De ha a lakodalom után derül ki a dolog, hát már nem árthat. Nem, már sokkal többet szenvedett azért a lányért, semhogy most saját jó szántából lemondjon róla. Nem lesz semmi baja, csupán be kell váltania a záloglevelet rögtön a lakodalom után, ennyi az egész.

És Cossey lelkiismeretét megnyugtatva elhatározta magát, hogy nem szól Idának egy szót sem.

KILENCZEDIK FEJEZET.

Két-három nappal e heves jelenet előtt de la Molle hüséges szolgája, az öreg György ura legnagyobb meglepetésére ama ohajának adott kifejezést, hogy Londonba szeretne menni, valami megnyilt kiállitás megtekintése végett, a mit annál inkább lehetne, mert Honham Castleben nincs ép semmi dolog és kéjvonat megyen a fővárosba.

Igy történt, hogy György ép aznap délutánján, midőn Cossey átirta Quest nevére a honhami

zálogleveleket, négyórai bolyongás után esti hét órakor ért holtfáradtan és kimerülten a kiállitásba.

Itt aztán, folytonosan rettegve netáni zsebmetszőktől egy ideig fel és alá járkált gőzkaszákat keresve, a melyekre rá nem tudott bukanni, mig végre a villanyfényben uszó kertbe jutott és nagy nehezen utat nyitott magának a buffetbe, hol egy nagyon kétes kinézésü adag roastboeufet fogyasztott. A fáradság erőt vett rajta és az asztalra könyökölve el is szundikált, midőn egyszerre a körötte hullámzó zsibongó zsongáson keresztül Quest neve ütötte meg a fülét. Ez felébresztette és meg se moczczanva kinyitotta a szemét, hogy szemügyre vegye a beszélőket. A szomszéd asztalnál ült egy nő durva külsejü férfi társaságában. A nő szikár, sárga ruhás és igen szemtelen arczkifejezésü asszony volt, kiben egy régi ösmerősünket, a bájos Edithát, a tigrist első tekintetre fel lehetett ismerni. Társa pedig ugyanaz az aljas ficzkó volt, kit Quest látogatása alkalmával eltiltott a házától.

— Ah, hát Quest'a neve? szólalt meg Johnnie e perczben és Boisinghamban lakik. Van-e krisztusa?

— Van hát, de nagyon nehezen lehet valamit kicsikarni tőle, fösvény piszkos jellemü ember az, lám, egy garast — egy fillért se kapok tőle januárig. És a mult héten kiadták nekem az utlevelet a dalcsarnokban, mert vigan voltam egy kicsit.

És én most nem kapok másutt alkalmazást, a butoraimat lefoglaltak, az ékszereim legnagyobb része oda van, csak az órám maradt meg és az a gazember ugy él mint a hal a vizben, mig a szegény felesége majd éhen hal.

— Felesége! Igen, ismerjük ezt — dünyögte Johnnie.

Az asszony ravaszul mosolygott, és elhallgatott, attól tartva, hogy sokat talált elárulni.

— Hát akár ez a szó, akár más. Csak a hatalmamba kerülne még egyszer, majd kiszipolyoznám.

— Azt elhiszem, felelt Johnnie, no de most elég volt ebből a mulatságból, imádott Edithám, megyek, lehet, hogy estére benézek hozzád. Pá.

— No mindenesetre fizethetsz még egy pohár brandyt. A torkom olyan száraz mint az országut, felelt az imádott Editha.

— Oh ezer örömmel, rendelek egyet. Pinczér, cognacot szódával ennek a hölgynek, nagyon gyenge testalkatu, sziverősitőre van szüksége.

A pinczér vigyorogva hozta a cognacot és Johnnie megfordult, mintha ki akarná fizetni, de ügyes mozdulattal elillant.

György érdeklődve nézett utána és nagy figyelemmel követte aztán az asszony minden mozdulatát.

— Ez jó madár lehet, gondolta magában, a

feleségének mondotta magát és aztán hamarosan visszaszivta. A dolognak fenekére kell jutnom.

György nem volt ám ostoba ember és elejétől fogva megmagyarázhatlan ellenszenvet érezett Cossey ellen, kire folytonosan gyanakodott. Mig azon törte a fejét, hogyan lehetne ezzel a némberrel megösmerkedni, váratlan alkalom kinálkozott.

Az asszony felhajtotta a grogot és távozni akart, de a pinczér hirtelen utána rohant.

— Tessék kérem fizetni.

— Fizetni? Ami meg van már fizetve?

— Félre a rossz tréfával. Kérek egy shillinget a brandyért.

— Egy shillinget. No hát csak kérd, te sápkóros, bitang gazember te. A barátom, ki az imént elment, megfizette.

— Hoho, ismerjük a fajtáját, kiáltott a pinczér és oda intett egy biztost, ki a szép Editha ellenkezése daczára a dutyiba készült őt vinni, mert nem volt neki mivel fizetni, midőn György közbevetette magát.

— Ugy hiszem, asszonyom, az iménti uri ember csak tréfát üzött nagysáddal. Én láttam, hogy ugy tett csak mintha fizetne, de nem fizetett.

— Tréfát üzött velem? rikácsolta a dühöngő némber. No ha azt hiszi, hogy vissza nem fizetem neki a kölcsönt, akkor nem Aubigne Edith a nevem, az a fösvény, az a semmiházi, az a —

— Engedje meg, asszonyom, szólt György egy shillinget nyomva a pinczér markába, mire az a biztossal együtt rögtön viszavonult. Nem tudom látni, ha egy hölgy zavarban van. Már az a természetem. Tán parancsol még egy grogot?

Minthogy a hölgy ez ellen nem tiltakozott, György még egy grogot rendelt, amelynek következtében a szép Edith majdnem egészen lerészegedett.

Röviddel ezután bezárták a vendéglőt és György Editha karján az utczán állott.

— Ugy-e haza kisér kocsin?

— Hogyne asszonyom, ezer örömmel, felelt György magában fájlalva a kocsipénzt, de azért a legelső egyfogatut megállitotta és miután Editha megmondta a lakását, odahajtatott.

— Jöjjön be, igyék egy pohárka sziverősitőt, szólt d' Aubignyné lakása elé érkezve és bevezeté Györgyöt aranyozott szalonjába, a hol rögtön fel is hajtott még egy pohár cognacot.

Most megérkezettnek vélte György a kellő pillanatot kérdésével kihozni belőle a valót.

— Szép város ez a London, asszonyom, sohse voltam még itt és nem hittem volna, hogy ilyen kedves ösmeretségem akad. Tegnap mondtam lenn Boissinghamban az én Quest barátomnak. . . .

— Micsoda, maga ösmeri azt az embert?

— Ha ön Quest ügyvédet gondolja, persze,

hogy ösmerem őt és a feleségét is. Tyüh de szép egy asszony, arról fogalma sincs annak, a ki nem látta.

E szavaknál a szép Editha oly vad szitkozódásra fakadt, hogy még egy pohárka brandyra volt szüksége, amit György készségesen töltött.

— Gazdag az a Quest?

— Quest? Meghiszem, a leggazdagabb ember az egész vidéken.

— No tessék, én meg éhezem, jajgatott az undok némber a részegek siránkozó hangján, könyekre fakadva. Ugy nyomorgok, hogy egy sterlingem sincs, mivel egy pohár grogot fizetnék, mig az én hites férjem más asszonynyal együtt jólétben él. Mondja meg neki, hogy tovább ezt nem türöm, mondja meg neki, hogy megcsiklandozom a talpát, ha nem lesz számomra egy ezresbankója.

— Nem értem önt, asszonyom, szólt György. Boisinghamban van egy hölgy és az az igazi felesége.

— Hazugság, rikácsolta a szép Editha, hazugság, ő az én férjem. Ő velem volt megesküdve, még mielőtt őt elvette. Holnap a dutyiba vihetném, ha akarnám és meg is tenném, ha nem félnék tőle.

— Eh terefere asszonyom, hisz ez csupa mesebeszéd.

— Mit, nem hiszi, nem akarja hinni? fortyant fel a részeg némber, kiben hatni kezdett a bőségesen élvezett pálinka. No hát lássa a saját szemével.

Oda vánszorgott az iróasztalhoz és egy összehajtott papirt vett elő, a mit György kezébe adott. Az esketési bizonyitvány hiteles másolata volt az, de Györgynek, ki nem volt valami jártas az olvasásban, alig maradt ideje, hogy Quest és a hackneyi Bertalan-templom nevét kisillabizálja, midőn már is kirántotta a kezei közül.

— Semmi köze hozzá, orditotta, mi jogon avatkozik bele egy szegény elhagyatott asszony dolgaiba? Ezzel melléje ült a pamlagra, és a nyakába borulva kipirositott arczát György vállára hajtotta és zokogásra fakadt.

— Na hiszen, Isten segits, gondolta magában György. Szeretném tudni micsoda arczot vágna az én öregem, ha most látna. Hallja asszonyom.

E perczben kinyilt az ajtó és Johnnie jelent meg a küszöbön, aki látszólag arra használta fel az időt, hogy ismételten sziverősitőt öntött a garatra, mert ugy imoblygott mint a hajó viharos tengeren.

— Mi az ördögbe, hát maga kicsoda, he? Lóduljon innen, maga paraszt lurkó, maga methodista gazember, maga — maga... Imádott Editha, aztán mit jelent ez?

Az imádott Editha arczán ezalatt derengeni látszott az a tudat, hogy kicsoda tulajdonképen a látogatója és hogy minő szép dolgot művelt vele ma este, a meg nem fizetett groggal, mert hirtelen felpattant és becsületsértő kifejezésekkel

gazdag, szenvedélyes nyelvezetben megmondta neki a véleményét. Johnnie pedig megfelelő szavakkal válaszolt, mig végre eszébe jutott valahogy, hogy tulajdonkép Györgyöt lehet felelőssé tenni e kellemetlen helyzetért, miért is szó nélkül neki rontott és egy ökölcsapást mért az orrának.

Ez több volt, mint amennyit György keresztény türelmessége elviselhetett.

— Te otromba ficzkó, vissza fizetem a kölcsönt, kiáltott, a falhoz csapva támadóját, ki erősebb és nagyobb volt ugyan nálánál, de részeg lévén, nem fejtette ki egész erejét.

Villám gyorsasággal földre teperte, ugy hogy arczczal a padlót érintette, aztán az ajtó mellett álló hatalmas bunkós botja után nyult, melyet maga vágott a honhami erdőben és azzal ugy eldöngette, hogy Johnnie elvesztette az eszméletét.

— Ne hadd magadat, csak rajta, sarkalta őt a fölbőszült megéra és György addig ütlegelte a földön hempergő ellenfélt, mig a karja elfáradt. Aztán a kalapja után nyult és lefutott a lépcsőn.

Lenn a kapunál megállt és hallgatózott. Fentről fülébe hangzó sikoltás arról tanuskodott, hogy ők ketten ujra hajba kaptak.

E perczben egy biztos közeledett.

— Ugy hiszem ott fenn gyilkolják egymást az emberek, szólitá meg őt György.

A biztos egy pár perczig hallgatódzott és aztán a kapu felé tartott.

György pedig arra használta fel az időt, hogy gyorsan elillanjon.

Másnap reggel György, mielőtt Honhamba tért volna vissza, a hackneyi templomba látogatott el és felüttette magának az anyakönyvet. Onnan aztán megelégedetten sietett haza, meglelte, a mit keresett.

TIZEDIK FEJEZET.

Quaritch ezredes hősiesen viselte a vállaira szakadt nehéz terhet és erőltetett nyugalommal teljesitette napi teendőit, hanem bátor elszántsága nem könnyitett a szivén. Igéretét adta, miként el nem hagyja Honham Cottaget Ida lakodalma előtt, és feltette magában, hogy hiven váltja be adott szavát, de lelke mélyén azon tünődött, vajjon elviselhető-e ez. Minő kin leszen ezentul keze érintése, ruhája suhogása és édes hangjának dallama, ha mindig ujra és ujra emlékezteti arra, hogy nem őt fogja boldogitani, hanem hogy más férfi fog benne gyönyörködni.

Aznap, midőn Cossey kénytelen volt Questre iratni a honhami zálogleveleket, az ezredes vadászatra ment, miután a nénjétől öröklött kis vagyon birtokába jutva, első dolga volt, hogy a legkitünőbb londoni fegyvergyárosnál egy minden tekintetben tökéletes vadász puskát rendelt magá-

nak. Gyönyörü egy fegyver volt ez, mely minden vadász szivét gyönyörrel töltötte volna el s még maga Harold is bánata daczára egy perczig megfeledkezett minden bajáról.

Harold tehát a fegyver megérkezése utáni reggelen vállára vetette az uj fegyvert és a mocsaras partvidék egy ingoványos helye felé sietett, hol szavahihető emberek vallomása szerint szalonkák jártak, hogy azokon kisértse meg, minő lövés esik puskájával.

Ugyanakkor pedig Cossey Edward czimére érkezett egy illatos levélke, melyen rögtön Bella kezeirására ösmert és mely nagyon is megzavarta lelki nyugalmát.

A levél igy hangzott.

»Kedves Cossey uram:

Legyen oly szives és látogasson el hozzám ma délután három óra tájban. Várom Önt és meg vagyok győződve arról, hogy nem fog hiába várakoztatni.

B. Qu.«

Edward soká habozott, mert a dolgok jelen állapota mellett Bella volt az utolsó, ki után vágyódott. Idegei meg voltak támadva és rettegett valami heves jelenettől, másrészt azonban attól is tartott, hogy valami nagy veszély fenyegeti, ha el nem megy. Quest ugyan ki volt elégitve és Cossey tudta, hogy tőle nem kell már félnie; ha-

nem egy féltékeny nővel sohse lehet megszámolni és érezte, hogy olyasmit koczkáztat, a minek a hordereje mérhetetlen, ha ennek a meghivásnak eleget nem tesz.

Azonkivül pedig lehetőleg azon volt, hogy minden további pletykálkodásnak elejét vegye, már pedig a Questékkel való köztudomásu bizalmas viszony hirtelen megszakitása mindenféle mendemondára adott volna alkalmat. Igy hát nehéz szivvel arra tökélte el magát, hogy elmegy Bellához.

Pont három órakor kopogtatott Questné szobája ajtaján.

A fiatal asszony nem volt a teremben és neki körülbelül tiz perczig kellett várnia, mig Bella belépett. Szép arcza halovány volt, oly holthalvány, hogy a kék erek át sötétlettek homlokának elefántcsont fényü bőrén; egész valóján ideges feszültség volt észrevehető, mely aggodalommal töltötte el Cossey lelkét, ámbár Bella nyugodtnak, természetellenesen nyugodtnak látszott; csakhogy ez a nyugalom a vihar előtti szélcsend nyugodtsága volt.

Bella nem nyujtott neki kezet, hanem lassan ereszkedett le zsölyéjébe és merőn nézett vendége arczába, mig keze idegesen játszott festett elefántcsont legyezőjével.

— Hivtál, Bella, és én eljöttem, szakitá meg Cossey a csendet.

Erre Bella is megszólalt.

— Te azt mondottad a multkor, hogy nem jársz jegyben de la Molle Idával. Hazudtál, mert jegyese vagy, tudom.

— Ki mondta azt, kérdé Cossey kihivóan, valószinüleg a férjed?

— Nem, jobb forrásból tudom, maga Ida vallotta be nekem. Nos, hallgass ide jól. Midőn visszaadtam neked a szabadságodat, egyetlen egy feltételt kötöttem hozzá és ez a feltétel az volt, hogy nem szabad őt nőül venned. Szándékodban van-e még most is, hogy őt elvedd.

— Idától tudtad meg? kiáltott fel Edward, rá se ügyelve kérdésére, e szerint hát elmondtál neki mindent. Sejtettem azt a multkori magaviseletéből.

— Ugy hát mégis igaz, szakitá félbe Bella, tehát igaz és te minden más gazságodon kivül még gyáva és hazug is vagy.

— Eh mi közöd hozzá, hogy én mi vagyok, mi nem, kiáltott Edward dühösen. Mi közöd hozzá? Neked nincs semmi jogczimed hozzám, semmi hatalmad fölöttem. Isten a megmondhatója, hogy eleget szenvedtem már tőled, meg a te átkozott férjedtől. Harminczezer font sterling bánatpénzt fizettem neki, tudod te azt? Mit is kérdem, persze hogy tudod, kétségkivül előre kicsinált dolog volt az egész és most osztozkodtok a zsákmányon.

— Ah, tört fel zokogva Bella ajkáról, ah, ez gyalázat.

— És most figyelj arra, amit mondok. Egyszer s mindenkorra megtiltom, hogy keresztezd utaimat. Igenis jegyese vagyok de la Molle kisasszonynak és nőül is veszem, akár akarod, akár nem. És még egyet. Nem fogom megengedni, hogy Ida veled tovább is érintkezzék. Megértettél? Nem fogom azt türni.

Mig Edward beszélt, Bella a legyezővel takarta el arczát, midőn aztán elballgatott, keze ölébe hanyatlott és tekintetét merőn szegezte Cosseyra Arcza halványabb volt a márványnál, de szemében vésztjósló láng lobbant fel.

— Miért nem? kérdé nyugodtan.

— Miért nem? orditotta Edward dühösen. Csodálom, hogy még kérded, de ha nem restelsz ilyent kérdezni tőlem, nekem sem kell átalni a feleletet. Azért nem, mert Ida az, akit nőül veszek: mert nem óhajtom, hogy azzal a nővel érintkezzék, aki — az volt nekem, ami te voltál.

— Ah most értelek, felelt Bella hidegen.

E perczben éles nyikorgás hallatszott a kert rácsozatának utczára nyiló ajtaja felől és Cossey az ablakon kitekintve észrevette Bella férjét, ki Quaritch ezredes kiséretében lépett be a kertbe és a kerti fasoron áthaladva, a lakószoba üvegajtaja felé tartott.

— Uralkodj magadon, Bella, itt jön a férjed.

A következő perczben Quest kopogtatott, mire Bella gyorsan oda sietett, hogy ajtót nyisson neki.

Quest egy perczig habozott, midőn tekintete Cosseyra esett, hanem aztán nyugodtan üdvözölte őt, mintha mi sem történt volna közöttük, mig az ezredes udvariasan hajtotta meg magát a szép házi asszony előtt, ki bámulatos önuralommal fogadta a váratlan látogatót.

— Utközben találkoztam az ezredes urral, ki azzal a dicséretes szándékkal jött ide, hogy nehány szalonkával kedveskedjék, igy hát a legközelebbi uton vezettem őt ide.

— Ön valóban nagyon szives, ezredes ur, szólt Bella édesen mosolyogva. Mosolyának valami sajátságos varázsa volt, mely alól senki sem vonhatta ki magát.

Quaritch meglepetten nézett Bella arczába, melynek szokatlan kifejezése figyelmét felkeltette.

— Mit néz ön oly fürkésző szemmel? kérdé Bella.

— Önt, felelt az ezredes őszintén, de ugy hogy Quest és Cossey nem hallhatták. Önt. Ha költői vénám volna, azt mondanám, hogy ön ma a tragikai muzsa megtestesülése.

— Valóban? felelt Bella nevetve. Ez furcsa, mert én magam ugy érzem, mintha a testté vált komédia volnék.

— Ennek az asszonynak nincs rendben a szénája, szólt az ezredes magában, miközben két pár szalonkát vont elő vadászöltönye terjedelmes zsebeiből. Szeretném tudni, mi a baja.

— Itt vannak a szalonkák, Nagysád. Ma nagyon kedvezett a szerencse. Négy párt lőttem és két párnál félre repült a golyó. De hát uj puskám volt és azzal sohsem lehet olyan biztosan czélozni.

— Ezer köszönet, hanem kérem huzza ki most számomra a szárnytollacskákat. Szeretném a lovagló kalapomat disziteni velök, de magam nem akadok rájuk.

— Szivesen, kérem, hanem akkor ki kell mennünk a kertbe, mert itt már nem látok eleget, nagyon korán sötétedik már be.

Kilépett hát a kertbe, hova Cossey és Quest is követték őt és kikereste a szalonka szárnyaalját diszitő szép kis fedőtollakat.

— Ez az uj puskája? kérdé Questné. Minő gyönyörü egy fegyver.

— Az Istenért, Nagysád, legyen óvatos, meg van töltve.

Ha Harold e perczben Bella arczába tekint, ugy észrevette volna, hogy a fiatal asszony egész teste meginog és hogy kénytelen a falhoz támaszkodni és az se kerülte volna ki figyelmét, hogy hirtelen ébredt pokoli gondolat villan fel agyában.

— Oh ne féljen, tudok én lőfegyverrel bánni: Apám ügyes lövész volt és én gyakran tisztitottam a fegyverét.

Ezzel felkapta a fegyvert és a belevésett ábrákat vizsgálgatta.

— Mi ez? kérdé egy kis toló zárra mutatva, melyen arany betükkel ez a felirat ragyogott: Biztositott.

— Oh ez a fegyver zára. Ha ön ezt a szót látja, akkor a puskacsövek el vannak zárva és a fegyver el nem durran. Ha az ember lőni akar, félre kell tolni ezt a biztositó zárt.

— Igy? kérdé Questné közönyösen és a szót tettre váltva.

— Igen, hanem kérem legyen óvatos, mert a puska meg van töltve.

— Oh nagyon óvatos leszek, ne féljen. Milyen könnyü ez a fegyver; ugy hiszem, ezzel magam is tudnék lőni.

Ezalatt Cossey és Quest, kik beszélgetést folytatva jártak volt fel és alá, elváltak egymástól. Quest visszafelé vette utját, hogy felvegye leejtett kesztyüjét, Cossey pedig lassan közeledett Bella felé.

Alig tiz lépésnyi távolságban tőle, szórakozottan állt meg, hogy egy teljes virágjában álló japáni chrysanthemum bokorban gyönyörködjék, Questné a falhoz fordult, mintha vissza akarta volna tenni a fegyvert előbbi helyére — és — a következő perczben eldördült egy lövés és Questné rémült sikolya hangzott tel a mély csendben. Harold ijedten ejtette le a szalonkát és Bellához fordulva csak annyit látott még, hogy a fegyver kihullva a remegő asszony kezéből a falba csapódott és aztán leesett a földre.

Önkénytelenül is oda esett a tekintete, a hol Cossey Edward állott az elébb és első pillanatra látta, hogy a fiatal ember arczát piros vér boritotta el és jobb keze tehetetlenül csügg le oldalán.

De még mielőtt oda ugorhatott volna, Cossey sértetlen baljával a fejéhez kapott és hangtalanul hanyatt vágódott a fövényen.

Egy másodperczig halotti csend követte a detonácziót, a puskából felgomolygott kék füstfelleg kavargott a nedves őszi légben és a füst közepett ott állt Bella, kővé meredten, tágra nyitott szemekkel, halálos ijedtség — vagy tán büntudat — kifejezésével halovány vonásain.

Mindezt látta Harold, midőn a vértócsában heverő Cossey segitségére sietett. Vele egyidejüleg Quest is oda érkezett és egyesült erővel sikerült nekik az erős, de mozdulatlanságában felette nehéz arczra borult férfit a hátára fektetni.

Bella még mindig mozdulatlanul állt a helyén, egyszerre aztán szétfoszlott a tagjait bénitó varázs és oda rohanva térdre borult szeretője mellé, kinek arczát a felbuggyanó vér elektelenitette.

— Meghalt, meghalt, sikoltotta önfeledten és én öltem meg, oh Edward, Edward.!

Quest dühösen, oly dühösen, mintha attól tartana, hogy kétségbeesésében többet is talál mondani, rivalt rá.

— Hadd ezt, és fuss az orvosért, mert ha nem is halt meg, de elvérezhet.

Bella nagy nehezen emelkedett fel, és agyához kapva szélsebességgel rohant ki az utczára

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Quest és Harold ezalatt az eszméletlenül ott fekvő Cosseyt bevitték a házba és a pamlagra fektették. Aztán orvosért menesztették a szobalányt is az esetre, ha Bella nem találná otthon az ő orvosukat, felhasitották a ruháit nyakán és karján és minden lehetőt elkövettek, hogy megszüntessék a vérzést. Nem sokára kiderült, hogy a puskában levő háromszáz serét darabból körülbelül száz juthatott be a sebbe, mert a kis távolság mellett az egész töltény rögtöni halált okozott volna. Igy a bal vállba, a nyakba és a jobb fül táján furódott be a serét. Nehány apró darabka a fejét horzsolta és szét hasitotta a hátgerinczizmokat is.

— Uram Istenem, sóhajtotta Quest, ugy hiszem szegény veszve van.

Az ezredes szomorun bólintott a fejével, mert ő értett a lövési sebekhez — és az amit itt látott, nem jogositotta vérmes reményekre.

— Hogy történt ez? kérdé Quest a folyton kibuggyanó vért nedves szivacscsal törölve.

— Szerencsétlen véletlen, sóhajtotta az ezredes fájdalmasan. Ő nagysága szemügyre vette a fegyvert, és én figyelmeztettem őt, hogy meg van töltve, vigyázzon tehát. Azt hittem, hogy erre félre teszi a fegyvert. A következő pillanatban eldördült a lövés. Oh, Istenem, én vagyok az oka mindennek, mert benne hagytam a töltényeket.

— Borzasztó eset, szólt Quest. A nőm mindig azzal dicsekedett, hogy ért a fegyverekhez. Rettenetes.

Ezalatt megérkezett az orvos Bella kíséretében és gyorsan megvizsgálva a sebeket, először is konstatálta, hogy a sebesült még él, mire aztán a nyakeret bekötözte, melyből a vér oly erősen bugyant fel, hogy Cossey majd elvérzett rajta. Midőn ez megvolt, odaért nagy sietve a másik orvos is, egy tapasztalt férfi és mindketten szakértői szemmel vizsgálták meg a sebeket.

Bella ott állt és tartotta nekik a vizes medenczét. Egy hang sem tört fel ajkán, arczán még ugyanaz a szinte megkövült rémület kifejezése ült, melyet Harold a lövés eldördülése perczében észrevett rajta.

Az orvosok aztán félrevonultak és néhány perczig suttogva beszéltek egymással.

— Életben marad? kérdé Quest.

— Azt még nem mondhatjuk meg, válaszolt az öreg orvos, nem nagyon valószinü. A seb terjedelmétől függ, valamint attól is, hogy a gerinczvelő

megsérült-e. De ha felépül is, annyi bizonyos, hogy részben béna marad egész életén és hogy a jobb fülére megsiketül.

Bella lesujtottan rogyott össze a székbe. Az orvosok pedig Harold segitségével bevitték a szomszéd szobába, hol ezalatt mindent előkészitettek a sebesült befogadására.

Quest egyedül maradt a nejével.

Oda lépett hozá, az arczába nézett és nevetett.

— Szavamra mondom, szólt, mi férfiak elég gonoszak vagyunk, de ti asszonyok felülmultok bennünket gazságban.

— Mit akarsz ezzel mondani? kérdé Bella bágyadtan.

— Azt akarom mondani, hogy te orgyilkos vagy, felelt Quest ünnepélyesen és a mellett még kontár is, mert nem tudtad a puskát egyenesen tartani.

— Tagadom, a puska magától durrant el.

— Ugy, tagadod? Jól teszed. De most figyelj rám. Attól tartok, hogy Cosseynak itt kell maradnia nálunk, mig vagy felgyógyul, vagy meghal és hogy te fogod őt ápolni. Kijelentem hát, hogy nem akarok második gyilkossági kisérletet az én házamban, értettél? Nem akarom, hogy higgadtan fejezd be azt, amit meggondolatlan hirtelenkedéssel kezdtél.

— Minek tartasz? kérdé Bella daczosan. Azt

hiszed tán, hogy volna lelkem egy védtelen sebesültet bántani.

— Nem tudom, felelt Quest vállvonogatva, annyit tudok csak, hogy téged a szenvedély megőrjitett.

Ezzel hátat forditott neki és bement a szomszéd szobába.

Miután Edward Cosseyt lefektették az ágyba és Quaritch látta, hogy itt nincs többé szükség rá, távozni készült, hogy Honhamba vigye a rettenetes hirt.

Elébb azonban egy pillantást vetett a lakószobába, hol Questné még mindig kővé meredten bámult maga elé.

Érző szivét meleg részvét fogta el és belépett hozzá.

— Kedves nagysád, térjen magához, vigasztalódjék. Az orvosok remélik, hogy életben marad.

Bella nem válaszolt.

— Rettenetes baleset volt, de én ép oly hibás vagyok mint ön, mert benn hagytam a töltényt a fegyverben. Bele kell nyugodnunk isten akaratába, bárhogy forduljon is a dolog.

— Isten akaratába? szólt Bella feltekintve, aztán ujra elhallgatott.

Harold épen távozni készült, midőn Bella hirtelen felszökött és megfogta a karját.

— Meg fog halni? kérdé hevesen. Mondja meg, hogy ön mit gondol — nem hogy mit szólnak

az orvosok. Ön látott már sok sebesültet, ön többet ért hozzá mint ők. Mondja meg nekem az igazat.

— Nem tudom, felelt Quaritch a fejét rázva.

Bella a választ Cossey halálos itéletének magyarázta és nyöszörögve rejtette el arczát mindkét kezébe.

— Mit tenne ön, ezredes ur, ha megölte volna az egyetlen lényt, a kit életében szeretett? suttogta mintegy félálomban. Jaj már mondtam! Őrült vagyok. Hagyjon magamra, menjen, mondja el Idának a történteket, rá nézve ez jó hir lesz.

Harold engedelmeskedett és felvéve a földre esett puskát, utnak indult Honham Castle felé.

Utközben jutott csak annak a tudatára, hogy az a baleset minő fontossággal bir saját ügyeire nézve. Ha Cossey meghal, nem veheti el Idát, ez a napnál is világosabb. Ezt érthette Questné is, midőn azt mondotta, hogy Ida jó hirnek tekintendi majd. De hát honnan tudja Questné, hogy Cossey Idával jegyben jár? És mire czélzott, midőn arról az egyetlen lényről beszélt, kit e világon szeretett? Ez nem lehetett más, mint Cossey és Harold ezen töprenkedve visszaemlékezett arra, hogy Bella, midőn azt hitte, hogy Cossey halva fekszik előtte, rémülten sikoltott fel: Edward, Edward.

Harold bármily egyszerü és becsületes gondolkodásu ember volt is, ismerte a világot és tanuja volt már hasonló viszonyoknak. Tudta hát azt,

hogy ha egy nő kétségbeesésében a keresztnevén szólitja a férfit, csak azért teszi, mert gondolatban ugy szokta őt nevezni. Ez ugyan még mit se jelentene, de idegenek előtt Cossey urnak szólitotta. Kétséget nem szenvedett tehát, hogy Edward az az egyetlen lény, a kit szeret. Edward pedig titokban jegyese volt Idának, a miről Questnének tudomása volt.

Ha pedig olyan férfinek, ki nem férje az illető nőnek, az a szerencse vagyis jobban mondva, az a szerencsétlenség jutott osztályrészül, hogy ő annak a nőnek egyetlen bálványa legyen és ha ez a férjes nő arról értesül, hogy az akit szeret, mással jár jegyben, akit imád, ugy tiszta dolog az, hogy ez a körülmény kilencz esetben tiz közül oly szenvedélyes haragot szül, mely közel viszi a nőt az őrüléshez.

Midőn Harold ma Questné szobájába lépett, egyedül találta őt Cosseyval és szokatlan magaviselete rögtön feltünt neki.

Vajjon arczának sajátságos tragikus kifejezése nem a féltékenységtől és szenvedett sértéstől örjöngésig vitt nő arczkifejezése volt, ki rettenetes bünben töri a fejét?

Hogy durrant ugyan el ez a fegyver? Ő nem látta és hálát adott az Istennek ezért. Észrevette, azt, hogy Questné tud fegyverrel bánni. Vajjon a kakas vigyázatlan megnyomása okozta-e a szerencsétlenséget? Lehetséges, de nem valószinü. De

ha tényleg előre megfontolt gyilkossági kisérlet, ugy nagyon okosan volt kieszelve, mert senki sem bizonyithatta be, hogy nem volt puszta véletlen játéka. De lehetséges legyen-e az, miként ez a gyermekarczu szelid bájos nő arra vetemedett volna, hogy a kezében lévő töltött fegyvert felhasználja arra, hogy hütlen szeretőjén megboszulja magát?

Honham Castleba érve arról értesült, hogy de la Molle ur nincs itthon, ő tehát Ida kisasszonynak jelentette be magát. Rövid idő mulva hallotta is ruhája suhogását és szive hangosabban dobbant.

— Mi történt? kérdé Ida dult arczát megpillantva.

— Baleset — szomoru baleset.

— Az apám? kiáltott fel rémülten.

— Nem, nyugodt lehet, Cossey ur.

— Ah! sohajtott fel Ida könnyebbülten, mért ijesztett meg ugy?

Quaritch önkénytelenül elmosolyodott, Ida érzelmeinek e megnyilatkozására.

— Meglőtték.

— Kicsoda?

— Questné.

— Akkor szántszándékkal — azaz — azt akarom mondani — meghalt?

— Nem, de azt hiszem, meghal.

Összenéztek és mindegyikök a másik szemé-

ben olvasta azt a gondolatot, mely agyukban felvillant. Ha Cossey meghalt, ők egymásé lehetnek. Ez a gondolat olyan szemelláthatóan tükröződött arczukban, hogy Ida önkénytelenül azt mondotta:

— Nem szabad ilyenre gondolnunk, bün volna.

— Igen, felelte Quaritch meg se lepődve e gondolatolvasáson; de sajnos az ember ember marad mindig.

Aztán elmondott neki mindent. Ida egy szóval se mondott többet, miután azt a megjegyzést szalajtotta ki ajkán: »Szántszándékkal tette,« mert érezte, hogy azt a kérdést, vajjon hogyan sült el a fegyver, nem szabad feszegetni. Ha a sebesült meghal, vizsgálat utján, fognak iparkodni a dolgot megtudakolni; egyelőre csak annyi bizonyos, hogy Cossey a jegyese, valószinüleg halálán van.

Mig erről értekeztek, de la Molle hazatért és elkomorodva értesült a történtekről. Ő tudta ez esemény egész horderejét. Ha Cossey meghal, a honhami záloglevelek örökösének jutnak, ez pedig, — ha ugyan Cossey végrendeletet nem csinált volna, a mit de la Molle nem tartott valószinünek — nem lehet más, mint az apja. Ettől pedig nem várhatott kiméletet.

A helyzet elég komolyra fordult hát, mert ezzel együtt rombadől minden remény, amit a család felragyogó fényére vonatkozólag e tervbe vett házassághoz füzött. Bármily ellenszenvvel

viseltetett is Cossey ellen, bármennyire kételkedett is abban, vajjon kivánatos-e Idára nézve ez a házasság, a terv megsemmisitése mégis fájdalmasan érintette. Mig mindnyájan igy vitatták a baleset részleteit és következményeit, megcsendült az ebédhez hivó harang és Harold bucsuzni akart.

— Ebédeljen velünk, Quaritch, szólt az öreg ur és Harold habozva tekintett Idára, ki nem szólt ugyan egy szót se, de szeme azt mondta: »Maradj.«

Quaritch belenyugodott és ott maradt.

Az ebéd meglehetős szomoruan folyt le, mert az öreg ur komor gondolataival foglalkozott, Ida is meglehetős szótalan volt, Haroldban pedig az imént látott tragédia nem gerjesztett nagy étvágyat.

Ebéd után de la Molle kijelentette, hogy Boisinghamba megy a sebesült hogyléte után kérdezősködni és Ida Quaritchchal egyedül maradt.

Átmentek hát a lakószobába, hol közönyös dolgokról folyt a társalgás, a szerelem egy parányi szava se jött ajkaikra; és mégis szerelmes üzenetet vitt egymásnak ajkuk minden egyes szava, mely gyöngédséggel terhes volt, mint a méh virág mézével. Harold boldog volt, hogy mellette ülhet, hogy hangját hallhatja, hogy mozdulatait szemmel kisérheti és jelenlétének mámoritó tudatában gyönyörködött.

Igy mult el az est, mig végre felhangzott künn de la Molle hangja, ki nem sokára hozzájuk csatlakozott.

— Hogy van Cossey? Felgyógyul?

— Nem tudják még, ép most sürgönyöztek két hirneves londoni orvosnak.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

A két hirneves orvos el is jött és a két hirneves orvos be is zsebelte az ő száz arany tiszteletdiját és elutaztak, de sem az egyik, sem a másik nem mondott valami biztosat Cossey állapotáról. Az egyik kivett a sebekből egy csomó serétmagvat; a serét legnagyobb részét pedig benne hagyták, mert nem tudták eltávolitani. Aztán megállapodtak abban, hogy a boisinghami kollega kezelése a lehető legjobb, és ezzel az ügy be volt fejezve.

Egy hét mult el igy és Cossey, Bella ápoló kezei között, ki éjjel nappal az ágyánál ült, élethalál közt lebegett még mindig.

Egy csütörtöki napon Harold ép a kastélyba sietett, hogy a legujabb hireket vigye Idának a sebesült állapotát illetőleg. Mig a csarnokban beszélgettek, künn megszólalt a csengő és Quest irnoka lépett be, ki urának egy vaskos levelét nyujtotta át de la Mollenak, azzal a kijelentéssel, hogy nem kell erre válasz.

De la Molle az irnok távozta után felbontotta a levelet, a melyből két törvényszéki aktának

bizonyuló okmányt vett ki, melyeknek olvasásához fogott.

De az okmány kihullott a kezéből és de la Molle hangosan felsziszentett.

— Mi az, apám? kérdé Ida aggódva.

— Oh semmi! Cossey Edward Questre iratta át a honhami zálogleveleket, Quest pedig felmondja nekem ezt a kölcsönt.

E szavakkal de la Molle izgatottan járt fel és alá a szobában.

— Nem értelek, apám, szólt Ida dobogó szivvel és sajátságos fényben ragyogó szemekkel.

— Nem! Légy hát oly szives és olvasd el ezt, felelt az apja oda nyujtva az okmányokat, mely alkalommal egy addig észre nem vett levél hullott a földre.

Harold most távozni akart.

— Ne menjen el, Quaritch, ne menjen el. Tudom, hogy ön titokban fogja tartani azt, amit hall, és szeretném az ön tanácsát is kikérni.

Ida is intett neki, hogy maradjon és ő bár nem szivesen, de mégis ott maradt.

»Kedves de la Molle ur, igy szólt Quest levele. Mellékelve van szerencsém önnek beküldeni a szokásos, szabályszerüen kiállitott felmondását ama harminczezer font sterlingre menő kölcsönnek, melyet Edward Cossey a zálogkölcsön biztositékául szolgáló Honham Castlei birtokra betábláztatott. A zálogleveleket birtokomba mentek át és én azok-

nak a beváltását óhajtom. Végtelenül sajnalom, hogy kénytelen vagyok egy régi kliensemet zaklatni, de a viszonyaim olyanok, hogy nem cselekedhetem máskép. Nagyon örülnék, ha valamikép kezére járhatnék a fennevezett összeg beszerzésében, de ha a pénz a törvényes határidőig nem állna rendelkezésére, sajnálatomra kénytelen leszek a szokásos lépéseket megtenni. Őszinte nagyrabecsüléssel legalázatosabb szolgája.«

— Értem már — szólt Ida, Cosseynak nincsen semmi joga sem a birtokhoz, sem a záloglevelekhez.

— Ugy van, ő átirta azokat arra a gazember ügyvédre. Pedig nekem azt mondotta — nem értem — nem értem.

Harold tovább nem marasztaltatta magát, hanem kijelentette, hogy a nap folyamán beszól még, ha tán valamiben szolgálatukra lehetne.

Midőn Quaritch távozott, Ida szilárd hangon szólott:

— Cossey ur azt igérte nekem, hogy ezeket a záloglevéleket tüzbe dobja lakodalmunk napján. Ugy látszik, hogy ő vagy nem rendelkezett felettük akkor sem, mikor ezt a kötelező igéretet adta, vagy hogy azóta átirta azokat, a nélkül, hogy bennünket tudósitott volna.

— Ugy látszik, erősitette de la Molle.

— Jól van apám, most hát bevallok neked mindent. Én Cossey urral azon feltétel alatt jegyez-

tem el magamat, ha ő magához váltja azokat a zálogleveleket, a melyeknek felmondásával a Cossey és fia czég fenyegetett.

— Édes Istenem, kiáltott fel de la Molle meglepetten. Minő gondolat!

— Megtettem, és ő beváltotta a zálogleveleket. Aztán emlékeztetett egy bizonyos idő mulva az igéretemre és bár hogy utálom őt, jegyet váltottam vele. Be fogod látni, hogy én nem habozhattam a szerződés reám vonatkozó pontjait teljesiteni, miután ő eleget tett az ő kötelességének.

— Mindez egész uj előttem, szólt de la Molle hüledezve.

— Nem is mondtam volna el neked mindezt, ha a dolgok állása nem változott volna ilyen váratlanul. De most ugy látom Cossey megcsalt bennünket és mi mégis tönkre jutunk. Tehát ama feltétel, mely alatt megigértem neki, hogy nőül megyek hozzá, elesik és az igéretem tárgytalanná vált.

— Azt akarod ezzel mondani, hogy nem mégy nőül Cosseyhoz, ha felépül sebeiből?

— Igen, azt akarom mondani.

De la Molle egy perczig gondolkodott.

— Ez nagyon komoly lépés, Ida, szólalt meg azután. Nem akarom ezzel mondani, hogy Cossey szépen viselte magát — de lehet, hogy ő csak valami moralis kényszer befolyása alatt engedte át Questnek a zálogleveleket és hogy szándékszik azokat beváltani.

— És ha ezerszer beváltja is, akkor sem megyek hozzá nőül. Ő nem teljesitette pontosan a szerződésünk pontjait, én se váltom be hát az én igéremet.

— Ez mind nagyon jó és nagyon szép és senki se kényszerithet egy gyülölt házasságra, csupán egyre akarlak figyelmeztetni. Gondolj a családodra, nem csupán magadra. Hogy őszinte legyek, meg kell mondanom, hogy nem tartom valószinünek, miként a jelen viszonyok között Cossey segitsége nélkül harminczezer font kölcsönhöz jussak. Ha Cossey életben marad — a mire alapos reményem van, ha eddig meg nem halt — és te felbontod az eljegyzést, akkor a birtokunk árverezésre kerül.

— Az a Quest, hogy a manó vigye el, nem fog kiméletet ismerni.

— Tudom, apám, de nem tudok és nem akarok hozzá nőül menni és nem hiszem, hogy ezt várhatnád is tőlem. Azért jegyeztem el magamat vele, mert azt hittem, hogy nincs a nőnek joga arra, hogy a saját boldogságát többre becsülje, mint ilyen ősnemes család jövőjét, ugy hogy legnagyobb áldozatok árán fentartottam volna az eljegyzésünket, ha Cossey ura a szavának. De azóta tette hozzá Ida, biborra gyulva, — hogy őszinte, legyek, nemcsak hogy mindjobban megutáltam őt, hanem mást tanultam szeretni, a ki engem is szeret. És ezt is tekintetbe kell vennem. Gondold

meg apám mi az egy nőre nézve, hogy testestől lelkestől az egyik férfihez kösse magát, midőn mást szeret.

— Jó, jó, felelt az apja ingerülten, érzelem dolgában rossz biró vagyok és tudom, hogy a nők előítéletei legyőzhetetlenek. Hanem semmi esetre nem várhatod tőlem azt, hogy ugyan abban a szinben lássam a dolgot, mint te. És ki az illető uri ember? Quaritch ezredes.?

Ida igenlőleg intett a fejével.

— Hát nincs ellene semmi kifogásom, sőt ellenkezőleg, nagyon kedvelem őt, de ha azt mondom, hogy neki hatszáz font sterling évi jövedelme van, ezzel minden vagyonát felsoroltam.

— Inkább őt hatszáz font sterlinggel, semmint Cosseyt nyolczvan ezerrel.

— Igen, igen, ismerem ezt a beszédet, ezt hajtják a fiatal lányok gyakran, ámbár később oszt megbánják. Nekem persze nincs jogom abba beleavatkozni, hanem mondd csak, Ida, ha te már szived óhaja szerint mentél férjhez, mi leszen aztán Honham Castleval és mellesleg emlitve velem?

— Nem tudom, apám, felelt Ida könyes szemekkel, hanem bizom a gondviselésben. Oh apám, tudom, hogy önző teremtésnek tartasz, de hidd meg, vannak dolgok, melyek rosszabbak a halálnál. Ugy hiszem, szivesebben halnék meg, semhogy nőül menjek Cosseyhoz, ámbár megtettem volna; ha ő meg nem szegi a szavát.

— Nem, nem, szólt az apja nem is csodálkozom ezen, és biztos lehetsz benne, miszerint nem kívánom, hogy nőül menj valakihez, a kit gyülölsz. Hanem mindenesetre kemény csapás rám nézve, hogy öreg napjaimra ez a sok gond szakad rám és hogy őseim birtoka csődbe kerül. Ez elég ok arra, hogy az ember mielőbbi halálát óhajtsa. Azonban ugy kell fogadni a dolgokat, a hogy kinálkoznak és a mi ügyünk bizony rosszul áll. Quaritch azt mondotta, hogy visszajön estére — remélem egyelőre nem lehet szó nyilvános eljegyzésről? És kérlek, mondd meg neki, hogy most ne beszéljen velem erről, a fejem tele van a saját üzleti ügyeimmel, nem érek rá még a te szerelmi históriáiddal is bibelődni. Hagyjuk a dolgot egyelőre. Most pedig utána nézek, hogy hol az ördögbe bujkál az a György, még nem került a szemem elé, mióta Londonból haza jött.

Midőn az öreg ur távozott, Ida sirva fakadt; ami nála csak ritkán történt meg. Oda volt hősies önmegtagadási szándéka és ez a tudat nagy megaláztatására szolgált.

Ő fel akarta magát áldozni és nőül menni ahhoz, akit nem szeretett és ime megragadta az első alkalmat a szabadulásra.

Midőn Cosseynek oda igérte volt a kezét, még nem szerette az ezredest, de most már szereti és ez a gondolat elviselhetlennek tünt fel, hogy e szerelemmel szivében más férfival lépjen oltár elé.

Nem még akkor sem, ha azzal apját és ősi birtokát menthetné meg.

De büszkeségét mindamellett mélyen megalázta ez a tudat; legjobban fájt pedig neki az, hogy az apja őt félreismeri. Hisz apjától nem várhatta, hogy megértse érzelmeit, mert a kortól elhomályosult szeme nem nagy különbséget talált a két kérő között, sőt a körülmények figyelembe vételével Cossey még kivánatosabb kérőnek látszott.

Ebéd után Harold, mint a hogy igérte volt, ujra ellátogatott Honham kastélyba, és mivel az öreg földbirtokost otthon nem találta, Ida szobája felé tartott, aki őt boldog mosolylyal üdvözölte, mert a szeretett férfi látása eloszlatta a bánat és gondok komor fellegeit.

— Hozok önnek jó hirt, szólt Harold erőltetett vigsággal. Cossey állapotában csodás fordulat állott be és az orvosok azt mondják, hogy felgyógyul.

— Ah, suttogta Ida elpirulva, én is mondok önnek egy ujságot. Felbontottam Cossey urral való eljegyzésemet, — nem megyek hozzá nőül.

— Valóban nem? kérdé az ezredes könnyebülten felsohajtva.

— Semmi szin alatt. Ez határozott szándékom, ismétlé Ida mintegy igérete megpecsétlésére kezet nyujtva neki.

Harold forró csókot nyomott a feléje nyujtott kis kézre.

— Hál' Istenek, Ida.

— Igen, hál Istennek, ismétlé Ida.

E perczben belépett az atyja, ki nagyon lehangolt és komor volt, és ők a beszélgetést másfelé terelték.

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Igy mult el hat hét, Cossey Edward állapota lassanként jobbra fordult, de balesetének hire siettette apja halálát, kit a rettenetes ujság hallatára szivszélhüdés ért, mely kioltotta amugy is gyenge szálon függő életét. Végrendelete felbontásakor kiderült, hogy az elhunyt dúsgazdag bankár egész ingó és ingatlan vagyonát, melyet hat százezer fontra becsültek, Edwardnak hagyta örökbe azon feltétel alatt, hogy tovább is czégtársa maradjon a Cossey és fia czégnek, és hogy vagyona egy része a nevezett üzlet alaptőkéje maradjon.

Edward Bella önfeláldozó ápolása folytán felgyógyult és az orvosok ama aggodalma, miként örökre béna lesz, alaptalannak bizonyult, csupán jobb fülére maradt gyógyithatlanul süket. Midőn az eszmélete visszatért, első kérdése az volt:

— Te ápoltál engem ama baleset óta, Bella?

— Igen, felelt a fiatal asszony.

— Ha jól meggondolom a dolgot, nagyon szép ez tőled és én csodálom, hogy nem hagytál meghalni.

Bella elforditotta az arczát és nem válaszolt.

A visszatérő életerővel Cossey szenvedélyes szerelme ujra felébredt és gondolatai éjjel nappal Idánál jártak. Hallgatását azzal magyarázta magának, hogy ugy sem szabad neki beérkező leveleket olvasni, még kevésbé azokra válaszolni, arról pedig értesült, hogy de la Molle ur gyakran tudakozódott utána és hogy egy-kétszer Ida is elkisérte az apját.

Végre elérkezett az a várva várt nap, midőn megengedték neki a saját lakásába való átköltözködést, a mi minden nagyobb nehézség nélkül végbe is ment, miután Bella házá küszöbén elbucsuzott tőle. Mig Cossey hálás köszönetet mondott hű ápolójának, György hajtott el mellettük és Cossey házánál becsengetve átadott a gazdaasszonynak egy vaskos levelet azzal az utasitással, hogy ez csakis sajátkezüleg adandó át.

Ez a levél várta Cosseyt otthonn és ő ráismerve de la Molle irására, izgatottan tépte fel a boritékot. Az első, a mi a szemébe ötlött, Ida egy levele volt, melynek olvasásához fogott. Rövid sorai igy hangzottak:

»Kedves Cossey uram!«

Hallom, hogy egészségi állapota megengedi önnek ujra a czimére érkező levelek olvasását, sietek tehát e sorokat önhöz intézni. Mindenek előtt engedje meg, hogy kifejezést adjak teljes felépülése fölötti örömömnek. És most olyas valamit

kell önnel tudatnom, aminek elolvása — félek — ép oly kellemetlenül fogja önt érinteni, mint a mily kinos nekem a megirása. Ugyanis arról kell önt értesitenem, hogy az eljegyzésünket felbontom. Ha őszinték akarunk lenni, ugy önnek vissza kell emlékezni arra, hogy én csak egy bizonyos feltétel alatt egyeztem bele a házasságba. Ön nem teljesitette az emlitett feltételt, mert Quest ur, kinek nevére irattak a záloglevelek, azoknak beváltását sürgeti. Ennek következtében részemről is megszünt minden kötelezettség és ezzel együtt az eljegyzés is, mert sajnálatomra kénytelen vagyok bevallani azt, hogy személyes érzelmeim nem inditanak annak további fentartására. Önnek mielőbbi teljes felgyógyulást és jövőben is minden jókat kivánva, maradtam, kedves Cossey ur, kitünő tisztelettel

De la Molle Ida.

Edward megsemmisülten rogyott le karosszékébe és remegő kézzel nyult a második levél után, mely igy szólt.

»Kedves Cossey uram!«

Ida megmutatta nekem a mellékelt levelet. Ugy hiszem, ön nem cselekedett okosan, midőn lányom kezére ugy szólván pénzügyi spekulációt alapitott. Vajjon Ida a körülményeket tekintetbe véve helyesen cselekedett-e vagy nem, hogy felbontotta a már egyszer megtörtént eljegyzést, az nem tartozik rám. Lányom szabadon cselekedhetik és

jogában áll élete felett ugy rendelkezni, ahogy ő jónak tartja. Ezek szerint nem marad hátra egyéb, minthogy mellékelt kijelentését ellenjegyezzem, ámbár több okból sajnálom a történteket.

Maradtam, kitünő nagyrabecsüléssel, hive

de la Molle James.

Edward arczára sötét felleg borult a két iromány elolvasása után; mert most, hogy apja ellenszegülésétől nem kellett többé félnie, egész lelkével csüggött menyasszonyán. Tudta ugyan, hogy Ida nem szereti őt, de azt remélte, hogy idővel le fogja küzdeni ez ellenszenvet és ime az az átkozott Quest meghiusitotta minden reményét. Idának a menekvés egy parányi lehetősége kinálkozott és ő azt sietve fel is használta. De Cosseynek maradt egy halvány reménysugara; sejtette ugyanis hogy az öreg földbirtokos nem fogja tudni megkeriteni a záloglevelek beváltására szükséges összeget és azonkivül de la Molle leveléből világosan olvashatta ki azt, hogy az apa nem helyesli lánya eljárását. Erre alapitotta Cossey a tervét, hisz most apja halála után ő második Caesarként legiók felett uralkodott, mert pénzzel mindent meg lehet vásárolni.

Érett megfontolás után elhatározta, hogy szóbelileg fogja elintézni ezt a dolgot, a miért is rövid levélben ismerte el az öreg de la Molle sorainak vételét azon kijelentéssel, hogy ő mihelyt

egészségi állapota megengedi, személyesen fogja tenni tiszteletét.

György ezalatt egy másik ügyét is rendezte és annak befejezése után Quest irodájába sietett, hol rögtön bebocsáttatott, minthogy Quest véletlenül nem volt másfelé elfoglalva.

— Ah György, hogy vannak? szólt Quest vigan. Foglaljon helyet. Mi az ujság?

— Jaj uram, felelt a búsuló szolga bánatos arczczal, ügyetlenül elhelyezkedve a kinált széken, ne is kérdezze. Biz a rosz idők járnak és a szegény embernek sok a baja. Rosz fognak kemény a dió.

— Az ám, erősitette Quest, egy hosszuszáru ludtollat ujjai között sodorgatva, az idők elég rosszak.

— Ejh a manóba, fakadt ki György egyszerre. Jobb lesz, ha nyiltan kibökkentem, hogy mit akarok, azért jöttem, hogy az uram ügyét megbeszéljem önnel. Ugyanis azt mondották nekem, hogy azok az átkozott záloglevelek az ön kezeibe mentek volna át és hogy ön azokat felmondotta legyen.

— Igen, az megfelel a valóságnak, szólt Quest.

— A dolog ugyanis ugy áll, uram. Az uram nem tudja magának megszerezni a szükséges pénzt sehol, a földbirtoknak most nem nagy az értéke, és biztositéknak nem szivesen fogadják.

— Igaz, földbirtokra nem igen szeretnek manap kölcsönöket adni.

— Hát mit csináljunk most?

Quest a vállát vonogatta.

— Nem tudom. Ha a pénzt meg nem kapom, kénytelen leszek, bármennyire sajnáljam is, törvényes uton érvényesiteni a követelésemet.

— Az annyit jelent, uram . . .

— Az annyit jelent, hogy ki fogom tüzetni az árverést és igyekezni fogok a lehető legjobban értékesiteni a birtokot.

György arcza elborult.

— Vagyis magyarán kimondva, de la Molle urat és Ida kisasszonyt ki fogja üzni ősi birtokukból, a hol ők és az őseik évszázadokon át székeltek és ön fog oda beköltözködni.

— Hát bizony valószinüleg arra fog kilyukadni a dolog. Végtelenül sajnálom ugyan, hogy kénytelen vagyok de la Molle urat annyira zaklatni, hanem nem vagyok abban a helyzetben, hogy harminczezer fontot kidobjak az ablakon.

— Uram, szólt György ingerülten felpattanva, nem tudom, hogy mi módon jutott ön e záloglevelek birtokába, hanem vannak dolgok, a melyeket ügyvéd megtehet, de becsületes ember nem és ez is azok közül való. De hát most már ön rendelkezik felettük és ki akarja használni a helyzetet és ha már ugy van — hát mondok önnek valamit, Quest uram — ön nagyon jó madár — én évek óta kisérem figyelemmel a tetteit és tudom azt, hogy ön ravasz kópé, hanem annyit

mondok önnek — ez a dolog nem fog jól beütni.

— Mit akar ezzel mondani? kérdé Quest élesen.

— Hogy mit akarok ezzel mondani, az az én dolgom. Ugy értem, ahogy mondtam. Azt akarom ezzel mondani, hogy az emberek néha azt hiszik, miként bizonyos dolgok örökre el vannak feledve és el vannak temetve és egyszerre csak kiderül, hogy élnek és kifeszitették a koporsójuk fedelét. Igenis uram, azt hiszem én, és azt is hiszem, hogy ép akkor, mikor az ember valami különös roszat akar tenni, feltámadnak az ilyen holtak ott, ahol az ember legkevésbé várja és igy járhat ön is uram, ha kiüzi de la Mollet és Ida kisasszonyt az ősi birtokukból. Mert higyje meg uram, van még igazság a világon és lehet, hogy önön is megboszulják magát a tettei. És most uram, bocsánatot kérek az alkalmatlankodásért és kivánom, hogy gondolja meg, amit mondtam. Jó napot kivánok.

Ezzel sarkon fordult és távozott.

— György, kiáltott Quest utána, üléséből felpattanva. György

De György nem hallotta már.

— Mit akart ezzel mondani? Mit az ördögbe jelentett ez a jóslatszerü fenyegetés. Lehetetlen, hogy megtudott volna valamit Edith létezéséről. Lehetetlen, lehetetlen! Ha ugy lenne, többet mondott volna. és nem szoritkozott volna puszta

czélzásokra. Sokkal butább sem hogy ugy tudná magát mérsékelni. Bizonyára csak ugy általánosságban beszélt, hogy megijeszszen. Uram Istenem, minő rettenetes lehetne az ha tényleg rájutott volna erre. Tönkre volnék téve, teljesen tönkre. No, a lehető leggyorsabban fogom rendbe hozni ezt az ügyet és elhagyom Angliát. Isten bizony kedvem volna, másra bizni az ügy rendezését, és rögtön felszedni a sátorfámat, de ez olyan szint adna a dolognak, mintha meg akarnék szökni. Ah terringettét, hogy tudhatta volna meg a titkomat.

Mindamellett Quest kénytelen volt izgatott kedélyét néhány pohár sherryvel lecsillapitani, mielőtt ujra munkához foghatott.

Cossey levelére válasz nem érkezett Honham Castleből és hosszu tizennégy nap mult el, mig az orvosok végre megengedték neki, hogy megtegye a tervbe vett látogatást.

Végre egy verőfényes deczemberi reggelen előállt a kocsija és a kastély felé hajtatott.

Midőn de la Molle, ki a csarnokban leveleket irt, megpillantotta a beteges, halvány, bundákba burkolt férfit, sebektől eltorzult arczával és fekete szegélyü nagy sötét szemével, nem ismert rá, és Idához fordulva kérdezte a kilétét.

Ida rögtön ráismert és távozni akart, de az apja visszatartotta.

— Nem, a te hibádból jutottál a hinárba, szólt hangosan, egy perczre megfeledkezve arról,

hogy kiért és miért tette volt ezt, most lásd magad, hogy kerülsz ki belőle.

Edward halvány arcza biborra gyult, midőn a csarnokba lépve, Idával állt szemközt.

— Hogy van, Cossey ur? szólalt meg Ida, örvendek, hogy önt talpon látom ismét és remélem, hogy teljesen jól érzi magát.

— Bocsánatot kérek, felelt Cossey feléje fordulva, nem értem önt, mert süket vagyok a jobb fülemre.

Ida szivét meleg részvét fogta el. Ez a gyenge, halál torkából kimenekült, lesujtott Cossey nem az az ember már, kit ő ifjusága ereje és egészsége teljében ismert és megjelenése oly mélyen meginditotta gyengéden érző lelkét, hogy először életében keltett benne rokonszenvet.

Ezalatt az apja kezet szoritott vendégével és a kandalló melletti karosszékbe ültette.

Nehány a balesetet illető kérdés és felelet után kinos szünet állt be.

Végre Cossey megszólalt.

— Eljöttem, hogy az önök levelére vonatkozólag beszéljek önökkel. Már előbb is eljöttem volna, hanem egészségi állapotom tiltotta.

Ida, ölében kulcsolt kezekkel hallgatta őt, szemét a kandallóban égő tölgyfahasábra szegezve.

— Ugy hiszem, folytatta Cossey, hogy az a régi példabeszéd. »A távollevőnek sohsincs igaza« rám nagyon is illik ez esetben. Leveleiből arról

értesültem, hogy eljegyzésem önnel, de la Molle kisasszony, felbontatott.

Ida igenlőleg intett a fejével.

— És hogy azért bontatott fel, mert én az önnel kötött szerződést megszegtem azzal, hogy kényszerítő körülmények befolyása alatt, melyeket itt bővebben nem fejtegethetek, kénytelen voltam a zálogleveleket Quest urra iratni.

— Igen, felelt Ida halkan.

— Helyes, eljöttem hát, hogy kijelentsem, miként késznek nyilatkozom azokat a zálogleveleket teljes értékükben beváltani.

— Ah, sohajtott fel de la Molle meglepetten.

— És hogy ma is kész vagyok, mindannak a teljesitésére, a mit akkor igértem és amit most, hogy apám meghalt, rögtön be is válthatok. Azonkivül ezer örömmel teszek meg mindent, amit ön vagy Ida kisasszony még óhajt.

E szavak után feszült várakozással fordult de la Mollehoz.

— Az én válaszom nem érvényes, felelt az ingerülten, nekem nincs ebben szavam.

Cossey Idához fordult, aki tenyerébe rejtve az arczát, némán rázta a fejét.

— Tán nem tévedek, jegyezte meg Cossey keserü gunynyal, ha azt teszem föl, hogy az ön megváltozott szándéka nem annyira a záloglevelek

átiratására, mint Quaritch ezredesre vezethető vissza.

Ida keze lehanyatlott és felegyenesedve, merőn nézett az arczába.

— Önnek teljesen igaza van, Cossey ur, szólt bátran, mi szeretjük egymást és reméljük, hogy egymásé lehetünk valamikor.

— Az ördög vigye el azt a te Quaritchodat, mormogta de la Molle boszusan.

Edward összerezzent ez őszinte nyilatkozat hallatára.

— Ida, szólalt meg ujra könyörgő hangon. Még egyszer önhöz fordulok. Egész szivemből szeretem önt, annyira hogy jobb szeretném, ha tul nem éltem volna azt a balesetet, semmint hogy kilábalva bajomból ezt a csapás el kell viselnem. El fogom önt halmozni mindennel, amit női szív ohajthat, vagyonom révén az ön családjának régi fénye helyreáll, és az lesz — a mi volt — a legelőkelőbb az egész vidéken. Nem állitom, hogy szent életet éltem eddig — lehet, hogy ön ezt illetőleg értesült valamiről. Nem, bevallom, hogy mindennapi gyenge ember voltam, de imádom önt. Gondolja meg a dolgot, mielőtt végleg elutasit.

— Meggondoltam, Cossey ur, felelt Ida hevesen, meggondoltam és addig-addig tünődtem, mig az agyam belezavarodott és nem találom rendjén, hogy ön engem annyira kinoz, még pedig apám jelenlétében.

— Ugy hát, felelt Cossey fájdalmas megadással és nagy nehezen felemelkedve, mindent elmondtam, amit megtehettem; hanem mindamellett még most is remélem, hogy ön megmásithatja szándékát, és még mindig nem mondtam le a reményről. Isten önnel.

Ida futólag érintette meg a feléje nyujtott kezet és Cossey de la Molle karjára támaszkodva haladt le a lépcsőkön a kapu előtt álló kocsihoz.

— Uram, fordult az öreg de la Mollehoz, az ön közbenjárását remélem azon esetre, ha Ida kisasszony szándékában kedvező fordulat találna beállani.

— Kedves barátom, felelt de la Molle, őszintén bevallva nagyon szeretném, ha a lányom nőül menne önhöz, kivánatosnak találom könnyen felfogható okokból. Hanem Ida más fából van ám faragva, mint a többi asszony és olyan kemény mint a kő, ha egyszer valamit a fejébe vett. Lehet, hogy idővel máskép fog vélekedni, ennyi az egész, amit vigasztalásul mondhatok. Azért hát ne felejtse el, hogy e földön minden változó, és hogy az asszony a föld legváltozóbb teremtése.

Midőn a kocsi elrobogott, de la Molle befordult a házba és Ida meglátta az arczán, hogy apjával nehéz küzdelme lesz még és feltette magában, hogy elszántan szembe száll vele.

VÉGE A MÁSODIK KÖTETNEK.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Az Athenaeum irod. és nyomdai r. társulat kiadása Budapesten.

SZERELMESEK KÖNYVE.

Most jelent meg az ATHENAEUM r. társ. kiadásában:

SZERELMESEK KÖNYVE.

Szerkesztette: DURA MÁTÉ.

Költemények, gondolatok, szerelmi nyelvek, levélminták, felköszöntők, társas-játékok népdalok, ∘ ∘ ∘ ∘ ∘ ∘ ∘ ∘ emlékeztetők, stb. kincsesháza. ∘ ∘ ∘ ∘ ∘ ∘ ∘

Ezen gazdag tartalommal rendelkező izléses, szines borítékba kötött könyv
ára 2 korona.

KÁRTYA-KÓDEX.

KÁRTYA-JÁTÉKOK KÖNYVE.

Jókai Mór, Rákosi Jenő, Mikszáth Kálmán, Herczeg Ferencz, Rákosi Viktor, Bródy Sándor és Ambrus ∘ ∘ ∘ Zoltán közreműködésével ∘ ∘ ∘

. . . szerkesztette . . .

SZOMAHÁZY ISTVÁN.

Ára csinos vászonkötésben 2 korona 40 fil.

Az Athenaeum irod. és nyomdai r. társulat kiadása Budapesten.

AZ ATHENAEUM ZSEBSZÓTÁRAI.

Magyar és Német Zsebszótár.

Tekintettel a két nyelv szólásaira.

I. rész: **Magyar-Német.** II. rész: **Német-Magyar.**

Szerkesztette **Kelemen (Wolff) Béla.**

3. kiadás.

Minden rész külön csinos vászonkötésben **2 korona.** — A két rész erős félbőrkötésben **4 korona.**

Franczia és Magyar Zsebszótár.

I. rész: **Franczia-Magyar.** II. rész: **Magyar-Franczia.**

Szerkesztette: **UJVÁRY BÉLA.**

Minden rész külön csinos vászonkötésben **2 korona.** — A két rész erős félbőrkötésben **4 korona.**

Horvát-Magyar és Magyar-Horvát SZÓTÁR.

Szerkesztette: **MARGALITS EDE.**

Ára csinos vászonkötésben **2 korona.**

Az Athenaeum irod. és nyomdai r. társulat kiadása Budapesten.

A SZÉPSÉG MŰVÉSZETE.

Irta és idegen források után összegyűjtötte ***

Ára elegáns vászonkötésben 4 korona.

Megdönthetetlen igazság az, hogy a szépség világhatalom, a szépség oly fegyver a nők kezében, amely a legnagyobbakat, a legerősebbeket is legyőzi. Hatalmas ajándéka ez a természetnek, amelyet az, akinek meg nem adatott: megszerezheti. **Mindenki szép lesz, csak akarnia kell.** Ezt az igazságot bizonyitja ez a figyelmesen, gondosan szerkesztett könyv és ád a bizonyitásai mellé olyan tanácsokat, amelyeknek helyességéről száz példa győzi meg az embert. Nincs a női szépségnek az az előmozditója, az az árnyalata, amelyről alaposan ne értekeznék. Az arczbőr, a haj, a száj, az orr, a fül ápolásától kezdve, a köröm, a fognak, a láb, a kéz gondozásáig behatóan tárgyal, fürkész mindent, ami a szépséget előmozditja, illetve ami annak árthat. Megmondja, hogy ki mint öltözködjék hidegben, melegben, milyen fürdőt használjon, mennyiben jó vagy rossz a vállfüző, szól az alak konzerválásáról, a testtartásról **és a nőnek száz más kisebb-nagyobb titkáról, amit a nőnek tudni jó, hasznos, sőt szükséges.** Megbecsülhetetlen előnye és érdeme e könyvnek, hogy egy pillanatra sem téveszti szem elől az **egészségtan követelményeit** és mindattól óvja az olvasót, amit az orvosi vélemény tilt.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

AZ ATHENAEUM R.T. KÖNYVKÖTÉSZETE